

Prof Ole Hallesby

Meie jõud kasvab vaikus

Käesolev raamat kutsub vaikusse – sellisesse vaikusse, kus Jumal võib meiega rääkida ja taas läkitada oma Sõna meie südameisse. Selle raamatu lehekülgedel avardab mitmete vaimulike kirjutiste kaudu tuntud Norra hingehooldaja prof. Ole Hallesby meie arusaamist Jeesusest Kristusest.

Viigu loetu meid sammukese lähemale sellele suurele eesmärgile, mis Jeesusel on meie igäihe elu jaoks: "...et minu rõõm oleks teie ja teie rõõm saaks täielikuks!"

Gerhard Brachmann

Sisukord

Saateks	3
1. Ole vaikselt Issanda ees.....	3
2. Jumala õnnistuse all	4
JUMALA ÕNNISTUS KUULUB PATUSTELE	4
JUMAL ÕNNISTAB, SEST TA ARMASTAB	5
ELAMA ARMUST	6
ISSAND LASKU PAISTA OMA PALE SINU ÜLE!.....	6
ARGIPÄEV JUMALA ÕNNISTUSE ALL.....	7
JUMALA ÕNNISTUS HOIAB.....	8
JUMALA ÕNNISTUS KASVATAB	8
JUMAL TAHAB ÕNNISTADA KÕIKI INIMESI	9
3. Tasased	10
TASADUS — JEESE TUNNUS.....	10
JULGUS END TUNDA	11
TASADUSE ALLIKAS	11
JULGUS USKUDA.....	12
JULGUS TEENIDA	12
JULGUS ANDA.....	13
RAHU.....	14

ARM	15
TEDA ÜLENDATAKSE	15
4. Tema tiibade kaitse all.....	15
JUMALA JUURES VÕIVAD LEIDA PELGUPAIKA KA TEISED	16
HEADEL JA KURJADEL AEGADEL	17
SINA, ISSAND, OLED MINU VARJUPAIK.....	18
PÕGENEMINE JUMALA EEST VÕI PÕGENEMINE JUMALA JUURDE	19
5. Meie maine kutsumus	20
USTAVUS IGAPÄEVASES ELUS	21
IGAPÄEVAELU ON JUMALA SÕNA KUULUTAMINE.....	22
6. Jumalakartus.....	23
ORJALIK KARTUS — LAPSELIK KARTUS.....	24
KARTUS JA ARMASTUS.....	26
JUMALA TÖÖ JA MEIE TÖÖ	26
7. Usk ja teadmine	27
SUUR ARUSAAMATUS.....	27
USKUDA, SEE TÄHENDAB.....	28
KUI ME OMA PATUD TUNNISTAME... ..	28
8. Usk ja tunne	29
ÜKS PILT	30
USU KASVAMISEST	31
9. Kui pimedad näevad.....	32
JEEBUS PÖÖRDUB ESMAJOOONES ABIPALUJATE POOLE	33
IMEDE PALUMINE.....	33
MIDA ME TAHAME JEEBUSSELT?	34
KUI NÄGEMISVÕIME NÕRGENEV	34
MEIE PIMEDUSE PÕHJUSED	34
TERVENDADA VÕIB AINULT TEMA	35
10. Lõppsõna	37
JUMAL, KEDA EI SAA MÕISTA.....	37
JEEBUS EI SURU ENNAST MEILE PEALE	38

Saateks

„Et . . . teie rõõm saaks täielikuks“ (Jh 15:11)

Tänapäeva inimesed ootavad kristlastelt sageli hämmastavalt palju. Ollakse seisukohal, et nad on valmis häda korral astuma ligi ja teenima mitte ainult sõnadega, vaid ka tegudega. Eeldatakse, et nad annaksid välja Kristuse mõõdu.

Kas neilt ei nõuta liiga palju? Kust peaksid nad võtma jõu täita neid ootusi ja elada siin maailmas vastavalt Jumala ülesandele? Kuidas peaksid nad edasi andma kõike seda, mida neil enestelgi pole sageli ülearu või piisavalt?

Käesolev raamat kutsub vaikusse — niisugusesse vaikusse, kus Jumal võib meiega rääkida ja taas läkitada oma Sõna meie südameisse. Oma rahutu tõttamisega ja askeldamisega ei tee me tihti Jumalale meiega kõnelemist kergeks. Sellegipoolest — kas me siiski ei igatse saada Tema jutule, et kõnelda Talle oma muredest, kahtlustest, küsimustest ja vaimulikest puudujääkidest?

Selle raamatu lehekülgedel avardab mitmete vaimulike kirjutiste kaudu tuntud Norra hingehoidaja Ole Hallesby meie arusaamist Jeesusest Kristusest ja heast ning armastavast Jumalast. Jumalast, kes tahab olla meie Isa. See Isa ei ole meile Karm Nõudja, vaid Rikas Andja, ning me võime seda kogeda õnnistustes, sisemises turvalisuses ja usukindluses, mida Ta meile kingina pakub. Kõige selle kaudu asetab Ta meid ise olukorda, milles vastame Tema kutsumusele ja ülesannetele.

Jumalaga lähedases osaduses elamine vabastab meid meie „oma mina“ ahtaist ja paindumatuist piiridest ning toob meid välja tühjusest ja rahuldamatusest. Teiselt poolt hoiab niisugune elu meid pimedas „kristliku“ aktiivsuse eest, mille sisuks on nii meile endile kui ka teistele tarbetute nõudmiste esitamine.

Vast on mõne lugeja jaoks lihtsam mõista järgnevaid vaatlusi seejärel, kui ta on kohe alguses lugenud üle lõppsõna, milles autor võtab lühidalt kokku selle raamatu eesmärgi.

Viigu loetu meid sammukese lähemale sellele suurele eesmärgile, mis Jeesusel on meie igäihe elu jaoks: „et minu rõõm oleks teie ja teie rõõm saaks täielikuks!“

Gerhard Brachmann

1. Ole vaikselt Issanda ees

„Ole vait Issanda ees ja oota Teda“ (Ps 37:7)

See tuhandete aastate eest psalmisti poolt kirja pandud manitsus kehtib veel tänapäevalgi. Issanda ees vait olemine kuulub kõige suuremate usutegude hulka, sest nii palju on asju, mis tahavad seda püha vaikust häirida.

Kristlastena puutume meiegi kokku kaasaja kära ja valjuhäälsusega. Kunagi nimetati kristlasi „vaikseteks maa rahva seas“, aga see aeg on ammu möödas. Nüüd manitsetakse seda põlvkonda, kes lausa palavikuliselt tegeleb pinnapealsete väärtustega: „Ole vait Issanda ees!“

Kas leidub sõnumit, mis oleks meile veel hädavajalikum?

Issand valvab igaveses rahus, vaatab meie ärevat sagimist ja tahab jagada meiega midagi sellest võrratust rõõmust ja jõust, mis pärineb vaikimisest. Seepärast sosistab Ta sõbralikult kõikidele rahututele, kurnatutele, pealiskaudsetele ja vaimulikult tühjaks kulunud kristlastele: „Peatu! Jää ometi kord vaikseks!“

Issand polnud ei tuules, maavärisemises ega tules. Ta oli „vaikses, tasases hääles“ (1Kn 19:11, 12). Issanda häält võib tajuda alles siis, kui lasta end viia vaikusse.

Otsi vaikust! Leia üles oma vaikne kamber! Mine sinna — ära kärast ja kiirusest — sagedamini kui seni ja püsi seal, kuni sa tõepoolest jääd vaikseks Issanda ees. Kui maailma lakkamatu rabelemine ja rahutus sinu hinges tulevad sulle sinna järele, siis lase Issandal ennast kontrollida ja näidata, kus on ebakõla teievahelistes suhetes.

Me peame hoolega tähele panema ühte asja: kui me ei suuda jääda vaikseks Issanda ees, siis on meis midagi korrast ära. Kas peitub meis mingi patt, mida keeldume toomast Issanda valguse kätte, või ei taha me mingis valdkonnas nõustuda Jumala teguviisiga.

Kui sa teed tööd, otsi vaikust! See on sinu jaoks olemas — ka kõige kärarikkamas ümbruses ja kõige pingelisema töö juures võid sa viibida Issanda palge ees igaveses maailma vaikus.

Kui sa puhkad, otsi vaikust! Siis puhkad end hästi välja ja saad vajaliku jõu nii kehale, hingele kui ka vaimule.

Suurim õnnistus, mida annab vaikus, seisneb selles, et me võime tunnetada igavikku. Võime kuulda igaviku häält, mis räägib meie südametunnistusega. Selles vaikus võime tajuda oma pattu rusuvana esile kerkimas — ja see on suur arm. See juhib ja tõmbab meid Suure Arsti ja Aitaja juurde.

Vaikus kuuleme igavikusõnumit patustele: sõnumit Jumala Pojast, kes läks meie eest surma, sõnumit Kristuse ristist ja verest. Me kuuleme seal Jumalat, kes saadab meie hirmunud südamele armu- ja halastusesõnumi. See, kes on kord seda häält kuulnud, ei unusta seda enam kunagi. Jumala vaiksest sõnast on küllalt, et kinkida meile rahu ja kindlus, täita meid julgusega ja teha meid tugevaks.

Ole vait Issanda ees, kui sind hirmutavad vaen ja kannatused ja kui kärsitus ning oma tahe võtavad sinus maad! Just siis otsi vaikust Jumala palge ees. Otsi seda sageli ja jää võimalikult kauaks sellesse üksindusse koos Jumalaga. See annab su hingele rahu ja sa kuuled temalt imelisi asju. Kui Ta kõneleb sulle kannatustest, teeb Ta seda oma unustamatul moel ja sa hakkad nägema kannatust hoopis teises valguses. See, kes õpib vaikus Issanda ees kuulekust kannatuste kaudu, on saavutanud võitluses suurima võidu. Ka meie Õnnistegija kohta öeldakse, et „**Ta õppis kuulekust selle läbi, mida Ta kannatas**“ (Hb 5:8, 9).

Ole vait Issanda ees, kui sulle saab osaks rõõm edu üle! Otsi vaikust ja saavuta meelerahu, et jaksaksid kanda kiitust, au, lugupidamist, usaldust, mõjukust ja võimu, mis käivad eduga kaasas.

Minu igapäevane palve on, et tänapäeva noored kristlased pööraksid vähem tähelepanu pinnapealsetele väärtustele ega oleks nii valjuhäälsed nagu vanem põlvkond. Sooviksin, et noored inimesed mõistaksid, et kristliku aktiivsuse agar arendamine ja töötamine veel pingsamalt Jumala asja kasuks, ei ole tänapäeval kõige tähtsam eesmärk. Ei! Oluline on tugevdada kristlikku elu ja arendada seda seestpoolt väljapoole. Oluline on palvetada ja võidelda tõelisema ja sisukama kristlaseks olemise eest — niisuguse kristlaseks olemise eest, mis suudab tulemusrikkamalt vastu astuda igapäevase elu probleemidele.

2. Jumala õnnistuse all

**„Õnnistades Iisraeli lapsi, öelge neile nõnda: Issand õnnistagu sind ja hoidku sind! Issand lasku oma pale paista sinu peale ja olgu sulle armuline! Issand tõstku oma pale sinu üle ja andku sulle rahu!“
(4Ms 6:23-26)**

Need salmid valgustavad Jumala poolt valitud rahva eesõigusi. Jumal annab siin juhise, kuidas vahendada Tema jumalikku õnnistust sellele väikesele nõrgale rahvale. Kui rahvas oli kokku tulnud, pidi Aaron või üks tema järglastest — tookordne ülempreester — sirutama oma käed välja ning ütleva ülal tsiteeritud sõnad. Jumal töötas: „**Nõnda pandagu minu nime Iisraeli laste peale ja mina õnnistan neid!**“ (4Ms 6:27)

Kui Jumal ise tahab õnnistada, siis ei saa õnnistust takistada ei inimesed ega saatan. Õnnistus saab igal juhul osaks sellele, kellele ta on määratud.

Vanas Seaduses, eriti Psalmides, leiame palju haaravaid väljendusi selle kohta, kui õnnelikuna, tänulikuna ja turvaliselt tundis end vaga iisraellane seetõttu, et ta kuulus selle rahva hulka ja võis tänu sellele elada kogu oma elu Jumala õnnistuse all. Juubeldavast ja tänulikust südamest puhkesid kiidulaulud, üks ilusam kui teine.

JUMALA ÕNNISTUS KUULUB PATUSTELE

Tookord oli üksainus rahvas õnnistuse osaline, ent kui aeg sai täis, sai selle rahva kaudu õnnistus kättesaadavaks kõikidele rahvastele. Aeg on saanud täis! Vaheseinad rahvaste vahel on langenud, sest Kristus purustas need. Nüüd valib ta ise kõikidest rahvastest, suguharudest ja keeltest endale ühe, Uue Seaduse rahva.

Kui juba Jumala Vana Seaduse aegne rahvas oli Tema õnnistuse all õnnelik, siis on Jeesuse Kristuse kogudus veelgi rikkam ja õnnelikum, õnnistus, mille Jumal möödunud aegadel oma rahvale välja valas, oli vaid selle õnnistuse eelmaitse, mida Ta nüüd laseb külluslikult osaks saada Uue Seaduse jumalarahvale.

Meile kuulub ju palju suurem Ülempreester, kes on oma verega alatiseks ja täielikult lunastanud oma rahva patud ja võitnud meid kõiki taevaste õnnistuste osaliseks. Ta hoiab alati Talle kuuluva rahva kohal oma ristinaeltest läbistatud käsi ja neist voolab patuste peale ülim õnnistus: Jeesuse Kristuse, Jumala Poja veri, mis peseb puhtaks kõikidest pattudest.

Milline rõõm on kuuluda selle äravalitud rahva hulka, kes võib ihu ja hingega, kõigi oma rõõmude ja muredega leida varju nende haavatud käte all! Õnnis on see, kes on õppinud elama Jumala õnnistusest ja Tema õnnistuse all!

Paljudele inimestele võib niisugune jutt tunduda väga sõnamulinana. Teiste meelest seevastu ei leidu midagi tõelisemat ja tähtsamat, lausa vältimatut, kui elamine iga päev Jumala õnnistuse all.

Kui inimese silmad on kord avanenud nägema oma patte, kui ta on saanud teadlikuks sellest, et neid ei saa enam iialgi olematuks muuta, siis ta ei tea enam, kuhu põgeneda. Siis ta vajab neid haavatud käsi ja seda lepitavat verd. Oma abituses otsib ta pelgupaika selle väikese karja juurest, kes ei või elada ilma Jumala armuta.

Mida lähemale tuleb inimene Jumalale, seda selgemini näeb ta oma patte. Minevikus tehtud patud on talle juba piisavalt rasked kanda, aga veelgi hirmsam tundub see, et ta teeb pattu ikka edasi. Headest kavatsustest hoolimata ei suuda inimene muuta oma vana eluviisi ja kõige krooniks märkab ta peagi, et rohkem kui oma sõnades ja tegudes, teeb ta pattu mõtetes, soovides ja kujutlustes.

Kuhu ta peaks pöörduma? Patu pitserit kannab kõik, mida ta iganes teeb, ütleb või mõtleb. Ta vajab haavatud käsi ja lepitavat verd. Aga kas ta tohib tulla Jumala juurde? Kas Jumal saab vastu võtta ka neid patuseid, kes ei suuda maha jätta oma endist eluviisi? Kas Jumal võib andestada patustele, kellel ei ole isegi tõsiseid süümepiinu?

Sellele, kes on jõudnud nende küsimusteni, on tähtis vaid üksainus asi. Teda ei huvita enam see, mida ütlevad või mõtlevad temast teised. Ta tegeleb ainult küsimusega: „Mida teeb Jumal minuga?“ Ta ei esita enam tingimusi. Ta on valmis kõigeks selle nimel, et saada päästetud. Siis juhtub see, et senini isemeelne, enesega rahul olev ja edev inimene hakkab vähehaaval mõistma Jeesuse haavatud käte ja lepitava vere saladust.

Kuidas saab niisugune inimene päästetud? Ta püüab meelt parandada, oma patte kahetseda ja uskuda, aga nii üks kui teine ei õnnestu. Keset neid meeleehtlikke pingutusi on see inimene aga juba ammu päästetud! Nimelt samal silmapilgul, kui ta pöördus oma ahastuses Issanda poole ja tunnistas Talle kogu tõe, laotas Jeesus oma käed tema üle. Lepitav veri kattis kinni tema patud ja ta sai päästetud. Kuna ta aga polnud sellest ise üldse teadlik, ei võinud ta veel toimunu üle rõõmu tunda.

Nii palju tähendab see, kui meie Ülempreester laotab oma käed patuste üle.

JUMAL ÕNNISTAB, SEST TA ARMASTAB

Sulle on kasulik, kui usaldad ennast oma vaimulikes probleemides Issanda hoolde nii sageli kui su südametunnistus sind rahutuks teeb. Sa kuulud juba selle rahva hulka, kelle üle on tõstetud Jeesuse õnnistavad käed.

Ma tean, et algus pole ka sinu jaoks kerge. Sa koged harva mõistmishetki ja nõrka lootusekuma, mis valgustab su hinge. See võib olla mõni salm Jumala Sõnast, mis sulle õigel ajal teed näitab, või mõni laul, mis viib su südamest hirmu. Ometi kestab see kõik lühikest aega ja taas paistab sulle kõik hämmeldust ja muret tekitav. Ahastus ja kahtlused täidavad su hinge ja võib juhtuda, et sa kahtled isegi Jumalas ja Tema Sõnas. Kõige enam kahtled sa aga eneses ja oma kogemustes. Sa küsid: „Kas need õnnistusrikkad hetked, mida kogesin, olles kindel, et need olid Jumala poolt kingitud, polnud siiski vaid kujutlus?“ Kõik see kuulub tegelikult sinu päästmise juurde, aga sina ei mõista seda veel ja seepärast küsid alatasa, miks Jumal sinuga nii teeb.

Minagi ei oska sulle seda kõike ära seletada. Võin vaid kinnitada, et kui Jumal meid päästab, toimib Ta ühtviisi meie kõikidega. Sinu kahtlused, ohked ja hingeahastus ei või Teda takistada sind oma haavatud kätega õnnistamast. Sa seisad keset taevast õnnistust, olgugi, et sa sellest veel teadlik ei ole. Seegi näitab sinu kuuluvust Jumala laste hulka.

Tänu Jeesusele võtame me kogu oma elu jooksul kuni viimase hingetõmbeni vastu palju õnnistusi, mida me sageli ära ei tunne ja mis ehk ei tundugi õnnistustena. Sellegipoolest saavad need meile osaks — mitte seepärast, et me neid mõistame, ja veel vähem seepärast, et me nende pärast oleme palvetanud, vaid sel ainsal põhjusel, et need on Kristuse ohvrisurma viljad ja Jumala kink meile.

Tahaksin seda veidi selgitada. Sa ei ole päästetud mitte sellepärast, et oled meelt parandanud või pattu kahetsenud või et sa usud. Sa oled päästetud Jeesuse pärast. Jeesus jagab sulle oma kannatuse vilja. Ta ei jaga sellepärast, et sa seda Temalt tungivalt nõuad, vaid seepärast, et Ta armastab sind. Jeesus Ise tahab sind teha oma kannatuse vilja osaliseks.

Sina omalt poolt tarvitsed teha vaid üht: tunnista Talle üles oma patud. Piibel kirjutab: „**Kui me oma patud tunnistame, on Tema ustav ja õige, nõnda et Ta annab andeks meie patud ja puhastab meid kogu ülekohtust**“ (1Jh 1:9).

Kui oled Talle midagi varjamata oma patud tunnistanud, siis istu maha ja täna Teda rahulikult, sest sa juba oled Tema haavatud käte all. Issand on sulle armuline ja Tema pale paistab sinu üle. Kiida Teda! Sa

viibid päeval ja ööl keset õndsusehoovust. See voolab Tema kätest rahulikult ja kindlalt kõigile neile vääritudetele patustele, kes ei ole ennast sellest ise eraldanud oma valeliku vaimuga.

ELAMA ARMUST

Milline rõõm on kuuluda selle rahva hulka, kelle üle on laotatud need õnnistavad käed! Mõtlenendele eesõigustele, mis saavad osaks usklikele! Ta ei ole ei veatu ega patuta, ent siiski asub ta kõikide oma puudujääkidega nende haavatud käte all! See annab talle suuruse! See teeb ta siiraks Jumala vastu, vaatamata tõsiasjale, et on Tema ees patune ja ebapuhas. Ta vaatab Õnnistegija haavatud kätele ja tänab Teda selle eest, et need käed katavad kinni kogu tema ebapuhtuse, ja et Kristuses on kõik, mida ta vajab, et olla Jumalale vastuvõetav.

Need haavatud käed sunnivad teda olema siiras ka omaenda südametunnistuse ees. Tema tundlik hing koges end varem lakkamatult kaebealusena, südametunnistuse poolt hukka mõistetuna — nii suurte kui ka tühiste ja pisikeste asjade suhtes. Ta tajus tühjust oma südames, rõõmu puudumist Issandas ja kurbuse puudumist oma pattude pärast. Teda vaevas, et tema palveelu oli muutunud tüütavalt harjumuspäraseks ja et Jumala Sõna ei ütelnud talle enam midagi.

See piinav olukord kestab nii kaua, kuni ta pöörab jälle oma silmad Issanda kätele. Siis selgub talle täielikult jumalike sõnade tähendus: „...kes teeb õigeks jumalakartmatu“ (Rm 4:5) ja ta hakkab veidi alandlikumalt tänama selle eest, et Jeesus Kristus armastab teda sellisena, nagu ta on. Jeesuse haavatud käed jagavad talle seda armastust iga päev — Jumala kingitusena.

„Jumal olgu sulle armuline“, nii kõlas Vana Seaduse õnnistus. Uues Seaduses on see veel võimsam, sest nüüd on Jumala arm „ilmunud päästvana kõikidele inimestele“ (Tt 2:11).

Igale meelt parandavale ja siiralt Jumala poole pöörduvale patusele kõlab nüüd: „Sulle piisab minu armust!“ (2Kr 12:9).

Kui need sõnad kõlavad meie südames, võime minna julgelt tööle ja eluvõitlusse. Kui Jeesuse sõbrad kurvastavad ja nutavad enda ja oma küündimatuse pärast, siis astub Ta neile päris lähedale ja räägib sõbralikult: „Mu julguse kaotanud sõber, miks sa oled masendunud? Oled sa unustanud, et ma olen su Sõber ja Lunastaja? Võid olla kindel, et sulle piisab minu armust!“

Jah, Tema armust piisab meile igal päeval ja ka surmatunnil.

ISSAND LASKU PAISTA OMA PALE SINU ÜLE!

Seda osa oma õnnistusest tahab Issand meile eriti teatavaks teha, mitte ainult sellepärast, et me seda väga vajame, vaid ka sellepärast, et seda osa õnnistusest mõistame me kõige vähem.

Kui Issand vaatab oma rahvast, oma lapsi maa peal, särab Tema püha pale rõõmust. Ka sind nähes on Tal rõõm ja Ta tahab, et sa teaksid seda!

„Oh ei“, väidab sa, „mind nähes Ta ei rõõmusta! Minu elu kurvastab Teda jätkuvalt ning ma solvan ja haavan Teda iga päev.“

Mõistan sind väga hästi. Ka paljud teised usklikud mõtlevad: „Kui ma suudaksin ikka veel uskuda, et Jumal ei tüdine minust, ära, vaid on ka edaspidi minuga kannatlik — kui tänulik ma oleksin! Aga niisugune asi, et Ta võiks minu peale vaadates rõõmustada, on täiesti mõeldamatu!“

Sul on õigus! Meil poleks mingit alust oodata, et Jumalal oleks meist hea meel — kui Ta ise poleks seda meile öelnud. Tõsiasi, et Issanda pale särab meie üle heakskiitvalt, tundub mõeldamatu niikaua, kuni arvame, et Jumal armastab meid meie eneste pärast. Ei, Jumal armastab meid Jeesuse pärast! Jumala silma rõõmustab niisuguse patuse nägemine, kel pole muud väljapääsu, kui otsida varju Kristuse juures.

Nüüd kuula! Mida abitumana sa tunnend ennast omaenese jõus ja mida kindlamalt sa haarad kinni sellest, mida Jeesus sinu heaks on teinud, seda armastusväärsem oled sa oma taevase Isa silmis ja seda heledamalt särab Tema pale sinu üle. Sa oled Jumalale meelepärane ainult Kristuse sees, mitte sinu enese tõttu. Seni kuni sinu patt ja ebapuhtus on nii suured, et oled sunnitud peitma end Jeesuse haavadesse, niikaua viibib Tema heameel sinu peal, nagu see viibis ka Tema Poja peal: „Sina oled minu armas poeg, kellest mul on hea meel!“

Küllap on lapsevanematel lihtsam mõista seda Jumala armastuse tahku; aga ka neil, kelle ei ole lapsi, on kindlasti kogemusi, mis aitavad mõista seda armastuse saladust.

Sa oled näiteks sõprade pool külas. Teil käib huvitav vestlus. Samal ajal ronib nende laps sealsamas põrandal ringi, hüpleb ja kilkab vahetevahel. Üsna tõenäoliselt leiad sina, et laps segab. Isa ja ema aga tunnevad hoopis teisiti. Võid märgata, et vestluse ajal heidavad nad ikka ja jälle naeratava pilgu lapse poole. Miks löövad nende silmad last vaadates särava? Sellepärast, et see on nende laps!

Mu kallis Jumala laps! Tema, kes on Isaks kõikidele, keda nimetatakse isaks ja emaks taevas ja maa peal. tunneb oma laste vastu palju sügavamalt armastust kui võiksid tunda maine isa ja ema. Sina oled

Tema laps. Tema on sinu loonud. Ta on su lunastanud. Kuigi sa jooksid Tema juurest korraks minema, oli Tema see, kes kutsus sind uuesti ja juhatas meelt parandama.

Kas sa oled juba märganud, et vähemalt esimestel eluaastatel seisneb lapse õnn ainult selles, et lasta end vanemate poolt armastada? Mis on tähtsaim, mida sinul ja minul tuleb õppida meie lühikesel maisel rännakul? Lasta Jumalal meid armastada! Lubada Tal meie üle valada oma käsitamatu arm! Võtta vastu see hoolitsus, mida Ta meile kui oma lastele tahab jagada.

Miski ei saa teha meid õnnelikumaks, kui Jumala armastuse kogemine. See täidab meie südamed vaikse rahuliku rõõmuga, mis on „... ülem kui kogu mõistmine“ (Fl 4:7), ega ole seepärast ka kirjeldatav. See teeb meid tugevaks, sest „... rõõm Issandast on teie ramm“ (Ne 8:10).

Tõepoolest, kiusatused jooksevad asjatult tormi sellele inimesele, kes teab, et Jumal armastab teda Kristuse pärast. Patt mõjub kõige eemaletõukavamalt siis, kui sellele langeb Jumala armastuse valgus ja seepärast ei ole sellest armastusest ühtegi rikkalikumat pühitsuse allikat.

ARGIPÄEV JUMALA ÕNNISTUSE ALL

Issand ei unusta, et me oleme hing ja ihu. Sellepärast ei õnnista Ta mitte ainult meie hinge, vaid laotab oma õnnistavad käed ka meie füüsilise elu üle. Ometi ei ole lihtne mõista, kuidas Ta meid selles osas õnnistab, ja seetõttu muutub meie maapealne elu sageli vaevaliseks ja raskeks.

Jumal tahab, et me täidaksime oma ülesanded koos Temaga. Ta tahab praktiliselt, kuigi nähtamatult, osa võtta kõigest, mida teeme. Ta tahab sellele lisada oma jumaliku osa — oma õnnistuse. Ta ootab, et asetaksime kogu oma tegevuse Tema käte varju alla, nii et Ta võiks seda õnnistada.

Kui sul on lapsed ja sa tunned nende tuleviku pärast muret, siis usalda nad Jumala õnnistavatesse kättesse! Sa tead, kui raske on lapsi üles kasvatada. Võib-olla sa tunned, et see on sinu eluülesanne. Ehk ongi, aga Jumal tahab täita seda ülesannet koos sinuga ja lisada oma õnnistuse kõigele, mida sa teed oma laste heaks.

Jumal tahab õnnistada ka su perekonnaelu. Sa oled märganud, et kristlikku perekonda üles ehitada ei olegi nii kerge, ja tõenäoliselt tunned sageli, et jõud on otsas. Aga Jumal tegeleb ka sellega! Ka siin tahab Ta sind aidata ja lisada oma jumaliku osa. Kui Ta õnnistab su kodu, ja pöörab kõik heaks, siis sa koged, mida see tähendab.

Issand tahab õnnistada ka sinu tööd, ükskõik, kas see on vaimne või füüsiline, kas teed seda köögis või kontoris, klassiruumis või vabrikus. Aseta igal päeval oma töö Jumala õnnistavate käte alla ja sa hakkad nägema, kuidas Ta sind aitab. Sa hakkad kogema, et saad hakkama asjadega, mida oled senini pidanud võimatuks.

Samuti tahab Issand õnnistada sinu majandusasju. Aseta ka see valdkond oma elus Tema õnnistavatesse kättesse. Ära väsi seda tegemast isegi neil aegadel, kui sulle tundub, et sa ei saa oma taevaselt Isalt vajalikku abi.

Pärast üht pikemat ja rasket tööperioodi ülikooliajal otsustasin ma võtta puhkust. Sõitsin Šveitsi, et kohtuda ühe vana auväärse vennaga Kristuses — Samuel Zelleriga. Olin temast palju kuulnud ja lugenud. Seal kuulsin ma veel ühe loo, mis mul kunagi ei unune.

See juhtus eelmisel sajandil pärast Napoleoni sõdu, mil inimesed elasid äärmises viletsuses. Ühel vaesel, paljude lastega lesknaisel ei olnud kodus enam midagi süüa. Ta oli sunnitud minema välja ja paluma abi heasüdamlikelt inimestelt. Ta läks lihuniku juurde. See ei olnud just sõbralik mees ja et liigutada tema südant, ütles lesknaine vaikselt ja alandlikult: „Palun, kas te võiksite mulle anda natuke liha? Meil ei ole kodus midagi süüa ja te teate, et mul on palju lapsi. Jumal õnnistab teid selle eest.“ Lihunik muigas nende sõnade peale kavalalt ja ütles: „Hüva on, te peate saama niipalju liha kuipalju kaalub see Jumala õnnistus, millest te räägite!“ Ta võttis kõige väiksema tüki liha, mis ta leidis ja pani selle kaalu peale. Kaalukauss aga ei liikunud. Lihunik kontrollis, kas miski ei takista kaalu tööd, ent kaalud olid täiesti korras. Kuna ta aga oli lubanud lesknaisele niipalju liha, kuipalju kaalub Jumala õnnistus, lisas ta kaalule teise tüki. Kaalukauss jäi paigale. Ta pani liha ikka juurde ja juurde ning lõpuks seisis kaalukaussil kogu liha, mis tal poes leidis. Kaal aga — seisis ikka paigal.

Kas sa ei usu, et Jumal tahab mõnikord näidata, kuipalju kaalub Tema õnnistus? Kahtlemata muutuks meie elu, kui saaksime uskudes ilmsi näha, missugune kaal on Jumala õnnistusel. Kui rõõmsalt ja õnnelikult me elaksime, kui võiksim näha, kuidas Jumal täidab tasakesi, ent kindlalt meie vajadusi! Missugust sisemist rahu me kogeksime igapäevases töös, kui meil oleks kindel teadmine, et Issand on andnud meile selle ülesande ja et koos Temaga me selle ka täidame! Ta õnnistab meie tööd sel määral, nagu Ta seda heaks arvab ja see on alati külluslik õnnistus. Kõige selle mõistmine vabastaks nii mõnegi

kristlase elu paljustki, mis häirib tema lähedast osadust Kristusega ja takistab elamast Issanda plaanide kohaselt.

Siis oleks lõpp kõigil neil väikestel trikkidel ja valedel, mis kuuluvad paljude kristlaste ellu ja käitumisse. Niisugused kristlased ei usu, et Jumala õnnistusest piisab nende jaoks või et see on nende jaoks üldse olemas. Jumala õnnistuse väärtust mõistvad kristlased tunnevad aga suurt ja püha kartust: see õnnistus võib nende käitumise tõttu kergesti kaotsi minna. Kui neil on võimalus saada midagi niisugust, mis näib küll tulusana, ent samaaegselt lahutab neid Jumala õnnistusest, lepivad nad pigem kaotuse ja kahjumiga. Niisuguste inimestega on kosutav suhelda. Andku Jumal meile rohkem sellist kristlikku meelsust, et meiega kokku puutudes kogeks igaüks, et me tõepoolest, usume Jumala töotusi ja julgeme vastavalt Tema Sõnale ka tegutseda.

Kui me mõistame, mida tähendab meie jaoks Jumala õnnistus, saab selgeks ka see raskevõitu peatükk meie raha välja andmise kohta. Kõigepealt on meil siis julgus kõnelda Jumalaga avameelselt sellest summast, mille peaksime andma puudustkannatavatele ja evangeeliumitöö heaks. Siis ei ole meil ka enam nii raske rahast loobuda. Loobumishirmu asemele tuleb meisse aukartus tõsiasi eest, et kui me hoiame enesele selle raha, mida Issand tahab meilt saada, lahutame end Tema õnnistusest.

JUMALA ÕNNISTUS HOIAB

Arvan, et üks või teine ütleb nüüd seda lugedes: „Olen küll lugenud, mida ütleb Piibel Jumala vaikse õnnistuse kohta vaeste inimeste elus ja olen seda ka paljude kristlaste elus näinud, ent ma ise ei ole seda kunagi kogenud. Olen elanud Jumalaga ja palvetanud Tema poole nagu nemadki, aga mulle ei ole selline õnnistus kunagi osaks saanud!“ Kui niisugune inimene nüüd jälle kuuleb sellest õnnistusest, siis võib talle näida, et varjud tema elu kohal muutuvad veel tumedamaks.

See on tõepoolest imelik! Tunnen kristlasi, kes on pidanud kogu elu võitlema majanduslike raskustega. Mida nad iganes ette võtsid, sel polnud edu. Kui nad märkasid, et teistel oli õnne mingis valdkonnas ja kui nemad katsetasid sedasama, osutus see taas tulutuks ettevõtmiseks. Proovisid nad mida tahes — ikka läks viltu. Majanduslikud probleemid olid ja jäid nende pärisosaks.

Kui sinu käsi peaks käima samuti, siis ma soovin, et sa loeksid tähelepanelikult, mida ütleb Piibel Jumala õnnistuse kohta: „Jumal õnnistagu sind ja hoidku sind!“ Olla hoitud — see on üks osa õnnistusest! Usu mind — on palju kristlasi, kes kiidavad Jumalat just selle osa eest, sest ainult nii võisid nad jääda Jumalale truuks ja olid hoitud selle eest, et nad ei müüks ära oma esmasünniõigust.

Mõttele rahulikult ja põhjalikult kõikide nende asjade peale, mille eest Jumal on sind hoidnud! Sa oled ikka veel Jumalaga ühenduses, vaatamata sellele, et su elus võib olla palju pisaraid ja raskusi. Issand on paljusid hoidnud maise rikkuse ohtude eest selle kaudu, et Ta ei võimaldanud neil rahuldada nende ahnust.

Paljusid on Ta hoidnud edevuse loksust, võimaldamata neile ilu ja sarmi. Paljusid on Issand säästnud võimuihast ja soovist olla parim, lubamata neile mõjuvõimu, mida nad otsisid. Neile tundus, nagu peetaks neid väikesteks ja tähtsusetuteks inimesteks, aga just see säästis neid tegelikult Issanda juurest põgenemast. Kui sa mõtled oma elu kibedatele kogemustele ja raskustele, mida oled läbi elanud, siis võid Püha Vaimu valgusel mõista, et kõik see on olnud pigem õnnistus. Siis sa tajud, et Jumal on sulle sõbralikult vastu tulnud ka neil aegadel, mil sa rahulolematuna kogesid Jumala õnnistust kui sind kaitsvat armu.

JUMALA ÕNNISTUS KASVATAB

Kui sa mõtled selle üle järele, võib sul tekkida teinegi mõte: tõsiasi, et Issand on sunnitud toimima minuga sel viisil, kinnitab, et ma olen halvem kui teised kristlased! Teised võivad minna läbi maise elu ilma suurte katsumusteta. Seega on minule katsumusi vaja, kuna ma olen raskemini kasvatatav kui ülejäänud jumalalapsed.

Kuna ma sind, armas lugeja, ei tunne, ei saa ma ka midagi sinu kohta öelda, aga ma tean, mida ütleb Jumala Sõna. Püüan sulle seda selgitada. Piiblis on kirjutatud: „**See, keda Issand armastab, seda Ta karistab, Ta piitsutab iga poega, kelle Ta vastu võtab**“ (Hb 12:6). Sõna „piitsutab“ kohal seisab siin kreekakeelne sõna „piitsaga nuhtlema“ — seega on tegemist valulise karistusega. Issand tahab siin meile teatavaks teha, mis ootab neid, kelle Ta vastu võtab. Mõttele sellele, et Issand ei liialda. Ta ei kasuta tõsisid sõnu, nagu meie, kui Ta ei mõtle neid tõsiselt.

„Ta piitsutab iga poega, kelle Ta vastu võtab“, — sellega täitub sümboolselt Vana Testamendi ennustus. Seadusetelgi sisseeadmise juhtnööre andes ütleb Jumal: „**Kõik, mis kannatab tuld, laske tulest läbi käia, siis on see puhas; ... samuti laske veest läbi käia kõik, mis ei kannata tuld**“ (4Ms 31:23). Uues Testamendis seostuvad need sõnad Jumala meetodiga kasvatada oma lapsi: neid, kes taluvad kannatuste tuld, laseb Ta minna läbi selle tule, kes aga seda ei talu, neid puhastab Ta, lubades neil armulikult minna läbi vee.

Ma tean, et kui vaadata kannatusi ja ahastust sellelt seisukohalt, paistavad need meile uues valguses. Meie mõtleme muidugi, et neil, kes elavad elu päikesepoolel, on vedanud. Jumala Sõna aga ütleb, et Issand näeb seda teisiti. Tema teab, et need, keda raskustest säästetakse, ei olegi niiväga õnnelikud.

Kui kord jõuab kätte aeg, mil näeme kõike uues valguses, selgub, et tegelikult ei olnud meil siin elus ühtegi suuremat eesõigust kui kannatus. See seostub imelisel viisil meie usuga Jumala olemusse. Usume kannatavasse Jumalasse ja usume õnnistavasse Jumalasse usume, et just see Jumal, kes kannatab, on ka Õnnistaja.

Kui sa oled kannatusekooli vastu võetud, kui sind viiakse läbi puhastustule ja sa tunned seal valu — ära kaota julgust! Kõige tähtsam — ära nurise Jumala vastu! Ma tean, et sul on kiusatus nuriseda, aga ära seda tee! Palu pigem sellepärast, et sulle kingitaks armu olla vait! Jumal töötab sinu sisemise elu kallal ja teostab sinu pühitsust. Ta puhastab sind selleks, et Ta võiks sinusse jätta oma pildi — lihtsa pildi kannatavast Jumalast. Ilma kannatusteta ei saa seda meie hinge jäädvustada.

Issand ise õppis sõnakuulmist selle kaudu, mida Ta kannatas — kas siis meist võiksid saada sõnakuulelikud kergema koolitusega? Kui sulle vahel tundub, et sinu kannatus on liiga raske, siis suuna pilk Jeesusele! Mõtle sellele, kuidas Tema kannatas ja palus, et Jumal ilmutaks sulle Kristust. Ära palu ainult seda, et suudaksid kannatustes vastu pidada, vaid ka seda, et võiksid näha selles kannatuses Jumala plaani.

JUMAL TAHAB ÕNNISTADA KÕIKI INIMESI

Enamik inimesi jookseb Jumala õnnistuse eest minema ja samal ajal jookseb see õnnistus neile järele — sõnasõnalt, sest Kristus on surnud ka nende eest. Ometi pagevad nad üha kaugemale ja kaugemale.

Sinu elu suurim õnnetus on see, et sa oled kiirustanud ära Jumala õnnistuse juurest. Teadagi on su elus asju, mida nimetad õnnetuseks ja kahtlemata on nii mõndagi neist raske kanda, ent sinu ainus tõeline õnnetus on selles, et sa jooksed minema Jumala õnnistuse eest.

Mõtle järele — oled tungimas edasi teel, mille eest Issand on sind hoiatanud. Ta hoiatab ikka uuesti: „Mitte sinna! Mitte sinna!“ — ja ometi tormad sa just selles suunas. Mõtle, mis võib sinuga juhtuda, kui nii edasi lähed, kuna Jumal hüüab: „Ma ei saa sellel teel olla koos sinuga! Lõppude lõpuks, kui sa ikka edasi rühid, ei saa ma sind enam kätte!“

Kindlasti leidub inimesi, kes mõtlevad: „Jumal keeldub mind õnnistamast. Tõsiselt ja karmilt vaatab Ta alla minu, kõikide mu pattude ja eksimuste peale.“ Need inimesed eksivad. Loe Piiblit ja sa näed, kuidas toimib Jumal inimestega: „Tema laseb ju oma päikest tõusta kurjade ja heade üle ning vihma sadada õigete ja ülekohtuste peale!“ (Mt 5:45).

Tema on see, kes annab meile kõike — kõike, mida Ta iganes võib anda. Me võtame heameelega vastu kõik ajalikud õnnistused, näiteks päikesepaiste ja vihma, kui Ta aga läkitab meile vaimuliku õnnistuse, ütlevad paljud kohe: „Täna, ei!“ Jumal õnnistab oma armastuses kõiki neid inimesi — ka siis, kui Ta ei saa neid veenda vastu võtma muud, kui ajalikke õnnistusi.

Niisugune on Jumal. Ta võimaldab sulle külluses ajalikke õnnistusi ja ootab ainult seda, et avaksid oma südame vastu võtma suurimat õnnistust, mida Ta võib anda — Jeesust Kristust.

Sa ei ole Teda kunagi näinud? Muidugi oled näinud! On olnud hetki, mil igaviku rahu voolas su hinge, sa nägid taevalikku nägemust, kuulsid taevalikku muusikat. Nägid Teda, kelle süda torgati läbi sinu südame kurjuse pärast, Teda, kes lubas end oma vaenlaste poolt surnuks piinata, eesmärgiga muuta neid sõpradeks.

Ta seisab ka praegu sinu kõrval — vaikselt ja sõbralikult. Ära jookse enam Tema juurest minema! Kuula, mida Tal on sulle öelda! Hakka otsekohe lugema Tema Sõna ja palvetama. Räägi Talle iga päev oma pattudest ning kõigest, mis koormab sinu südametunnistust. See juhatab sind usu kaudu uude ja elavasse osadusse nähtamatu Kristusega. Püha Vaim ilmutab sulle sinu patust ja näitab teed Kristuse risti juurde. Seal muutub su süda rõõmsaks, kui näed lunastust, mis on kätte võidetud sinu jaoks.

3. Tasased

**„Õndsad on tasased, sest nemad pärivad maa“ (Mt 5:5)
„Teie leebus saagu teatavaks kõigile inimestele, Issand on ligidal!“ (Fl 4:5)**

Tasadus tähendab leebet, kannatlikku ellusuhtumist. Selles kirjakohas seisab tasaduse kõrval ka julgus. Need piiblisalmid, mis ütlevad meile midagi julguse kohta, on alati ajakohased, sest väga tihti oleme me arad!

Mis toimub seejärel, kui oleme käitunud halvasti? Mitte ainult lapsed ei oma suurt leidlikkust, kui on vaja end välja vabandada ja kimbatusest päästa. Ka meie, täiskasvanud, teeme samuti. Ehk oleme me isegi osavamad vabandusi leidma?

Haruharva võib kohata inimest, kes ilma keerutamata möönaks oma vigu ja vale käitumist. Oma möödalaskmiste tunnistamiseks on meil väga vähe julgust! Me kardame kaotada teiste lugupidamise ja eneseväarikuse. Samal põhjusel tundub meile nii raskena ka andekspalumine pärast seda, kui oleme teinud teistele ülekohut. See nõuab palju julgust!

Julguse puudumine annab end tunda mitmes suhtes. Oleme ettevaatlikud, kui asi puutub andmisse; kui aga on tegemist vastuvõtmisega, siis me ei karda. Enamik inimesi arvestab ja kalkuleerib suure hoolega enne, kui midagi välja annab — meie kokkuhoiuinstinkt on niisugusel puhul väga erk.

Sama väiklased oleme ka siis, kui tegemist on oma aja, armastuse, hoolitsuse ja abi pühendamisega teistele. Meil ei jätku küllaldaselt ohvrimeelsust. Kõigepealt kalkuleerime hoolega kulusid ja sageli tõmbume tagasi, sest kardame tuua nii suurt ohvrit kui meilt oodatakse.

Meil on ka vähe julgust olla alandlik — sedavõrd sügavalt on juurdunud soov olla suur. Kõige selle juures me ka veel keerutame naeruväärselt ja püüame kõikide vahenditega takistada teistel inimestel märkamast, kui väiklased me võime olla. Me arvame koguni, et oleme palju võitnud, kui teised peavad meid paremaks kui tegelikult oleme.

Veelgi vähem on meil julgust kannatada. Me püüame kannatustest tingimata mööda hiilida. Arvatavasti ei kuule Jumal taevas kunagi nii tõsiseid ja südamlikke palveid, kui neil puhkudel, mil me Temale peale käime, et Ta hoiaks meid haiguste ja katsumuste eest. Naabri kodu võib meie poolt neid õnnetusi samal ajal täis olla.

Kõige raskemaks osutub meile vist siiski ülekohtu kannatamine. Ma tunnen inimesi, kes talusid küllaltki hästi suuri füüsilisi valusid ja karme saatuselööke. Ometi olid nad täis kibedust ja vihkamist, kui neid arvati suuteliseks kannatama ülekohut. On tarvis väga palju julgust ja jõudu, et taluda ebaõiglast ja ülekohtust käitumist. See ilmneb juba igapäevastes pisiasjades: kui oleme näiteks veendunud, et meil on õigus, on hirmus raske jätta teisele viimane sõna.

Kui me viimaks tõesti märkame oma argust, võtab meis sageli võimust ebatavaliselt suur vajadus tegutseda teises suunas. Me korjame kokku kogu oma vapruste tõestamiseks, et oleme julged inimesed. Meie eesmärgiks saab veenda ennast ja teisi selles, et suudame mõelda iseseisvalt ja toimida vastavalt oma tõekspidamistele.

Korraga peame oma kohuseks inimestele tõtt näkku öelda. Tegelikult on meie eesmärk üksnes näidata oma julgust, mitte aga seda, kui tähtis on meile tõde. Niisuguse motivatsiooniga on tõde vaevalt küll võimalik armastusega välja öelda. Oleme oma väljendustes hoopis jämedad, külmad ja tundetud, ning kui meile siis keegi veel ka vastu vaidleb, ärritume ja ajame põikpäiselt oma õigust taga.

Kindlasti oleme juba märganud, kuidas see võib tumestada ja rikkuda vestluse või vaidluse kristlikel teemadel. Alguses räägime küll õigest asjast ja kõneleme nii, et sellest on meie kuulajaile kasu, sageli aga hakkame juuksekarva lõhki ajama ja kogu lugu lõpeb tüliga.

Oma reisidel olen näinud usklikke, kes kasutasid juhust tunnistada kaassõitjatele oma Issandast Jeesusest Kristusest. Sageli oli rõõm kuulda, kui põlev ja siiras oli nende tunnistus, ent kui keegi juhtus vastu väitma, tekkis vaidlus. Mõnikord väideldi rahulikult ja sõbralikult, mõnikord kujunes aga äge ja terav sõnavahetus. Hirm jääda mingis küsimuses kaotajaks oli suurem kui innukus aidata hukatusse minevaid hingi. Julgusest piisas, aga see oli rakendatud vales suunas; see oli ründav ja talitsematu, selles polnud ei armastust ega pikameelsust.

TASADUS — JEEUSE TUNNUS

Jeesus hindab tasadust väga kõrgelt. Kogu Tema elu tõestas, et Tal endal oli tasane meel. Ta oli valmis elama tähelepanematult.

Lugu kaheteistaastasest Jeesusest templis näitab selgelt, et Ta oli varasest lapsepõlvest saadik teadlik sellest, et erineb teistest ja omab kõrget kutsumust. Teades, et taevane Isa on Ta valinud maailma Õnnistegijaks, pidi Tal olema palju alandlikkust, et jääda käsitööliseks ühes maailma väikseima riigi

väikeses linnas — kuni kolmekümnenda eluaastani. Jeesuse tasane, kannatlik meelsus võimaldas Tal jääda tähelepandamatuks, nagu see Talle Isa poolt ette oli määratud. Kuigi evangeeliumis ei ole selle kohta midagi märgitud, võime oletada, et seda meelsust pandi Naatsaretis pikkade aastate jooksul sageli proovile.

Juba enne Jeesuse sündi oli ingel andnud Tema emale teada, kelleks laps saab. Võibolla käis ema Jeesusele peale, et viimane alustaks oma jumalikku missiooni varem ega elaks tähelepandamatut elu, nagu teised pojad.

Kui kurat kiusas Jeesust kõrbes, ei olnud see kindlasti mitte esimene rünnak. Talle käidi seal peale, et Ta hakkaks tegutsema ja teeks imesid inimeste ees, näitamaks, kes Ta on. Kindlasti oli Jeesus juba varem tundnud kiusatust hakata tegutsema vastavalt oma kutsumusele, et mitte raisata hinnalisi aastaid. Ta kohtas ju kõikjal inimeste suuri ajalikke ja vaimulikke probleeme.

Näeme, et Jeesuse kogu elu iseloomustas tasadus. Sealjuures oli Ta läbinisti tavaline inimene, et saada „kõiges oma vendade sarnaseks“ (Hb 2:17). Niisiis teadis Ta ka, mida tähendab ahastus. Ta ei salanudki seda. Ühel ahastusetunnil hüüdis Ta: „Nüüd on mu hing ehmunud. Ja mida ma ütlen? Kas ma pean ütleva: Isa, päästa mind sellest tunnist? Kuid ma olen juba astunud sellesse tundi“ (Jh 12:27). Getsemanis oli Tema hingeahastus veelgi suurem. Ometi ei lasknud Ta kunagi ahastusel takistada Isa tahte täitmist ega lubanud end ahvatleda sellelt teelt kõrvale. Ta seisis vastu saatana kiusatustele, „headele“ nõuannetele ja maailma vägevate ähvardustele.

Õrnus, leebus ja headus iseloomustavad Teda: „Ta ei söimanud vastu, kui Teda söimati; Ta kannatas ega ähvardanud, vaid jättis kõik selle hoolde, kes mõistab kohut õiglaselt“ (1Pt 2:23).

Ta oli nii kindel oma õiguses, ega isegi kasutanud seda, rääkimata tunnustuse nõudmisest. Ta jättis Isa hooleks õiguse muretsemise oma äravalituile (Lk 18:7). Tema leebe julgus oli juhitud armastuse poolt, ning seepärast võis Ta taluda ülekohut ilma, et oleks ärritunud. Ta julges öelda tõtt võrdselt sõbrale kui ka vaenlasele. Vahel ütles Ta seda vaikselt, vahel rangelt, aga alati armastusega. Jutlustades või vaieldes ei olnud Tema eesmärk end tähtsaks teha.

JULGUS END TUNDA

Jeesus tahab seda tasadust ka meile jagada. „Õppige minult, sest mina olen tasane ja südamelt alandlik“, ütleb Ta (Mt 11:29). See alandlikkus peab tungima sügavale meie südamesse, muidu avaldub see ebaloomuliku ja krampliku Jeesuse matkimisena. Jeesus loob meis selle alandlikkuse, andes meile julguse näha meis pesitsevat argust, meie sünnipärasest pelgu tõe ees. Kui ärkame vaimulikult, annab Ta meile julguse möönda, et oleme otsinud vabandusi ning varjanud ja kaitsnud oma patte. Vajame suurt alandlikkust, et loobuda kõigist vabandustest ja seletustest ning öelda: „Ma olen süüdi!“

Inimene, kes Püha Vaimu valguses mõistab oma pattu, satuks meeheitesse ega sõandaks üldse pöörduda Jumala poole, kui Jeesus ei kingiks talle selleks julgust. Patusele annab julguse tulla Jumala ette see, kui ta vaatab Jeesuse kannatusele ja ohvrisurmale ning võtab kuulda Tema tasast ja sõbralikku kutset tulla ja võtta vastu lunastus. Teame, et inimene viivitab sageli kaua, enne kui ta võtab selle anni vastu. Talle näib see liiga suurena ja ta ei julge uskuda, et see on tema jaoks. Piiblis on jüngreid iseloomustav väljend: „Aga kui nad rõõmu pärast ikka veel ei uskunud“ (Lk 24:41). Kristus peab siiraid äratatud inimesi otse tungivalt veenma vastu võtma seda lõpetatud lunastustööd, mida Ta neile pakub.

TASADUSE ALLIKAS

Kui vaimselt ärganud inimene saab viimaks julguse näha end niisugusena nagu ta on, siis kaasneb sellega ka julgus olla tasane, alandlik ja tähelepandamatu. Nüüd on temas Kristuse meelsus, millest kasvavad välja uskliku tasased sõnad ja teod.

Niisiis on tasadusel kaks allikat, millest see pidevalt toitub selleks, et jääda uskliku südamesse ja ilmned tema elus. Tasadus on alandliku inimese ellusuhtumine. Kuna ta tunneb end Jumala ees patusena, astub ta päris madalale ja püsib seal.

Kui me tuleme päevast päeva Kristuse risti alla, siis muutume hoolivamaks ja kannatlikumaks mitte ainult mõtetes ja sõnades, vaid kõikides inimsuhetes. See, kui võrd on meis tasadust kui suhtleme teistega, näitab, kui palju on meis alandlikkust Jumala ees.

Tasadus ei teki kunagi üksnes alandlikkusest ja enese üle kohtumõistmisest. Alles siis, kui kadunud patune julgeb iga päev risti juures armu vastu võtta, omandab ta rahu, tasaduse ja alandlikkuse. Siis on ta võimeline jagama ka teistele samasugust kannatlikkust ja mõistvat armu, mida ta ise on Jumala käest saanud.

Tasadus on seega vaikne tagasihoidlik julgus armastada. See on suurim julgus! Mida kõike julgeb ema teha oma lapse heaks — ja see julgus on samas sõbralik, tasane ja õrn.

„Armastus on pika meelega, armastus hellitab, ta ei ole kiivas, armastus ei kelgi ega hoople, ta ei käitu näotult, ta ei otsi omakasu, ta ei ärritu. Ta ei jäta meelde paha, tal ei ole rõõmu ülekohtust, aga ta rõõmustab tõe üle. Ta lepib kõige, ta usub kõike, ta loodab kõike, ta talub kõike“ (1Kr 13:4-7).

JULGUS USKUDA

Tasadus ei ole üksnes julgus armastada, vaid ka julgus uskuda. Usk ja armastus on uskliku elus lahutamatu seotud. Võime liialdamata öelda, et maailmas pole midagi julgemat, kui Jumalasse uskumine. See kõlab veidralt, kuna inimestele toetumine on palju riskantsem. Ometi näeme iga päev, et inimestel on kerge toetuda kõigele muule kui Jumalale.

Sören Kierkegaard ütles kord, et Jumalat uskuda olevat sama, kui söösta 70 000 sülla sügavusse kuristikku. Selle julguse saab aga patune alles siis, kui Jumal on talle näidanud tema patte ja need on tema jaoks absoluutselt talumatuks muutunud.

Alles siis omandab inimene vaigse julguse näha ennast ja oma pattu Jumala valguses ning võtta vastu vaba julguse, mis on valmis kõigeks peale silmakirjalikkuse. See on see alandlikkus. mida vajame, et olla ausad Jumala ja iseenese ees.

Julgust ei vaja me ainult selleks, et hakata uskuma. Uskumine on algusest lõpuni suur julgustükk — kuni meie surmatunnini. Ainsana maailmas on Jeesus sellega hakkama saanud. Tema on ainus, kes usaldas oma taevast Isa tingimusteta ja seetõttu elas oma elu täielikus kooskõlas Isa tahtega ja Tema juhtimise all. Meile tundub see sageli liiga riskantsena. Me pöördume Jumala teelt kõrvale oma teele, kui kuulekas olemine näib ohtlikuna. Enamasti me polegi teadlikud sellest, et oleme kõrvale astunud, kuna oleme lihtsalt harjunud oma valikuid Jumala omadest paremaks ja arukamaks pidama.

Vaatleme seda veidi lähemalt. Issand ütleb, et ei ole ohtlik olla tagasihoidlik, tähtsusetu ja silmapaistmatu. Vastupidi: „Kui keegi tahab olla esimene, siis ta olgu viimane ja kõikide teenija“ (Mk 9:35). Selle sõbraliku manitsuse järgimine nõuab aga suurt usujulgust ja alandlikkust!

Meile on tähtis, et ärataksime tähelepanu, et meid imetletakse ja kiidetakse. Ehkki me ei arva, et oleme geeniused, ootame siiski, et meie andekus paistaks silma, et inimesed märkaksid meie erakordsust, meie võimeid ja oskusi, olgu need siis vaimset või füüsilist laadi. Seetõttu pettume iga kord vähem või rohkem, kui meie erilised omadused ei leia tunnustust ja meid ei panda tähele. Sedasorti pettumus võib meid vallata nii jäägitult, et kaotame kristliku üksmeele ja koostöövalmiduse.

Igas kristlikus kollektiivis leidub teatud hulk mehi ja naisi, kes tunnevad, et neid ei mõisteta ja et juhtkond ei hinda neid. Nad muutuvad tusaseks, hakkavad mossitama ning tekitavad paksu verd ja klatši. Võib juhtuda, et selle tulemusena lõheneb kogu kollektiiv ja tekkinud kahju on võimatu heastada.

Tõepoolest, on vaja palju ja kõigutamatu julgust leppida sellega, et sind ei panda tähele ja jäetakse kõrvale. Siia juurde kuulub ka usujulgus ja lapselik kindel usk Jeesusesse, kes on öelnud: „Kes ennast ise alandab, seda ülendatakse“ (Mt 23:1, 2).

Jeesus ise elas nendele sõnadele vastavalt. Ta jäeti kõrvale. Teda ei märgatud, Teda mõisteti harva ja laimati sageli, ent Ta ei võtnud midagi ette, et saavutada tunnustust oma aja juhtivates ringkondades või populaarsust rahva seas. Ta mitte ainult ei olnud nõus olema kõrvale tõugatud ja põlatud, vaid valis selle teadlikult. Me näeme Teda vältimas kõike, mis oleks Talle tähelepanu juhtinud. Ta tegi rea suuri imesid seal, kus inimesed Teda ei näinud ning ei lubanud neil, keda oli tervendanud, toimunust kellelegi kõnelda (Mk 7:33-36; 8:23-26). Ta teadis, et inimestel oleks kujunenud vale suhtumine Temasse.

Meie probleem ei piirdu ainult sellega, et meid ei panda tähele ja jäetakse kõrvale kui kristlasi. Tahaksime meeeldi esile tõusta ka oma sõprade ja tuttavate hulgas ja üldse kõikides inimsuhetes.

Perekonnaelus ootame, et teised pereliikmed paneksid meid tähele, tunnustaksid meie tegusid ja meie panust nende heaks. Kui me ei saa nendelt oodatud tunnustust, hiilib rahulolematust meie hinge. Mõnes perekonnas langeb rahulolematust nagu külm udu kooselu peale ning armastus lämbub. Niisugune kodu muutub kõledaks ja troostituks.

„Teie leebus saagu teatavaks kõigile inimestele“ (Fl 4:5), ütleb apostel. Esmajärjekorras peavad seda leebust tunda saama need, kes on meile kõige lähedasemad. Just perekond on koht, kus saab edukalt harjutada leebeks, tagasihoidlikuks ja malbeks jäämist. See annab meile omakorda jõu taluda ühte ja teist ka muudes inimsuhetes.

JULGUS TEENIDA

Jeesus juhatab meid teisi teenima. Loomulikult teab Ta, et see nõuab palju meeleskindlust ja alandlikkust. Meil pole midagi selle vastu, kui teised meid teenivad, ent meis tekib automaatselt tunne, et jääme millestki ilma, niipea kui peame hakkama teisi teenima.

Näiteks on meil kahju ajast, mis kulus teistele meelega valmistamiseks. Kui palju on jäänud tegemata lihtsalt sellepärast, et meil ei tundunud olevat aega! Oleme seda kogenud eeskätt perekonnas.

Kuidas aga süüdistavad meid need kasutamata võimalused siis, kui meie armsad on lahkunud ja me ei saa nende heaks enam midagi teha!

Selleks, et võtta aega teiste teenimiseks, vajame palju usuvaprust. Suur osa niisugusest teenimisest ei leia mingit tunnustust ja mõnda tegu ei märgata üldse. Niisugusel juhul loobume kergesti teiste heaks elamisest ja hakkame rohkem hoolitsema oma asjade eest.

Kui me ei usu Temasse, kes näeb salajasse ja tasub avalikult, jõuab kätte lõpuks aeg, mil me üldse lakkame teenimast. Tema, kes ise kasutas oma väärtuslikku aega selleks, et teha head, üllatab meid viimasel päeval väitega, et Tema jaoks oli väga oluline see, et meie teenisime teisi (Mt 25:34-40).

Me oleme pidevalt hõivatud oma töödest ja toimetustest ning meil jätkub imevähe aega teha oma ligimestele head. Kas poleks põhjust paluda Jumalalt usujulgust saada teiste aitajaks?

Võib juhtuda, et meil ei õnnestu saavutada oma elus suuri asju. Võibolla osutab kõik, mida oleme teinud, vähetähtsaks. Sellegipoolest jääb meist järele väärtuslik elutöö, kui kasutame oma aega kaasinimestele väikeste või suurte teenete osutamiseks.

Jeesuse elu jälgides selgub meile, et pole võimalik kasutada elu paremini, kui teisi teenides. Me vajame palju vaprust ja headust, et oma elu niisuguseks kujundada. See on ka minu igapäevane palve.

Teisi teenides kardame me kaotada mitte ainult aega. Seda tehes tundub meile, et paneme kaalule ka isikliku heaolu. Kui palju on jäänud tegemata üksnes hirmu pärast, et meie heategu läheb meile kalliks maksuma. Teistele teenete osutamiseks tuleb meil ohverdada veidi oma mugavust ja heaolu — ja need tähendavad meile tavaliselt rohkem, kui tahaksime tunnistada.

Meid segab, kui peame tegema kellelegi heateo samal ajal, kui oleme parajasti ise tööga hõivatud. Lausa pahandav on see aga siis, kui me parasjagu puhkame. Kõige selle juures ei ole me piisavalt ausad, et tunnustada pahameele johtuvat meie mugavusest. Selle asemel esitame rea „objektiivseid“ põhjusi, miks me ei saa just sel hetkel abi osutada.

On tõsi, et me vajame teiste teenimiseks palju sõbralikkust ja vaprust, et mitte väsida. Me võime seda teha vaid usujulgusega, usuga Temasse, kes ütles: „**Minu roog on see, et ma teen selle tahtmist, kes mu on läkitanud ja lõpetan Tema töö“ (Jh 4:34).**

Kui lubame Tal kinkida meile seda vaprust ja halastavat suhtumist, saame veidi osa sellest, mida Tema tundis. Ka meie igatsus ja roog on siis olla olemas nende heaks, kes paluvad meie abi, ja nende heaks, kes seda paluda ei oska. Siis mõistame Jeesuse sõnade sügavust: „Õndsad on tasased.“

Rõõm teenida teisi on puhtaim ja sügavaim rõõm. Abi saanud inimeste rõõmsad näod ja tänulikud pilgud teevad meie elu rikkaks ja õnnelikuks. Veelgi olulisem on aga see, mis toimub sealjuures meie südames. Teenimine on armastuse kõige loomulikum väljendusviis. Seepärast on rõõm ja rahuldus teenimisest suurim kõikidest rõõmudest.

Abistatud rõõmustavad, ent abistaja rõõm on palju suurem. See muudab kogu elu teiseks. Meie südameid ühendab tänutunne Jumala vastu ning me saame julgust ja jõudu üheskoos vastu pidada ka kõige raskemates katsumustes.

JULGUS ANDA

Jeesus kutsub meid andma. Kahtlemata teab Ta, et andmine nõuab sõbralikkust ja julget pealehakkamist. Meile seostub andmine enamasti riskiga. Oleme ettevaatlikud ja kalkuleerime hoolega, enne kui otsustame, kui palju anda. Meist saavad ühtäkki majanduseksperdid. Meil on täpne ülevaade väljaminekutest, mida oleme viimasel ajal mitmeks otstarbeks teinud. Tavaliselt ei ole me nii kokkuhoidlikud, näiteks poes sisseoste tehes kulutame hoopis kergekäelisemalt ega pea pooltki nii täpset arvestust.

Andmine nõuab kahtlemata usu julgust. Me suhtume tavaliselt andmisse kui kaotusse: mis on ära antud, seda meil enam ei ole. Usk seevastu julgeb anda, kuna ta näeb seda, mida ei suuda näha usaldamatus — andmisega seotud õnnistust.

Õnnistus on eelkõige selles, et on vähendatud häda, aidatud kannatajaid, julgustatud südameid ja valmistatud rõõmu. Milline õnnistus on kaasa aidata teiste õnnele ja turvalisusele! Koormatud ja kaotanud inimesed saavad tagasi selle juba peaaegu kaotatud usu, et nad ei ole Jumala poolt unustatud. Meie osavõtlikkus ja ohvrimeelsus on sealjuures niisama tähtsad, kui andmine ise.

Teiseks õnnistuseks on andmisel meie hinge jääv rõõm ja õnnetunne. Andmises peituv rõõm ei vähene ka siis, kui meie andi tähelegi ei panda või hoopis tagasi lükatakse. See on rõõm armastusetegude üle, seega jumalik rõõm.

Jumal annab igavikust igavikuni. See on Tema õnnistus. Ta annab heale ja kurjale, õiglasele ja ülekohtusele, nagu ütleb Jeesus (Mt 5:45).

Kui me asetame Tema meelsuse oma elus õigele kohale ja rakendame seda andva armastusena, siis saame jumaliku rõõmu osaliseks, mida ainult Issand võib anda. Kui meie elu kristlastena on tühi ja õnnetu, siis kindlasti seetõttu, et oleme unustanud anda.

Ava oma silmad ja otsi, kus sinu ümber vajatakse abi ning rakenda seal oma ohvrid ja annid. Siis märkad äkki suurt muudatust mitte ainult oma südames, vaid ka enda ümber. Kõik hakkab sulle paistma teises valguses: taevas ja maa, inimesed ja loomad, lilled — kõik. Kõik naeratab sulle ja sina naeratad vastu.

Enesearmastus isoleerib meid mitte ainult inimestest, vaid ka ümbritsevast elust. Egoistile sulgub elu automaatselt. Kuhu ta ka ei pöörduks, kas inimeste või looduse poole, ei näe ta midagi peale iseenda peegelduse. Andev armastus aga avab kui võlukepp kõikjal ukсед ja meile selgub Jeesuse käsk: „**Andke, ja teile antakse — hea, tihedaks vajutatud, raputatud, kuhjaga mõõt antakse teie rüppe, sest selle mõõduga, millega teie mõõdate, mõõdetakse teile tagasi!**“ (Lk 6:38).

Jeesuse käsus näeme veel ühte andmises peituvat õnnistust: materiaalselt edu, mis järgib heldet südant. Jumal on korraldanud nii, et andja ei pea tundma puudust. Jumal annab talle tagasi.

Kas see kõlab liiga lihtsameelselt? Paljusid see ärritab. Nad väidavad, et kristlus ergutab oma pooldajaid spekulerima suurejoonelisusega, et seada end Jumala juures heasse valgusse ja parandada oma majanduslikku olukorda. Ometi ei ole Jeesus mõelnud niiviisi. Seda mõistaks peagi igaüks, kes üritaks suuremeelsusega hangeldada. Talle saaks varsti selgeks, et oluline ei ole mitte andmine ise, vaid suhtumine sellesse. Jeesus märkab seda tänapäeval niisama hästi kui tookord seal templis ohvirahakirstu ääres istudes (Mk 12:41-44).

Jeesus ise on öelnud, et sellel, kes annab kasu saamise eesmärgil, on palk juba käes ja ta ei saa Jumalalt midagi (Mt 6:1, 2). Tõsi on ka vastupidine: see, kes annab ja aitab teisi armastuse pärast ega mõtle omakasule, saab tasu Jumala käest. Jeesus ütleb, et sellele ei tasu Jumal mitte ainult varjatult, vaid avalikult (Mt 6:3, 4).

Elu on näidanud, et see, kes annab julges usus Jumalasse ja armastusest oma kaasinimese vastu, kogeb imelisi asju. Niisugusel inimesel on alati piisavalt toitu, riideid ja raha ning sageli jääb arusaamatuks, kuidas tema sissetulekust piisab nii temale endale kui perele. Ta annab neile, kellel on vähem kui temal ja tema enda vajaduste katteks on ikka veel küllalt järele. See jumalik osa lisandub vaikselt ja märkamatuks kõigele, mis tal on ja mida ta teeb.

Nii väärtustatakse kõik ja seatakse pühale alusele. Ta tunneb rõõmu ja kindlust võimalusest olla Kõigekõrgema kaastööline. Ta ei vahetaks oma osa ühegi miljonäri omaga, kes ei tea midagi Jumala õnnistusest.

Tasastele on antud suurepärased töötused:

„**Õndsad on tasased, sest nemad pärivad maa**“ (Mt 5:5).

„... õppige minult, sest mina olen tasane ja südamedelt alandlik ja te leiaste hingamise oma hingedele“ (Mt 11:29).

„**Jumal paneb vastu ülbeile, aga alandlikele annab armu**“ (Jk 4:6).

„...kes ennast ise alandab, seda ülendatakse“ (Mt 23:12).

RAHU

Auahnus teeb meid rahutuks, armetuks ja väsinuks. Seepärast muutub auahne inimese elu tragöödiaks. Ta on pidevalt rahutu, mõeldes, et ta ei pälvi piisavalt tähelepanu ja lugupidamist, ei jäta küllalt head muljet, ei ole edukas ega jõua teisest ette. See rahutus täidab pidevalt tema hinge ja ta on sellest enam või vähem teadlik.

Tagasihoidlik inimene on vaba sellest närivast rahutusest. Ta tõepoolest kogeb seda rahu, mida Jeesus on töötanud tasastele. Ta elab rahu ka sellepärast, et keegi ei hinda teda üle. Ta lausa rõõmustab, sest tal oli varem sageli raske, kui märkas, et inimesed hindavad teda üle ja ootavad temalt, liiga palju. Ta elab imelises rahu ja rõõmus ning kogeb Jeesuse sõnade paikapidavust sellest, et tasased on õndsad. Selles tundub olevat vastuolu, et teda täidab rõõm siis, kui inimesed kutsuvad teda teenima.

Tema rõõmu allikas on ühendus Issandaga. Ta võtab oma väikese risti õlgadele ja astub meelsasti, kindlalt ja rõõmsalt oma Issanda jälgedes. Nii kogeb ta, te tema rist ja Kristus kuuluvad kokku. Ristikandmine annab kristlasele rõõmu ja jõudu tulla toime elukoormaga. Varem ei olnud tal sellest, aimugi, ent nüüd on tal rõõm jätta kõik asjad Jumala hooleks.

Igakord, kui inimesed teda ei mõista või jätavad kõrvale, innustab see teda taas otsima Jumala lähedust. Pärast seda, kui ta on toonud oma tunded Jumala ette, märkab ta endas kasvavat kindlust. Niisugust kogemust poleks ta saanud, kui inimeste soosing oleks takistanud teda otsimast kõigis asjus Jumala nõusolekut.

ARM

„Jumal paneb vastu ülbeile, aga alandlikele annab armu“ (Jk 4:6), ütleb Piibel. Ülbe inimese õnnetus seisneb selles, et ta oma suhtumisega lõikab end ise ära jumaliku armu allikatest. Alandliku õnn on selles, et tal on katkematu vaimulik kontakt täiusliku armuga. Tema aus enesehinnang lubab tal tunnetada oma pidevat vaimulikku sõltuvust ja abivajadust. Seepärast võib Jumal täita teda heade andidega (Lk 1:53). Püha Vaim võib talle iga päev selgitada asju, mis puutuvad Kristusesse. Tal on rahu Jumalaga ning tema sisemise inimese vajadused on rahuldatud.

Jumal annab alandlikele armu kõigis eluolukordades. Niisugune inimene võib igasugust situatsiooni läbi näha. Temas areneb erakordne võime sõbruneda inimestega. Ilmselt läheneb ta neile ikka õigest küljest. Tema alandlik ja tagasihoidlik meelsus äratav parimaid omadusi kõigis, kellega ta kohtub. Oma alandlikkusega ja teenistusvalmidusega võidab ta sõpru isegi nende hulgas, kes ei jaga tema tõekspidamisi. Ta leiab kõikjal võimalusi teha midagi Issanda heaks, sest ta on usaldusväärne väikestes asjades ega oota, et talle antaks teha suur ja erakordne töö. Oma alandlikkuse ja tagasihoidlikkuse tõttu suudab ta jätta suuremad asjad Jumala riigis teistele. Ta võtab enda peale väikesi ja tähelepandamatuid asju, millele vaid vähesed suudavad end pühendada.

On tõsi, et Jumal annab alandlikele armu. Temast lähtub jõud. Vaikselt ja tähelepanu äratamata mõjutavad need tagasihoidlikud inimesed teiste hinge. Nad on kõikjal nagu Kristuse meeldiv lõhn. Keegi ei sobi paremini võitma inimesi Kristusele, kui alandlik inimene. Inimesed usaldavad teda ja avavad ennast tema ees.

TEDA ÜLENDATAKSE

„...kes ennast ise alandab, seda ülendatakse“ (Mt 23:12).

Jumal on töötanud seda teha ja seetõttu teame, et mitte keegi — isegi mitte saatan — ei saa seda takistada. Tasased pärivad maa. See tähendab, et nad peavad saama võitlusvälja endale Nad on alati olnud järeleandlikud, on lasknud ennast alandada ja kõrvale jätta, aga iga kord, kui nad alandusid, üendas neid Jumal.

Tasastele ja kannatlikele kingib Ta sisemise vaimuliku suuruse ja teiste inimeste südametunnistus tunneb selle ära. Neist kiirgav vaimulik suursugusus rüütab neid ka väliselt. Neist paistva puhtuse ja sügava väärikuse suhtes ei saa keegi silmi sulgeda.

Need jumalalapsed ei ole ise teadlikudki oma sisemisest väärtusest ja seda suurem on nende mõju kaasinimestele. Nendega on samuti nagu Moosesega, kui ta tuli pärast Issandaga kohtumist mäelt alla: tema nagu hiilgas, aga ta ise polnud sellest teadlik.

„Teie leebus saagu teatavaks kõigile inimestele“ (Fl 4:5).

Tasased kogevad ka seda rõõmu: nende järeleandlikkus saab teatavaks kõikidele inimestele — ainult mitte neile endile.

4. Tema tiibade kaitse all

„Kes Kõigekõrgema kaitse all elab ja alati Kõigeväelise varju all viibib, see ütleb Issandale: „Sina oled minu varjupaik ja mu kindel mäelinnus, mu Jumal, kelle peale ma loodan!““ (Ps 91:1, 2)

Minu ema suri, kui olin kaheteistaastane. Seepärast on mulle jäänud temast ainult lapsepõlvemälestused, aga need on mu mälus värsked ja selged. Mu ema oli ikka haiglane, niikaua kui ma teda mäletan. Ta ei pidanud lamama voodis, ent enamasti tuli tal istuda toolil. Isa oli oma armastusväärsel moel seadnud talle istumiseks mugava tugitooli.

Kõige paremini mäletan ma pikki talveõhtuid. Siis mängisime meie, lapsed, selles toas, kus ema istus. Me pidime vaikselt mängima, sest ta ei suutnud lärmi taluda. Ta rääkis oma rahulikult häälel ja naeratas meile. Aga kui hästi me ennast tundisime, kui ema nii meie hulgas istus, meid aitas ja meiega mängis! See tookord kogetud turvalisus ja õnn teeb veel praegugi, paljude aastate järel, mu südame soojaks.

Too lapsepõlvemälestus meenub mulle sõnade juures: „Kõigekõrgema kaitse all“ ja „Kõigeväelise varju all“. Meie elu suureks eesõiguseks on see, et me veedame oma vähesed aastad Kõigeväelise jalge ees ja Kõigekõrgema varju all. Keset argipäeva on Jumal meie perekonnas suur ja hea Isa, kelle juures me tunneme end kindlana. Ta tahaks, et me nagu lapsed „mängiksime“ Tema lähedal ja teeksime oma tööd Tema isaliku juhtimise ja heasoovlikkuse varju all.

Me oleme kutsutud raskesse ja keerukasse ellu. Me elame ebakindlas ja ohtlikus maailmas, kus on kannatused ja valu. Niikaua, kuni siin on patuseid inimesi, on siin ka kurjust. Kurb hing võib selles maailmas leida rahu ja kindluse ainult Kõigekõrgema kaitse all. Issanda poolt pakutav abi on küllaldane kõikide meie vajaduste rahuldamiseks, ent Ta ei saa seda pakkuda meile väljaspool osadust Temaga.

Mäletan väga hästi, kuidas mu lapsepõlveaastatel piisas ema lähedusest, et kogeda imelist kindlustunnet. Palju kindlamalt aga kehtib see põhimõte Jumala juures. Tema lähedalolu tajumine annab meile pelgupaiga, mida vajame võitluses meid ründavate jõudude ja kurjuse vastu.

Kõigekõrgema kaitse all ja Jumala lähedal saab meile osaks kindlustunne, mida vajame, et mitte tunda hirmu elu ja surma ees.

Jumala lähedus ei muuda patu olemust, see ei kõrvalda elu ohtusid, kannatusi, surma ja saatana õelust. See lähedus annab turvatunde patu, kurjuse ja kõigi ohtude sees. Ometi unustame selle turvapaiga, mille Issand on meie südameile valmistanud! Üks vana laul ütleb, et isegi meie kõige õnnelikumatel tundidel vaevavad meie patud meid enam kui kõik muu. Meie igapäevased vead on need, mis võtavad meilt julguse.

Tundlik kristlane teab, et ta patustab oma mõtetes, tegudes ja sõnades iga päev Jumala ja oma ligimeste vastu. Sellele lisaks näeb ta oma tegematajätmissi, mis osutavad talle selgemalt kui miski muu, kui vähe elab ta teiste heaks. Ta tunneb endas maailmameelsust, loidust palves, ükskõiksust Jumala Sõna suhtes ja truudusetust ning sõnakuulmatust Pühale vaimule.

Kõik see teeb talle valu ning teeb rahutuks ja ebakindlaks. Sageli kahtleb ta, kas tal on üldse õigust arvestada Jumala lootusega Piiblis. Ta küsib endalt, kas ta on patustanud armu vastu ja elab vaimulikus enesepettuses, või on end lausa lahutanud Jumala õndsakstegevast armust. Niisugusel puhul peaks ta kiiresti otsima pelgupaika Kõigekõrgema kaitse all.

PEALE ÕIGEKSMÕISTETUTE VÕIVAD JUMALA JUURES LEIDA PELGUPAIKA KA TEISED

Võibolla sa küsid: „Kuidas see on võimalik? Olen kasutanud Jumala armu kurjasti. Kas ma võin siis teenimatult sellele armule jälle loota?“ Ära unusta, et Issand ise on selle kohta öelnud: „**Arsti ei vaja terved, vaid haiged**“ (Mt 9:12). Need, kes tulevad Tema juurde, ei tule sellepärast, et neil on õnnestunud oma elust välja juurida kõik patt, leigus ja maailmalikkus. Nad tulevad hoopis sellepärast, et see ei ole neil õnnestunud. Nad ei suuda leida isegi vabandusi, millega võiks seletada tehtud kurja ja tegemata head. Nad tulevad, kuna tunnevad, et nende elukvaliteet on langenud.

Juurdepäas Kõigekõrgema kaitse alla on vaba ja avatud kõigile, kes tahavad tulla:

„**Kes tahab, võtku eluvett ilma tasuta!**“ (Ilm 22:17).

„**Kes minu juurde tuleb, seda ma ei aja välja**“ (Jh 6:37).

„**Kui me oma patud tunnistame, on tema ustav ja õige, nõnda et ta annab andeks meie patud ja puhastab meid kogu ülekohtust**“ (1 Jh 1:9).

Kõigekõrgema juurde tulevad varjule kõik, kes on teinud pattu. Nende teod kaebavad nende peale ja mõistavad neid hukka: Jumala valguses ei saa midagi jääda püsima. Enesearmastuse ja auahnuse plekid määrivad ära isegi selle hea, mida nad kavatsevad veel enne, kui see saab teoks.

Jumala Vaimu läbi on niisugused inimesed otsustanud tunnistada end süüdi ja seepärast ei püüagi nad ennast kaitsta. Iga tõenool tungib sügavale nende südamesse.

On olemas vaid üks paik, kus nad võivad leida rahu: Kõigekõrgema kaitse all. Jeesuse risti all. Ainult Kristuse veri võib kaitsta neid Jumala viha eest, millest annab märku nende südametunnistuse õiglane ja selge hääl.

Meie tõeline pelgupaik on Kristuse risti juures. Alati, kui usklik inimene alandub tõe Vaimu ees ja laseb end veenda selles, et; temas, see tähendab tema loomuses, ei ole midagi head (Rm 7:10), ning alati, kui ta loobub mõttest olla midagi iseendast, otsib ta pääsemist Kristuse õnnistavate käte all. Issand sosistab sõbralikult tema murtud südamele: „**Sulle piisab minu armust!**“ (2Kr 12:6).

Nüüd viibib see inimene Kõigekõrgema kaitse all ja tunnetab uues valguses vana tõde: „**õnnis on inimene, kellele Issand pahategu ei arvesta**“ (Ps 32:2). Tõepoolest, kui Issand ei arvesta enam tema pahategu, siis on ta leidnud hingerahu!

Vana väljend: „**...kes teeb õigeks jumalakartmatu**“ (Rm 4:5), saab nüüd hoopis uue tähenduse. „Jumalakartmatu“ — see on tema ise! Varem ta ei mõistnud seda kordagi nii selgelt kui nüüd! Ta avastab enda jaoks evangeeliumi suurima saladuse: jumalakartmatu iseeneses ja samaaegselt õige Kristuses. Nüüd jõuab tema südamesse lennates üks tõotus teise järel — iga järgmine eelmisest suurepärasem. Need on nagu taevast läkitatud sõnumid.

„**Nii ei ole nüüd enam mingit hukkamõistu neile, kes on Jeesuses Kristuses**“ (Rm 8:1). Siin peitubki meie jaoks Kõigekõrgema kaitse suur saladus — see on Kristuse sees! Kui me oleme Tema sees, ei kehti

meie suhtes hukkamõistmine. Niikaua, kui me oleme Issandas, ei arvestata meie üleastumisi meile süüks. Need on juba pandud Kristuse peale. Patune leiab Kristuses, Asendajas, päästmise ning turvapaiga iga patu, süü ja südametunnistuse süüdistamise eest. Kõik see ei saa teda siin kätte. Enam pole tähtsust sellel, kui väga tema tundlik ja aus süda teda süüdistab ja hukka mõistab.

Ta pöördub oma armastatud Issanda ja Õnnistegija poole: „Mul ei ole kedagi peale sinu!“ ja Issand vastab: „Sulle piisab Minu armust! Jumal on mind asetanud sinu jaoks lunastuseks, õigekssaamiseks, tarkuseks ja pühitsemiseks“ (1Kr 1:30).

Tema uskuvas südames hakkab selguma evangeeliumi saladus. Ta tunnetab nüüd, et Jumal armastab teda mitte tema armastusvääruse tõttu, vaid sellepärast, et Jumal on armastus. Mingit muud põhjust ei ole!

Sellest ajast alates, kui Jumal andis armastusest oma Poja lepituseks pattude eest, ei saa miski takistada Teda surumast üht patust oma armastava südame vastu — peale ühe asja: kui patune ise seda ei taha. Nii nagu väikese lapse osaks on lasta end emal armastada, hoida, kallistada ja enda eest hoolt kanda, nii on ka Jumala lapse teenimatu ja seletamatu eelis lasta end Kõigeväelisel Jumalal armastada, puhastada, pühitseda, toita, riietada ja enda eest hoolt kanda.

Kes usub südamest, võib tulla Jumala juurde kõigea, mis see ka poleks. Olgu see kuitahes väike ja tühine — Jumal haarab sellest kinni ja aitab; paistku see kuitahes suurena ja raskena — Jumal tuleb sellega toime! Kui usklik tunneb oma vanade patuste harjumuste tõttu südametunnistuspiinu — ühel südametunnistusega kristlasel tuleb seda iga päev ette — siis ei pääse ta neist heade kavatsuste kaudu. Need ei lõpe millegi muuga, kui pettumuste ja kaotustega. See, kes südamest usub, ei lase ka end sattuda meeleheitelisse ja muudesse selletaolistesse pattudesse, milleks neid nimetab Luther. Ei, ta põgeneb Jumala juurde ja avaldab Talle kogu tõe: „Olen jälle siin ja sama lootusetus olukorras kui eelmisel korral. See juhtub minuga nii sageli, et olen enda suhtes täiesti meeleheitel. Ma tunnen, et Sinul on õigus mind maha jätta ja mitte kunagi enam püüda mind aidata. Vaatamata Sinu armastavale hoolitsusele, pole ma olnud truu ja usaldusväärne.“

Ta kogeb taas, et Jumal on tema pelgupaik, nagu väljendavad järgmised piiblisalmid: „Kas naine unustab oma lapsukese ega halasta oma ihuvilja peale? Ja kui nad ka unustaksid, ei unusta mina sind mitte. Vaata, ma olen sind märkinud oma peopesadesse...“ (Js 49:15, 16). „Kuigi teie patud on helepunased, saavad need lumivalgeks“ (Js 1:18). „Jeesuse Kristuse, Jumala Poja veri teeb meid puhtaks kõigest patust“ (1 Jh 1:7).

Ära karda, et Jumal võiks sinust su ebaõnnestumiste pärast tüdineda! See, kes on sinus alustanud hea töö, lõpetab selle Jeesuse Kristuse tuleku päevaks (Fl 1:6). Ta on sinu juures ja kannatab koos sinuga iga su kaotuse pärast. Ta annab jõuetule jõu ja kasvatab selle tugevust, kes on nõrk.

Kaotus ei muutu seega mitte ainult pettumuseks, vaid ka võimaluseks olla alandlik, ja see viib iga siira uskliku vaid ligemale tema Kõigeväelisele Sõbrale ja Aitajale. Mida enam muutub ta sõltuvaks oma Issandast, seda kindlakäelisemalt saab viimane vallata tema olemuse kiusatuse vastu võitlemises.

HEADEL JA KURJADEL AEGADEL

Meie elus on aegu, mil meie väike elulaevuke purjetab rahu ja vaikus. Vastutuul ja lained ei tee meile tüli, tervis ei tee muret, töö pakub rahuldust, perekonnas läheb kõik hästi. Ka majanduslikke raskusi ei ole. Päev päeva järel möödub rahulikus harmoonias. Vahetevahel küll tuleb ette mõningaid probleeme, aga üldiselt paistab kõik minevat kõige paremini. Näib olevat lihtne uskuda Jumalasse. Jagatakse häid nõuandeid paremale ja vasakule, julgustatakse ligimesi usaldama Issandat. Sellistel aegadel unustavad paljud kristlased otsida Kõigekõrgema kaitsvat varju.

Meie elus on ka teistsuguseid aegu. Siis kerkivad meie väikese laeva vastu tuul ja lained. Kõikidest meie plaanidest tõmmatakse kriips läbi, meie lootused nurjuvad, meie perekonda tabavad haigused, kannatused ja valusad kaotused. Haiguste tõttu muutub löö meile koormavaks ja äkki märkame, et üks raskus järgneb teisele.

On hea, kui siis tuntakse teed Kõigekõrgema varju alla. Õnnelik on see, kes on õppinud põgenema Jumala juurde, otsima kaitsvat Tema tiibade all ja leidma seal pelgupaika tormi eest.

Kaks ja pool tuhat aastat tagasi lauldi: „Jumal on meie varjupaik ja tugevus, meie abimees kitsikuses ja kergesti leitav“ (Ps 46:2). Kui väsinud ja haavatud hing peidab end armastava õnnistegija tiibade alla, siis mõistab ta töotust, mille Jeesus andis oma sõpradele: „Rahu ma jätan teile, oma rahu ma annan teile. Mina ei anna teile nõnda, nagu maailm annab“ (Jh 14:27).

Järelkult ei anna Issand niisugust rahu, mis kestab vaid niikaua kuni kestavad head päevad. Jeesuse rahu ei suutnud kõigutada ei vaen, kannatused ega surm, ja Jeesus tõotab seda rahu ka meile. See rahu jääb püsima ka kõige pimedamas öös.

Selle rahuga on muidugi seotud võitlus. Me kardame kannatusi, leina, raskusi ja tahame meelsamini paluda, et Jumal hoiaks meid nende eest. Aga kui meie mässuline, väsinud ja kannatusi pelgav süda on lõpuks Tema juures rahu leidnud, siis on toimunud ime: Jeesus, meie Issand, on andnud meile oma rahu, mida ei hävita saatuselöögid ja mis tunneb rõõmu Tema sõnade omaksvõtmisest: „Eks ma pea jooma sellest karikast, mille Isa mulle on andnud?“ (Jh 18:11).

Alles siis saab päriselt kogeda, mida tähendab elada Kõigekõrgema varju all. Alles siis mõistetakse täielikult vana lauliku tõde: „Sest Ta peidab mind oma majasse kurjal ajal, Ta peab mind salajas telgi pelgupaigas, Ta tõstab mu üles kaljule“ (Ps 27:5).

Viimaks ometi oleme leidnud kindla jalgealuse! Meie rahu ja rõõm ei olene enam välistest asjadest, vaid me puhkame Jumalas ja jätame oma edu ja ebaõnnestumised Tema hooleks.

Ei ole kerge põgeneda Jumala juurde ja sellepärast tuleb Jumal meile appi, vahel küll kannatuste ja kurvastuste kaudu, et teha meid võimeliseks valima eluteed.

Alles siis, kui oleme omapead käies kaotanud kõik oma suled, otsime abituna varjupaika Jumala igaveste käte all. See, mida me seal kogeme, määrab sageli meie edasise elu. Jumala armu reaalsus, sügavus ja rikkus, millega me kohtume, viib meid isiklikku suhtesse Issandaga ning see jääb meile tähtsaks ka siis, kui häda on möödas. Me oleme ära õppinud Tema armu saladuse ja oskuse otsida varju Tema tiibade all.

Meile saab selgeks, et selles ongi eluprobleemide lahendus. Kui ma kannan ühe probleemi Kõigekõrgema kaitse ja varju alla, siis olen selle tegelikult lahendanud — ka siis, kui ma veel kõiki üksikasju ei mõista. Me hakkame nägema, et „... see ongi võit, mis on võitnud ära maailma...“ (1 Jh 5:4).

Selles maailmas on ainus võimalus elada koos Jumalaga, kui me otsime alati Tema juures varju. Kes on õppinud sinna põgenema, see omandab õige suhtumise kõigesse, mis tema elu mõjutab. Igapäevane Jumalaga osaduses olemine on küllaldane, et jõuda selgusele, mida me tegelikult tahame ja suhtuda õigesti kõigesse, mis elus ette tuleb.

Jumala kogemine ei tähenda ainult Jumala peale mõtlemist, Tema järele igatsemist või Temast rääkimist. Kui sinu kristlus koosneb peamiselt mõtlemisest, igatsusest ja kõnelemisest, siis põgene selle kõige Kõigekõrgema varju alla! Laota kõik Tema ette. Palu veelkord andeks oma truudusetus. Palu, et võiksid taas jääda Tema juurde, Tema südame lähedale.

SINA, ISSAND, OLED MINU VARJUPAIK

„Kes Kõigekõrgema kaitse all elab ja alati Kõigeväelise varju all viibib, see ütleb Issandale: „Sina oled minu varjupaik ja mu kindel mäelinnus, mu Jumal, kelle peale ma loodan!““ (Ps 91:1, 2). Psalmist tuletab meile meelde, et normaalne on sel teemal Issandaga rääkida. Peaksime seda meeles pidama!

Mulle on jäänud mulje, et enamuse kristlasi suhtleb Issandaga sel viisil vähe. Muidugi — me palvetame sageli, paludes palju häid asju endale ja teistele. Kõik see on ilus ja hea, ent me peaksime kõnelema Issandaga ka sellest, millest räägib psalmist selles laulus. Me peaksime ütlema: «Sina oled mu varjupaik ja mu kindel mäe linnus.» Loomulikult ütleme seda omal moel ja omade sõnadega, kuid me peaksime seda igal juhul tegema. Teisisõnu: sel tuleks kuuluda nende asjade hulka, millest me räägime Issandaga oma vaikes toas, päevatööd tehes või puhates. Jumalale on see oluline. Ta igatseb kuulda: „Sina oled mu varjupaik ja mu kindel mäelinnus!“ Ta soovib, et me täname ja kiidame Teda, ent me unustame selle nii hõlpsasti!

Me kujutleme Jumalat sedavõrd suurena ja ülevana, et Tal polegi südant ega tundeid ja et Talle ei tähendagi midagi, kas me Teda täname või mitte. See on täiesti vale arusaam! Jumala süda on soojem kõigest, mida oskame ette kujutada ja keegi ei suuda rõõmustada nii nagu Tema.

Jeesus näitas seda meile. Kuidas Ta rõõmustas, kui üks kümnest paranenud pidalitõbisest tuli tagasi Teda tervendamise eest tänama! Loe veel kord lühikest kirjeldust Lk 17:11-19, siis saab sulle selgeks, kuidas tegi samaaria mees Jeesuse õnnelikus sellega, et ta tuli tagasi, heitis silmili maha ja tänas Teda. Miks oli Jeesus selle üle nii rõõmus? Ma leian vastuse salmist 18: „Kas muid ei ole leidunud, kes oleksid tulnud tagasi Jumalat ülistades, kui vaid see muulane?“ Jeesusele tähendas tänamine Jumalale au andmist.

Jumalale au! Jumalale on tähtis see, et me tuleme tagasi ja täname. Seepärast on Talle tähtis ka see, et meie, kes me elame kaitstuma Kõigeväelise varju all. ütleme: „Sina oled mu varjupaik ja kindel mäelinnus!“

See on tähtis ka meile. Meie palved koosnevad liiga sageli ainult millegi palumisest. Asi ei ole selles, et me paluksime nii palju, et Jumal sellest tüdineks. Jeesus on meile teada andnud, et me peamegi paluma palju ja siiralt (vt Lk 11:5-8; 18:1-8). Meie viga on hoopis see, et me liiga vähe täname. Meie palveaeg on nii hõivatud millegi saamise palumisega, et selles pole ruumi tänu ja kiituse jaoks. Meie südames on liiga vähe igatsust tänada Jumalat ja laulda Talle kiitust. See kurvastab Teda ning kahjustab kogu meie palve- ja usuolu.

Palvetamise juures ei anna miski meile rohkem julgust ja usaldust, kui palvevastuste kogemine ja Jumala tänamine nende eest. See ei lisa meile ainult julgust, vaid ka igatsusi paluda enamat. Mis aga kõige olulisem: me kasvame lapselikus usus ja see on eeltingimuseks palvete kuulmisele.

„Mu Jumal, kelle peale ma loodan...“ — see on enam kui tänamine. See on kummardamine! Kummardamine tähendab: kiita Jumalat selle eest, mis Ta on, mitte ainult selle eest, mida Ta meile annab. Me peame uuesti õppima Jumalat kummardama, kuna oleme selle unustanud.

PÕGENEMINE JUMALA EEST VÕI PÕGENEMINE JUMALA JUURDE

Enamik inimesi ei põgene mitte Jumala juurde, vaid Tema juurest ära. Nad hoiduvad kartlikult eemale nii Jumalast kui ka kõigest, mis seondub Jumalaga. Loomulikult vaidlevad nad ägedalt vastu väitele, et nende hoiak põhineb kartusel ja leiavad alati pika rea põhjusi, miks nad Kristust väldivad. Kui needsamad inimesed kord vaimulikult ärkavad ja hakkavad oma südant läbi uurima, siis ei jää neile märkamatuks, et peamine põhjus Jumalast eemale jäämiseks oli siiski kartus.

Kõige enam tuntakse hirmu selle ees, et usk võiks tumestada või rikkuda eluõnne. Nad tahavad saada „vagaks“ alles siis, kui on juba vanad või haiged ja neil pole enam väljavaateid elu nautida.

Teised ei paista tundvat erilist hirmu Jumala ees. Nad on vagad. Nad otsivad Jumalat, käivad jumalateenistusel ja peavad aegajalt kodus palvusi. Et aga paljudes neist siiski pesitseb kartus, ilmneb iga kord, kui nad kuulevad vägevast jutlust pöördumisest ja uuestisünnist. Nad hakkavad end otsekohe nende mõtete vastu kaitsma, nii et jääb mulje, nagu kiputaks nende elu kallale. Nende ja Jumala vahel on ju kõik korras! Neil on omavaheline leping, mis rahuldab nii Jumalat, kui ka neid endid! Teisisõnu: nad kasutavad oma vagadust selleks, et jääda Jumalast eemale.

See, kuidas nad tõepoolest kardavad, ilmneb hetkel, mil öeldakse, et nad peaksid pöörduma. Äkitselt paistab Jumal neile suurima ohuna.

Pöördumisnõue teeb küsitavaks sellesama, millest nad kõige vähem loobuda tahavad ja mida nad just oma vagadusega tahaksid kindlustada: õigust oma elu ise määrata. Muidugi oleksid nad nõus ohverdama Jumalale veidi vagadust, ent kuna Jumal ootab, et nad pöörduksid ja annaksid oma egoistliku elu Temale üle, siis saab Jumalast äkitselt nende kõige ohtlikum vaenlane. Sellepärast võitlevad need religioossed inimesed jutluste vastu, mis räägivad pöördumisest ja uuestisünnist, ning mõistavad neid hukka. Hoolimata oma religioossusest ja kiriklikkusest, ei lähe nad isegi omaenda kogudusse, kui teavad, et kuulevad seal evangeeliumi.

Niisugune on inimese süda. Peaaegu kaks tuhat aastat tagasi ütles Kiri: „...**lihalik mõtteviis on vaen Jumala vastu**“ (Rm 8:7). Inimene aga ei taha seda tunnistada ja mõtleb valmis kõige hämmastavamaid vabandusi põhjendamaks, miks ta ei anna oma elu Jumalale üle. Kõik peale tema enese on selles süüdi.

Kui sina tunned, et peidad end sel moel Jumala eest ja püüad mitte kuulda Tema tungivat ja väsimatut kutset, siis luba mul ulatada sulle üks tervitus Jumala sõnast: „**See on su hukutanud, Iisrael, et sa olid minu, oma abi vastu**“ (Ho 13:9). Kui sa võtaksid endale aega ja mõtleksid veidi selle üle järele, siis näeksid, kuidas see prohvetlik sõnum heidab valgust sinu elule.

Võibolla leiad sa oma elust terve hulga keerukaid olukordi, kibedaid kogemusi ja kahetsusväärseid sündmusi, mida võid kirjutada omaenda eksimuste või saatuselöökide arvele. Jumal näeb siiski kõike selgemini, kui sina ise. Tema jaoks on see kõik kokku võetud ühte põhjendusse: „Sa oled minu vastu ja minu abi vastu.“ Sinu seest kostuv tasane ja õrn hääel kinnitab, et see on tõsi: sinu elu tragöödia on selles, et oled alati Jumala vastu,

Sa ei ole kuigi tihti sellel taevasel õrnal häälel lubanud kõnelda, kuna pole tahtnud seda kuulda. Sa tead täpselt, kuidas seda vaikima sundida ja mis vahendeid selleks kasutada, ent mõnikord pole see siiski õnnestunud ja sa oled seda tasast häält kuulama jäänud. Need on olnud tõsised silmapildid, sest teadsid, et rääkija oli Jumal. See, mida Ta ütles, oli range ja tõsine, ometigi väljendatud imelises armastuses.

Midagi tasast ja hellat tuli kord sinu südamesse. See tõi su ellu palju häid mõtteid, nii mõnegi üleva lootuse ning rohkesti häid kavatsusi. Sa olid peaaegu kristlane, ent sinna see asi jäigi. Sinu ülespuhutud tunnetele ja igatsustele järgnes peagi mõõn ja su hirm Jumala ees süvenes. Sa põgenesid Temast ikka kaugemale ja kaugemale. See ei saanudki olla teisiti, sest „... **kes ei ole minuga, see on minu vastu**“, ütles Jeesus (Mt. 12:30)

Sellest ajast peale jooksed sa Tema eest ära, ent sa ei või ära joosta oma elu õnnetuse eest. Sa jooksed ikka edasi ja see laseb su elu õnnetusel edasi kesta. Seepärast põgene Jumala juurde ja tee seda nüüd kohe! Räägi Talle oma elust kõik. Mine oma pattude ja vasturääkivustega otsima varjupaika Tema tiibade all. Seal leiad sa selle, mida vajad: rahu oma südamele!

5. Meie maine kutsumus

„Nõnda paistku teiegi valgus inimestele, et nad häid tegusid nähes ülistaksid teie Isa, kes on taevas“ (Mt 5:16)

Nüüd on meil tegemist raskevõitu peatükiga. Seda on kergem kirjutada kui praktiseerida.

Kõikidel religioonidel on probleeme sellega, et anda õige koht maapealsele kutsumusele, igapäevasele tegevusele. Ammustest aegadest alates on nad jaganud elu kahte ossa: religioosne, igavene ja maine, ajalik.

Religioosne osa hõlmas kõike, mis seostus vaimulike asjadega: jumalateenistust selle kõikides vormides, kultusi, ohverdamist, puhastusriitusi, paastumist, palvetamist jms. Kogu ülejäänud valdkond oli ilmalik ja jumalail polnud sellega mingit pistmist. Paljud religioonid väidavad, et jumalad on rahul, kui pakkuda neile sobivaid ohvreid ja kummardada neid sobival viisil. Inimese igapäevases elust — perest, ühiskonnast, riigist — ei ole nad huvitatud.

Kalduvus paigutada igapäevane elu ja maine kutsumus väljapoole religiooni ulatust ei kehti mitte ainult paganlikes religioonides. Vanas Iisraelis oli samasugune suhtumine. Prohvetid ei kritiseerinud midagi rangemalt kui seda, et inimene oli küll korrektne religioossetes küsimustes, ent samal ajal elas avalikult kõlbatu elu. Pühakirjast loeme: „...ma ei salli nurjatust ja pühapidamist ühtaegu“ (Js 1:13) (vt ka Am 4:1-5).

Samal põhjusel sõitles Jeesus varisere. Religiooni puutuvates asjades olid nad kompromissitud ja agarad: andsid kümnist isegi nii tühistest asjadest nagu ruut ja köömned, mis kasvasid nende juurviljaaedades. Nad lugesid pikki palveid, puhastasid oma kruusi ja kausi väljastpoolt — aga jätsid tähele panemata eetika.

Jeesus heitis neile ette ülekohtu ja aplust, külma ja halastuseta suhtumist leskedesse ning oluliste asjade (seadused, õiglus, halastus, usk jms) hooletusse jätmist (Mt 23).

Ka kristlikule kirikule ei ole võõras niisugune vildak ja vastuoluline suhe religiooni ja moraali vahel. Ka seal leidub inimesi, kes hindavad jumalateenistust, sakramenti, kombeid, riitusi ja pidulikke sündmusi samal ajal, kui nende argikäitumise väärtustamine lonkab tükk maad tagapool. Kõigele lisaks mõtlevad need inimesed tõsimeeli, et teenivad Jumalat!

Isegi usklike kristlaste elus võib leida niisugust vääristunud suhet jumalateenistuse ja igapäevaelu vahel. Nemadki eraldavad „tavalise“ töö sellest, mida teevad „spetsiaalselt Jumalale“. Niisugused inimesed ei ole mõistnud, et tähtsaim osa sellest, mida teeme Jumala heaks, ongi meie igapäevane elu.

Nii tekivad igasugused ebakõlad. Elatakse erinevat elu pühapäeval ja argipäeval, kodus ja kirikus. On mehi ja naisi, kes annavad kodus oma pahameelele, pahurusele ja tujukusele vaba voli. Väljaspool kodu, inimeste ees, näitavad nad end aga vagadena, agaratena, leebetena, ohvrimeelsetena, töötahtelistena — Kristuse heaks.

Väga erinevates paikades ja ametites võib vahel kohata inimesi, kelle näoilme, välimuse, töö ja käitumise põhjal ei oska arvatagi, et nad võivad olla kristlased. Koguduses, pühapäevakoolis, naisteringis, koguduse kooris, evangeliseerimisel, palvetundides ja järelkoosolekutel tegutsevad need inimesed aga endastmõistetava agarusega. Nad elavad kahel tasandil — religioosel ja ilmalikul.

Sellega seoses meenu mulle üks kogemus lapseõlve-egadelt. Meie ja paljud teised pered vedasime jõest liiva. Kuigi olin väike poiss, aitasin siiski kaasa ja koguni juhtisin päris iseseisvalt hobust. Ühel külmal talvehommikul jõudsime üsna vara liivavõtu kohale ja osutusime esimesteks kohaletulijateks. Meil oli seetõttu õigus liiva võtta kohast, kus sellele kõige hõlpsamini ligi pääses.

Kohe meie taga tuli teine mees. Ta mõistis silmapilk olukorda, tuli minu juurde ja ütles sõbralikult: „Sa oled nii väike põngerjas, ma aitan sul hobuse ümber pöörata.“ Seejärel manööverdas ta minu vankri meelega teise kohta ja võttis mulle kuuluva parima paiga endale.

Olin ainult pisike poisipõnn ega julgenud täiskasvanule vastu rääkida — aga kui hämmeldunud ja nõrdinud ma olin! Seesama mees oli tõusnud pühapäeval jumalateenistusel üles ning andnud koguduse ees tunnistuse — ja esmaspäeval tegi ta midagi niisugust! Nii sageli, kui ta edaspidi jutlustas, suutsin ma mõelda ainult tollest esmaspäevahommikust liivaaugul, ja mitte midagi sellest, mida ta oma jutluses rääkis.

Tahan jutustada veel ühe loo. Ka see toimus liivaveol.

Ühel päeval sõitis üks mu sugulane mööda tänavat, kohtas seal naabrit ja hõikas: „Tere, sõber Peeter! Kas sa korrastad praegu oma tänavalõiku? Kas sa pole veel kuulnud, et need loositakse uuesti välja ja on vähe tõenäoline, et sa saad selle koha uuesti endale?“

Peeter sirutas oma tööst küürus selga, pühkis higi laubalt ja vastas: „Kuulsin jah hiljuti, et nad kavatsevad need uuesti jagada. Just sellepärast ma tahangi oma lõigu korda teha. See, kes saab selle pärast mind, peab ometi hea koha saama!“

Mu sugulane usaldas mulle hiljem: „Mul oli olnud kaua kahtlusi kristluse ja kristlaste suhtes, ent tol päeval veendusin, et maailmas leidub vähemalt üks kristlane.“

Ta oli kohanud meest, kes teenis Jumalat oma igapäevase tööga, ja see oli tema jaoks veenvam tunnistus, kui mõnel jumalateenistusel räägitud sõnad. Meil on kiusatus jätta hooletusse argipäevakristlus. Palju kergem on toonitada pühapäevakristlust. Niipalju, kui mina aru saan, on meie aja kristlastel sellega rohkem võitlemist kui meie eel käinud põlvkondadel.

Kaldun arvama, et süüdi on püüd kõike organiseerida. Kristlikud üritused ja ettevõtmised on tänapäeval nii mitmekülgsed ja nõuavad nii palju aega ja energiat, et me anname oma teadvuses neile esikoha. See ei peaks nii olema. Ma ei väida seda mitte seetõttu, et taas hõisata kriitikutekooris, kes astuvad organiseerimise ja meeskonnatöö vastu, vaid seetõttu, et tuua esile oht pühenduda ainult asja välisele küljele.

Meil on oluline teada, mida räägib Piibel meie maapealsest missioonist. Lubage mul nimetada kolme kirjakohta, mis väljendavad seda eriti selgelt:

„Niisiis, kas te nüüd sööte või joote või teete midagi muud — tehke seda Jumala austamiseks!“ (1Kr 10:31)

„Ja kõik, mida te iial teete sõnadega või teoga, seda tehke Issanda Jeesuse nimel. Tema läbi Jumalat Isa tänades“ (Kl 3:17).

„Nõnda paistku teie valgus inimestele, et nad häid tegusid nähes ülistaksid teie Isa, kes on taevas“ (Mt 5:16).

Need kolm lõiku näitavad eelkõige, et kõike, mida teeme, tuleb teha Jeesuse nimel ja Jumala auks. Teiseks töötab Issand nendes kolmes salmis, et kui meie argipäev on vaimulik teenimine heades tegudes, siis aitab see kaasa teiste inimeste õndsakssaamisele (Mt 5:16).

Peetrus väljendab oma kirjas seda mõtet veelgi selgemalt: „Nõndasamuti teie, naised, alistuge oma meestele, et ka siis, kui mõned ei ole kuulekad sõnale, nad võidetaks usule ilma sõnata naiste käitumise läbi, kui nad on tähele pannud teie puhast, aukartlikku käitumist“ (1Pt 3:1, 2). Usklikule naistele töötatakse, et nende mehed võidetaks Jumalale ainuüksi nende igapäevase elu ja eeskuju kaudu. Jumala silmis on naiste puhtal elul, jumalakartusel ja tasadusel suur väärtus.

Apostel kasutab selles salmis sõna „nägema“. Kahtlemata tahab ta siin öelda, et kristlase elus pole midagi mõjuvamat kui see, mida teised võivad näha oma silmaga. Tavaline inimene, keda ei saa võita sõnadega, ei pühapäeva- ega argipäevasõnadega, võidetakse argipäevakristluse tegudega, mida ta näeb päevast päeva oma silmaga.

USTAVUS IGAPÄEVASES ELUS

Need piiblisalmid selgitavad kristlase igapäevaelu ja maapealse kutsumuse olemust: kristlase igapäevane elu peaks olema jumalateenistus, teenimine Jumala jaoks. See on väga väärtuslik Jumala silmis ja selle kaudu võimaldame õndsaks-saamise oma kaasinimestele, jumalale on meelepärane kõik, mida me teeme õiges meelsuses. Õige meelsus tähendab, et me teeme kõike Jeesuse nimel ja Jumala auks, tänuliku armastusega Jumala vastu ja ohvrimeelse agarusega kaasinimeste päästmiseks. Jumal ei hinda meie tegusid nende esmamulje ja sära, nende ulatuse, mõõdu või tulemise põhjal. Ta ei vaata sellele, kas oleme olnud edukad või mitte, kas oleme korda saatnud palju või vähe. Ta vaatab, kas oleme ustavad.

Luther ütleb, et Jumalale on ühtviisi meelepärane see, kas me pühime põrandat või jutlustame evangeeliumi, eeldusel, et me teeme nii ühte kui teist õiges meelsuses. Ta lisab, et see, kas me pühime või jutlustame, on armuanni küsimus: „Aga kõike seda teeb üks ja sama Vaim, jagades igaühele eriosa, nõnda nagu Tema tahab“ (1Kr 12:11). Luther asetab kristlase elu tagasi piibellikule alusele, öeldes, et uskliku maapealne kutsumus on tema jumalateenistuse tähtsaim osa.

Ka Norra äratusjutlustaja Hans Nielsen Hauge (1771 - 1824) oli selles punktis Lutheriga sama meelt. Hauge ja tema sõbrad panid rõhku argipäevakristlusele. Nad olid kõike muud kui pühapäevakristlased. Nende jaoks ei tähendanud pidulikud koosolekud, ametid ja organisatsioonid midagi, ent seda paremini oskasid nad teha muud.

Esiteks: nad elasid iga päev nii, et Kristus võis nende sees elada ja välja paista. Nende arvates näitas just argielu, kas pöördumine oli ehtne või ei. Nad mõtsid end südametunnistuse abil ja range mõõdupuuga.

Teiseks: nad olid teadlikud, et nende igapäevane elu ja töö oli nende tõeline jumalateenistus, nende töö Jumalale. See oli esmane ja tähtsaim meetod viia kaasinimesed Sõna mõjupiirkonda ja neid sel viisil Issanda juurde.

Nii muutus nende elu Jumala õnnistuseks ja nad suhtusid oma tegevusse täie tõsidusega. Nad olid veendunud, et peavad olema väga kohusetundlikud oma eluviisides, et mitte tõugata inimesi eemale, vaid võita Jumalale.

Mitte sõnad, vaid puhtus ja jumalakartus avasid neile ukSED inimeste südameisse. Ühes koraalis sisaldub palve, et kristlased võiksid olla rikkamad tegudes, kui sõnades.

Kolmandaks: nad mõistsid, et maapealse kutsumuse juurde kuulub ligimesearmastus. Hauge oli selles osas väga leidlik. Ta organiseeris maa paljudes osades mitut laadi ettevõtmisi, et aidata puudustkannatavatel õdedel ja vendadel ise enda eest hoolitseda. Kui keegi usklikest jäi peavarjuta, aitasid Hauge sõbrad tal tööd leida, et ta ei peaks elama teiste toetusest.

See Hauge-liikumise sotsiaalne külg, praktiline ja tark abistamisviis, äratas laialdast huvi ja võitis suure lugupidamise ka kõige ägedamate vastaste hulgas. Teada on ka see, et need inimesed elasid oma igapäevaelu eeskujulikult. Nad olid tublid talunikud, käsitöölised, vabrikandid ja ärimehed. Nende hulgas oli mitmes valdkonnas teerajajaid ning mitmed neist osalesid silmapaistvalt oma maa ülesehitamisel pärast rasket hädaaega 1814 aasta paiku.

Kõike seda tegid nad ilma, et oleksid nõrgestanud või rikkunud oma osadust Jumalaga. Nad säilitasid laitmatu maine. Edu eest ei maksnud nad halva südametunnistusega, kuna see polnud saavutanud valgustkartvate vahenditega. See oli haugelaste võimas jõud.

Kahtlemata oli saladuse võtmeks see, et neil oli algusest peale õige suhtumine oma maapealsesse kutsumusse. Nad vaatasid oma igapäevastele ülesannetele, kui kõige tähtsamale osale Jumala teenimises.

Kui Hauge-liikumise sisemine jõud vähenes, langes ka selle esindajate elukvaliteet. Võib näha, millest algas nende tarkade meeste allakäik: neid haaras soov sarnaneda maailmaga. Paljud neist muutusid viimaks ihnsaks, tardunuks ja õnnetuks.

IGAPÄEVAELU ON JUMALA SÕNA KUULUTAMINE

Meie maapealse missiooniga seostub kaks ohtu, kaks sellega kaasnevat probleemi.

Esimene neist on hooletus ja usaldusvääruse puudumine töös teiste heaks.

Nende inimeste arv, kes ei kuule enam Jumala Sõna, on suur ja kasvab üha. Need inimesed ei puutu kristlusega otseselt kokku. Nende võimalus on usklikud töökaaslased — mehed ja naised ettevõtetes, laborites, ärides, büroodes jne.

Võid olla kindel, et nad hoiavad oma silmad lahti! See on nende õigus, sest Kristus ütleb, et kõik inimesed peavad nägema meie häid tegusid (Mt 5:16).

Armsad usklikud lugejad! Andku Jumal teile lahtised silmad selle töö jaoks, mida Ta teilt ootab! Just teie igapäevane elu on see, mis võib ja peab juhatama Jumalast kaugel olevaid inimesi Tema juurde.

Hea, et meil on jutlustajaid! Mis aga juhtub siis, kui jutlustajail ei õnnestu tuua neid inimesi oma kantsli ette? Hea, et meil on evangeliste! Aga kui need inimesed ei too iialgi oma jalga sinna, kus evangelist evangeeliumi kuulutab?

Siis on teie jaoks töö, mida ei saa teha ükski jutlustaja ega evangelist. Seda tööd ei saa päris kindlasti teha sõnadega — seda märkate te varsti. Siis on hea, kui tuletate meelde Jumala Sõna, mis ütleb, et me võime nad võita usule ilma sõnadeta, oma puhta, aukartliku käitumisega, tasase ja vaikse vaimuga, mis on Jumala silmis palju väärt (vt 1Pt 3:1-4).

See ei ole kerge ülesanne! Otse vastupidi! See paneb teie kannatlikkuse proovile viimase piirini. Ärge siis tehke oma tööd pealiskaudselt ja südameta — tehke seda hoole ja armastusega. Issand ootab teilt seda! Ta vajab teid töötama Tema liigi heaks. Ta vajab teid tõestama, et Kristus muudab inimesi mitte ainult pühapäeviti, vaid iga päev.

Teine oht, mis seostub meie maapealse missiooniga, on see, et meie kohustused vangistavad meid. Eriti seotud kaldume me olema siis, kui vastutus on suur. Võib juhtuda, et niisugusel juhul ei suhtuta enam oma ülesannetesse nagu Issandale tehtavasse. Vahetevahel muidugi mööndakse suurejooneliselt Issanda „väikest panust“ sellesse, mida põhiliselt peetakse ikkagi oma isiklikuks eduks ja teeneks.

Kui töö lakkab meie jaoks olemast Issanda teenimine¹, oleme ohus mitte enam näha inimesi, kellega puutume kokku päevast päeva. Me ei taju enam, et meid on nende juurde läkitatud.

Võtkem vaevaks praktiseerida oma kristlust keset argipäeva, keset nn ilmalikku tööd. Tean, et on raske näha päev päeva järel korduvaid argiseid ülesandeid Issanda teenimisena, ent see ei tohiks meilt julgust võtta.

Peaksime palvetama selle pärast enda ja teiste eest. Peaksime sellest kõnelema nii väikeses ringis kui ka avalikult koguduses. Me vajame üksteise julgustamist ja manitsemist. Kui meil õnnestub seada igapäevane teenimine oma kristluse sihiks, siis kogeme edu isegi juhul, kui peaksime kaua ootama.

See tähendab võitlust! Vana Aadam kardab argipäevakristlust ja saatana kardab seda samuti. Ma arvan, et tal pole midagi pühapäevaste koosolekute vastu niikaua, kuni meie huvi ja energia piirdub ainult

nendega. Ta tahab aga kõigiti takistada kristluse tulekut meie argipäeva, meie töösse, ja seda, et iga-päevast Jumala teenimisest saaks meile esmane ja kõige kõitvam tegevus.

Ühe tuntud kristlase matustele oli tulnud palju sõpru. Kirstu juures võtsid paljud sõna ja avaldasid oma tänu Jumalale kõige eest, mida see Jumala teener oli olnud ja teinud. Viimasena astus haa aärde tema vanim poeg ning tänas kõiki armastuse eest, mida tema isale oli osutatud eluajal ja austuse eest tema matustel osaledes. Siis ütles ta: „Ma tahaksin lisada veel mõne sõna oma isa kohta. Mu isa oli kodus kristlane! See on minu jaoks suurem kui kõik see hea, mida siin täna on räägitud tema elu ja töö kohta.“ Teiste sõnadega: lahkunu oli olnud inimene, kes teadis, et kristlane ollakse algusest lõpuni argipäevas.

6. Jumalakartus

„...valmistage endile päästet kartuse ja värinaga! Sest Jumal on see, kes teis tegutseb, et te tahate ja toimite Tema hea nõu kohaselt“ (Fl 2:12, 13)

Apostli manitsus on sügav ja tõsise sisuga. Tean, et mina ei küüni mõõtma selle sügavust ja kirjeldama selle rikkust, aga väikegi osa, millest ma aru saan, teeb selle mulle ülimalt väärtuslikuks.

Kõige kergemini mõistetav on salmi lõpp: „Jumal on see, kes teis tegutseb.“ Tema kutsub esile niihästi soovi kui ka teo.

Kuula seda tähelepanelikult! Ehk oled sa püüdnud, aga see pole õnnestunud. Sulle on räägitud, et pöördumine on suhtumise muutumine, ent just see pole sul korda läinud. Su süda on täis nii egoistlikke, edevaid, kadedaid, kibedaid ja rämpseid mõtteid, nagu veel olla võib. Sinu igatsus on suunatud patule, ehkki võitled selle vastu kõigest jõust. Su igatsus pole suunatud Jumalale. Pead end sundima palvetama ja Piiblit lugema ning kui sa vahel seda suudadki, siis on see rõõmutu ja igav.

Apostel teeb sulle teatavaks saladuse, mis kõlab nii: Jumal kutsub sinus esile nii soovi kui ka teo üle sinu enese hea tahte piiride. See on suur saladus ning äärmiselt vajalik sinu hingerahuks ja õndsakssaamiseks.

Jumal ei oota, et sa võiksid muuta oma südant tahtejõu abil nii, et oleksid võimeline vihkama pattu ja armastama Jumalat. Ta ei oota sinult ka seda, et peaksid oma südames kutsuma esile igatsuse palvetada ja lugeda Jumala Sõna. Ta ei oota isegi seda, et sa teeniksid Teda kuulekalt, tooksid ohvreid ning kannataksid Tema töö heaks.

Ta ootab sinult ainult üht — et sa räägiksid Temale tõtt ning selgitaksid, kuidas on asjad sinu südames ja elus. Muide, isegi niipalju ei saa sa teha oma tarkusega. Tema peab sulle näitama tõde, kuna sa ise pole oma elus võimeline seda nägema. Jumal veenab sind oma Vaimu läbi nii, et sa mitte ainult ei näe tõde, vaid ka mõonad, et oled just täpselt nii patune, nagu Ta sulle ütleb.

Isegi tahte pöörduda on sinus äratanud Jumal. Pühakiri ütleb, et Jumala käest tuleb meelearandus ja pattude andeksandmine (Ap 5:31). Ta annab meelearanduse, kuna Ta töötab sinu tahte kallal niikaua, kuni sa võtad vabatahtlikult käsile meelearanduse. See pole Talle sugugi kerge. Kui Ta hakkab töötama sinu tahtega, ei taha sa järele anda. Võibolla seisad sa Talle kaua vastu ja püüad igati pääseda sellest mõjust, mida Tema tahe sulle avaldab.

Jumal aga ei loobu. Ta tegutseb edasi, kuni lõpetad vastupanu. Võit saabub samal silmapilgul, kui soov pöörduda kasvab välja sinust enesest. Sellest hetkest peale on Jumalal kergem sinus töötada: enne olid sa Tema vastu, nüüd Tema poolt.

Sinu valmisolekuga ei lõpe siiski veel kõik. Sa seisad endiselt Tema tee peal ees — mitte enam oma tahtega, sest nüüd oled sa valmis pöörduma, vaid oma teadmatusega.

Kõik, mida teadsid senini, oli sinu Vana Aadama arusaamine elust enne pöördumist. See arusaamine on algusest lõpuni vale. Seega peab Jumal sinus edasi töötama, et sa võiksid mõista, mida pöördumine tegelikult tähendab.

Sa mõtlesid, et pöördumine tähendab sinu vanale elule lõpu tegemist su oma tahtejõu abil, et see on igatsus vabaneda patust, soov sundida end armastama Jumalat kogu jõust. Nüüd on Jumal sinus midagi teinud ja sa tead isiklikust kogemusest, et seda on võimatu teha. Sinu suu on suletud ja sa oled viidud Jumala kohtu ette. Nüüd tead, et sinus, su loomuses, ei ole midagi head. Nüüd võib Jumal näidata, et pöördumine ei ole sinupoolne otsus, mille kaudu sa saad oma tahet muuta. See on pigem sinupoolne tunnistamine, et sa oled nõus sellega, et su tahe on rikutud patu tõttu ja seepärast kasutamiskõlbmatu. See on nõusolek, et Ta võib luua su täiesti uueks.

Just see ongi rõõmusõnum sinu pöördumisest: Jumal tahab sinust teha uue olendi, kuna sa ei saa seda ise teha. Sul on vaja vaid nõustuda.

Kui Jumal ütleb, et sinu tahe on jõuetu, siis ära heida meelt ja ära kaota julgust! Mine Tema juurde ja ütle Talle: „Armas Issand, Sa näed kui kasutu on minu tahe. Loo minusse uus tahe ja seejärel, kui oled selle loonud, tugevda seda minus!“

Vahepeal oled sa ka kindlasti aru saanud, et sa ei pea üritama muuta oma olukorda oma jõuga. Ikka ja jälle tuleb ette, et sinus kinnitab kanda isu patustada. Sa tunned, et oled ilmalikult meelestatud ja Jumalale võõras. Sa ei tunne igatsust lugeda Piiblit ja palvetada ning ikka veel rõõmustab sind vähe Jumala tahte täitmine.

Sa peaksid möönma neid tõsiasju sellistena nagu need on, ja tegema seda otsekohe. Siis teeb Jumal, mida vaid tema võib teha: Ta annab sulle andeks.

See näib sulle arusaamatuna ja võimatuna ja sul on õigus. Patustele andestamine on Jumalale nii tõsine ülesanne ja sündmus, et Ta pidi ise saama inimeseks ja valama meie eest oma vere, et anda andeks meie patud.

Tavaliselt jutlustatakse pöördumisest nii, et me tunnetame seda nõudmisena. Jumal kutsubki meid üles pöörduma, aga oma sügavamas olemuses on pöördumine eeskätt and.

ORJALIK KARTUS — LAPSELIK KARTUS

Fl 2:12 on kirjutatud usklikele. See lõik sisaldab sügavaid mõtteid, mis esmapilgul näivad vastuolulistena. Vaatleme neid lühidalt.

Seal on kirjutatud: „...**valmistage endile päästet...**“. Kas seda saab viia kooskõlla Pühakirja selgete sõnadega päästmisest ilma tegudeta, armust: „**Sest teie olete armu läbi päästetud usu kaudu — see ei ole teist enestest, vaid see on and Jumalalt —, mitte tegudest, et ükski ei saaks kiidelda?**“ (Ef 2:8, 9; vt ka Rm 4:5).

Eriti tähelepanuväärne on see, et just Paulus ütleb seda meie õndsakssaamise kohta. Muidu asetab just tema erakordselt tugeva rõhu teenimatule armule.

Järgnevad sõnad panevad veel rohkem imestama: „...**kartuse ja värinaga**“. Kas ei ole Paulus ise öelnud: „**Sest te ei ole saanud orjuse vaimu, et peaksite jälle kartma, vaid te olete saanud lapseõiguse Vaimu, kelles me hüüame: „Abba! Isa!**““

Johannes kinnitab seda, öeldes: „...täiuslik armastus ajab kartuse välja...“

Kuidas need väited kokku sobivad?

Esiteks: Piibel ütleb, et on olemas niisugune kartus, mille Jumala Vaim ajab patuse südamest välja niipea, kui Ta saab anda patuse vaimule tunnistuse, et ta on Jumala laps ja niipea, kui Jumala armastus on välja valatud tema südamesse.

Kaob orjuse vaim, kellel on aina hirm, kuna ta ei oota Jumalalt mingit muud armastust ega heasoovlikkust, kui vaid seda, mida ta on ära teeninud käskude pidamisega. See kartus aetakse välja, kui me tunnetame, et Jumal ei armasta meid mitte sellepärast, et meie Teda armastame ja teenime, vaid sellepärast, et Tema armastab meid. Ta armastab meid juba siis, kui me olime veel Tema vaenlased ja Ta mõistab jumalatu inimese õigeks Kristuse pärast (Rm 5:10). Orjuse vaim taganeb lapseliku usalduse ees, mis vaatab kindlas lootuses ja siiralt üles püha Jumala poole ja ütleb: „Issi!“

Pühakiri ütleb meile ka, et on olemas niisugune kartus, millest patust mitte „välja“, vaid millesse ta „sisse päästetakse“. Äsjanimetatud orjalikust kartusest eristamiseks on seda nimetatud lapselikuks kartuseks.

Väljend „lapselik“ on tabav, kuna niisugune kartus on tüüpiline lastele, Jumala poegadele (Lk 12:4), ja järgnevates salmides räägib Jeesus oma sõpradele sellest kartusest. Alguses kõneleb Ta neile kartusest, millest peaks jagu saama, ja seejärel kartusest, mida nad peaksid säilitama. „**Ma näitan teile, keda teil tuleb karta: kartke Teda, kellel on meelevald pärast tapmist heita põrgusse! Jah, ma ütlen teile, Teda kartke!**“ (Lk 12:5).

Jeesus osutab siin jumalakartusele, millel on koht jüngri ja lapse elus. Ta viitab seosele selle kartuse ja tööga vahel, et Jumal on iga patu suhtes hävitav tuli.

Võib jääda mulje, nagu sarnaneks lapselik kartus orjaliku kartusega, sest orjuse vaim kardab samuti Jumala karistust, ent täpsemal vaatlusel märkame suurt erinevust. Orjalik kartus on kartus ainult karistuse ees. See vaatab Jumalale kui kõvasüdamelisele rangele isandale, kelle jaoks pole midagi meeldivamat kui karistamine. Lapselik kartus seevastu ei kardab mitte karistust, vaid pattu ennast. Ta kardab juba mõtetki patustada Jumala vastu, seista vastu Tema tahtele, kurvastada Tema südant.

Seepärast öeldakse lapseliku kartuse asemel „aukartus“. Seegi väljend on vaid osaliselt õige. Lapselik kartus sisaldab kõike seda, mida me nimetame aukartuseks — pühast imetlusest pimedast alistumiseni. Kui aga defineerida lapselikku kartust vaid aukartusena, siis kitsendaks see lapselikku kartuse mõistet selliselt, et Jeesuse ja Pauluse sõnad muutuksid kokkusobimatuteks.

„Kartuse ja värinaga“, ütleb Paulus. Mõlemad väljendid sisaldavad rohkem, kui vaid aukartust ja lugupidamist. Kui Jeesus ütleb oma jüngritele, et nad peavad kartma seda Jumalat, „kes võib heita põrgusse“, siis on selge, et Ta mõtleb sõna „kartus“ otseses tähenduses — nimelt kui valvsat tunnet, et Jumal on ohtlik. Nimelt siin on põhimõtteline vahe kartuse ja aukartuse vahel.

Aukartus sisaldab mitmesuguseid tundeid, aga ükski neist ei põhine sellel, et austatu oleks kardetav. Kartuseks nimetatud tunne aga viib meid kohe mõttele millestki ohtlikust. Kui Jeesus ütleb, et me peame Jumalat kartma, siis ütleb Ta sellega, et Jumalaga seondub midagi kardetavat ja ohtlikku. Iga Jumalale lähenev inimene märkab, et ta satub ohtu, aga meil peab olema selgus selle kohta, et meie, inimlikud olendid, oleme mõistnud Jumalat igas suhtes valesti — ka tema ohtlikkuse suhtes.

Me teame, et Iisraelis peeti hädaohtlikuks näha Jumalat, see tähendab: võtta vastu ilmutust Jumalalt. See tähendas surma. Me loeme Vanast Testamendist: „**Ja Maanoah ütles oma naisele: „Me peame surema, sest me oleme näinud Jumalat!”**“ (Km 13:22, vt ka Km 6:22)

Loomulikult on siin tegemist arusaamatusega, nagu sellest loost hiljem selgub. Jumalale oli aga oluline jätta oma äravalitud rahvale hästi meelde, et Tema, Issand, kujutab endast ka ohtu, ja et seetõttu peaks Iisrael Teda kartma.

Mida enam Jumal end neile ilmutas, seda selgemaks sai, et ohumoment seisneb Tema pühaduses, selles, et Ta vihkab pattu. Seepärast on Jumal patustele ohtlik — ent mitte kõigile patustele. Tema ees ei pea hirmu tundma patused, kes on valmis parandama meelt ja oma pattu tunnistama. Nad võivad arvestada sellega, et Uue Seaduse ohvri kaudu on arm nende päralt ja nad saavad võtta vastu lunastuse oma pattude eest. Jumal on nüüd nende halastav ja armastav Isa, kes päästab nad kõikidest ohtudest.

Jumal on ohtlik neile patustele, kes suhtuvad lugupidamatult Tema käskudesse ja lükkavad tagasi Kristuse lepitushovri. Mõtleme Naadabile ja Abihule, kes olid Tema käskudele sõnakuulmatud ja tõid Issanda ette võõra tule. Tuli hävitas nad sealsamas (vt 3Ms 10:1, 2). Tuletagem meelde ka Korahit, Daatanit ja Abirami, kes õhutasid mässi Moosese ja Aaroni vastu. Maa neelas nad rahva silme ees (vt 4Ms 16:1-35).

Nii sai Vanas Seaduses Jumala see ohtlik külg nähtavaks välispidiselt. Ka Uues Seaduses langeb ilmutuse täisvalgus Jumala kardetavale poolele.

Luuka 12. peatükk käsitleb seda üksikasjalikumalt. Jeesus ütleb, et Jumala ohtlikkus seisneb Tema pühaduses. Kui patune lükkab tagasi oma õndsakssaamise, heidab Jumal tema ihu ja hinge põrgusse. Jeesus tahtis, et Tema jüngrid arvestaksid tõsise ohuga.

Siiski on see kartus lapselik kartus ega pärine orjaliku kartuse allikast. Seda võivad kogeda ainult need, kes on vastu võtnud Jumala armu ja tunnevad Tema armastust. Selle kartuse juured on meie arusaamisest Jumala olemusest ning teadmises, et Tema armastus on nii suur, et Ta ei või pattu taluda. Seepärast peab Ta heitma meid põrgusse, see tähendab, asetama igavesse lahusolekusse Jumalast, kui me lükkame tagasi Tema armu.

Jeesus avaldas seda kartust mitmel viisil, näiteks karmide sõnadega oma emale: „**Mis on sul minuga asja, naine?**“ (Jh 2:4). Kahtlemata tundis Ta, et just sellel hetkel oli ema palve Talle kiusatuseks — tegutseda enne Isa poolt määratud aega. Sedasama väljendavad ka Tema sõnad Peetrusele: „**Tagane, vastupanija!**“ (Mt 16:23).

Kui Filippus ja Andreas teatasid Jeesusele, et pühadeks palvetama tulnud kreeklased tahavad Teda näha, ütles Jeesus: „**Nüüd on mu hing ehmunud. Ja mida ma ütlen?**“ (Jh 12:27). Meie mõtleme muidugi esmajoones Tema hingeahastusele Ketsemani ja ristisurma pärast, ent Tema kannatuseaja sügavam moment oli kahtlemata ahastus saatana kiusatuste pärast, mis tungisid Tema üksildase hinge kallale. Sel hetkel tundis Ta enam kui kunagi varem kiusatust loobuda sõnakuulmisest. Tema hirm Jumala igavese patuvihkamise ees oli siin leidnud inimliku väljenduse.

Lapselik hirm, mida me tunneme, on sellele üsna sarnane. Kuna me oleme Jumalast sündinud ja jumaliku loomuse osalised, on meil osa ka Jumala pühast vihast patu suhtes. Südametunnistusele kuulekas jumalalapses avaldub see, nagu ka Jeesuse puhul, kartuses langeda pattu ja toimida Jumala tahte vastaselt.

Et tegemist on lapseliku kartusega, ilmneb sellest, et kardetakse pattu, mitte ainult patu tagajärgi. Patt on ju see, mis lahutata meid Jumalast, ajab temast eemale ja kui me püsime selles, siis ka heidab meid ihu ja hinge põrgusse.

Aja jooksul see lapselik kartus uskliku südames ei nõrgene, pigem kasvab. See annab end kõige selgemini tunda siis, kui kristlasel on ülevoolav elu Issandas. Mida enam elab ta armus ja mida paremini õpib tundma armu andeksandvat ja muutvat väge, seda rohkem tunneb ta oma ohustatust seda armu kuritarvitades.

Kindlasti mõtles Paulus sellele, kui ta kirjutas need sõnad: „**...valmistage endile päästet kartuse ja värinaga, sest Jumal on see, kes teis tegutseb, et te tahate ja toimite Tema hea nõu kohaselt.**“ Sügava kartuse kutsub meis esile fakt, et Jumal loob kõik algusest lõpuni.

KARTUS JA ARMASTUS

Luther alustas igat oma kümne käsu seletust sõnadega: „Me peame Jumalat kartma ja armastama...“, aga tänapäeval on kristlasi, kes väidavad, et küllap Luther eksis. Nad kustutavad sõna „kartma“ ja ütlevad, et sellest on ju küllalt, et me armastame Jumalat.

Kui need inimesed loeksid Piiblit niisama põhjalikult kui seda tegi Luther, siis nad mõistaksid, et Lutheril oli õigus. Ta nägi, et armastus Jumala vastu ei välista kartust, vaid et üks kinnitab teist. Ta tajus, et armastuses on midagi, mida peab ka kartma, et armus sisaldub oht, ja et lõppude lõpuks ei ole midagi kardetavamat, kui Jumala arm. Mida suurem on meie elus hüve, seda ohtlikum on meile, kui me seda kuritarvitame. Kuna Jumala arm on suurim hüve, siis on ka selle kuritarvitamine kõigest muust ohtlikum. Seega on meie elu pidevalt ohustatud. Niikaua, kui kristlane on valvel, elab ta „kartuse ja värinaga“, nagu ütleb apostel.

JUMALA TÖÖ JA MEIE TÖÖ

„...valmistage endile päästet kartuse ja värinaga! Sest Jumal on see, kes teis tegutseb, et te tahate ja toimite Tema hea nõu kohaselt“ (Fl 2:12, 13).

Ka need sõnad tunduvad olevat täiesti vastuolulised neile, kes pole asjaga kursis. Uskliku jaoks on see aga tema sügavate kogemuste imeline kirjeldus. Ta teab, et see on Jumal, kes tegutseb temas ja ta võib algusest lõpuni kogu südamest kinnitada Pauluse sõnu: **“Jumal on kõik kõiges“** (1Kr 15:28).

Kõik on Jumalast: loomine, lunastamine, kutsumine, meelearandus, usk, uuestisünd ja pühitus. Kõik usklikus toimuva on teostanud Jumal. Ka selle, mis on toimunud tema tahtes. See on Jumalas elamise saladus: Jumal tegutseb meie tahtes ja ületab pikkamisi meie vastupanu. Ta mõjutab meid niikaua kuni me tahame ja teeme vabatahtlikult valikuid, mis on Tema tahtega kooskõlas.

Meie lunastus teostub peaaegu samal põhimõttel. Oleme iga päev Jumala vormiva ja muutva tahte mõju all ning kaotame oma hinge, kui me end sellest mõjust ilma jätame (vt Hb 10:38, 39). Jumal on see, kes meis tegutseb!

Seega peame me ka ise midagi tegema selles osas, mis puudutab meie pääsemist. Me ei tohi lahutada ennast Jumala muutvast jõust, kui see töötab meie tahtega. Meie ülesanne on jälgida, et meid ei eraldaks jumaliku jõu pidevast juurdevoolust ei pealiskaudsus ega agarus, ei maailmameelsus ega tegelemine oma isiklike asjadega, ei uhkus ega julgusekaotus, ei töövaev ega puhkamine.

Kui kellelgi tuleb lasta ennast kiiritada, siis peab ta tegema midagi konkreetset: asetama oma haige kehaosa kiirteallika ette. Tervenemine teostub kiirte toimel, mitte patsiendi murede, pingutuse, mõtete, tunnete või vaevanägemise tulemusena. Suudaksime me selle ometi ära õppida, kui tegemist on suurima tervendusjõuga, nimelt Jumala tahtega!

Meis tegutsedes kasutab Jumal mitmesuguseid vahendeid, eeskätt armu ja Sõna. Meie osa on seega neid vahendeid pidevalt kasutada. See tähendab, et me peame andma Jumalale vajaliku aja ja võimaluse, et Ta saaks meid oma päästva eluandva ja püha väe abil oma tahte alla.

Ka võitluses patu vastu teeb Jumal kõik nii meie tahtes kui ka tegudes. Meie osa seisneb selles, et me ei varja ega vabanda oma patte, et me ei tõmba neid kõrvale Jumala valguse käest. Iga kord, kui me tunnistame oma patud, saab Kristus võimaluse meile andeks anda ja seejärel meid vabastada.

Vabanemine toimub samm-sammult kogu elu jooksul. Sageli ei märka me mingeid edusamme, kuid vabaneme siiski aegamööda oma patusest, kui tunnistame järjekindlalt oma kaotusi. See omakorda annab Kristusele juurdepääsu meie tahtele.

Jumal tegutseb meis ka siis, kui me Teda teenime. Meie osa sealjuures on lasta end Jumala Vaimul juhtida, lasta end sundida Kristuse armastusel (vt 2Kr 5:14; Rm 8:14). Siis kogeme seda, mida mõtles apostel, kui ta kirjutas: **„Sest meie oleme Tema teos, Kristuses Jeesuses loodud heade tegude tegemiseks, nii nagu Jumal on juba enne meile seadnud, et me teeksime seda“** (Ef 2:10).

See annab meie teenistusele Jumala Riigis erilise rahu ja sihikindluse, hoiab meid viljatust askeldamisest ning laiutamisest ning õpetab, et tähtis ei ole mitte see, mida me teeme, vaid kuidas me teeme.

On olemas ka püha vastutus. Jumal tahab tegutseda meie kaudu — vahendada oma imettegevat mõju meid ümbritsevatele inimestele. Me ei tohi kunagi lasta katkeda sidet enda ja Jumala vahel, vaid peame jääma vabadeks kanaliteks taevase jõu voolule.

Paulus ütleb Timoteosele: **„Harjuta end jumalakartuses“** (1Tm 4:7). Armas lugeja, kui sa oled end harjutanud jumalakartuses niisama vähe kui mina, siis hakkame otsekohe sellega peale!

7. Usk ja teadmine

„Kui me oma patud tunnistame, on Tema ustav ja õige, nõnda et Ta annab andeks meie patud ja puhastab meid kogu ülekohtust“ (1 Jh 1:9)

Selle peatükiga pöördun ma otsivate, kurbade ja nõutute inimeste poole, keda tahaksin aidata. Ma ei oska öelda, mis nägu nad on, aga ma tean veidi, kuidas näeb välja nende sisemus. Neile on iseloomulikud järgmised kolm tunnust:

— Nad on valinud.

Nad ei kõigu enam kahele poole ega proovi enam olla usklikud, kui juhus seda nõuab, või olla veidi ilmalikud, kui ilmalikkus on kasulikum. Nad on otsustanud minna läbi rõõmude ja valude koos jumalarahvaga. Juba see üksi on suur rõõm.

Teie, kes te olete valinud selle tee, pange see raamat hetkeks kõrvale ja tänage hingepõhjast Jumalat, et olete astunud läbi otsustamise kitsa värava!

— Nad ei puista endile puru silma.

Endasse suhtuvad nad püha ettevaatlikkusega. Nad kardavad, et nende südamesse ja ellu võivad hiilida pettus ja vale. Kui see oleks võimalik, pööraksid nad oma südame kummuli, et olla täiesti kindlad, et midagi ei jää peitu ja et nad ei püüa oma vaimulikku ellu salakaubana viia ainsatki pattu. Nad on alustanud oma usuelu õigesti — võitlusega harjumuste vastu, mida nad olid enne päevast päeva praktiseerinud.

— Nad loevad Piiblit.

Nad loevad seda iga päev, vaatamata sellele, kas neil on selleks igatsust või ei ole. Piiblist saavad nad teada, et Jumal on armuline ning et Tema suurim rõõm on päästa patuseid.

Nii mõnigi esitab nüüd küsimuse: „Kas siis niisugused on otsivad, küsivad ja kurvastavad kristlased? Kui nad on tõepoolest niisugused, nagu sa kirjeldasid, peaksid nad ju olema rõõmsad Issandas — nemad, kelle Poeg on teinud vabaks tões?“

Mõned ongi seda, aga kahjuks mitte kõik. Imelik, eks! Kui sa neilt küsid, miks nad ei ole õnnelikud, saad tõenäoliselt ainsaks vastuseks: „Kui ma vaid suudaksin uskuda! Aga kuna ma ei suuda uskuda, mis kasu on mul siis Jumala armust?“ Arusaamatu suhtumine!

SUUR ARUSAAMATUS

Kui Jumal tegi patuste inimeste lunastamiseks kava, siis pidi see olema võimalikult lihtne. Seepärast valis Ta usu tee. Patused päästetakse usu läbi — muul viisil ei saa keegi õndsaks. Me oleme selle tõsiasi siiski niivõrd ära moonutanud, et otsivate inimeste jaoks leidub vaevalt midagi raskemat kui uskumine. Kui imelik!

Ühel pool on patune, kes annaks kõige meelsamini end kogu oma süükoormaga Jeesusele Kristusele. Teisel pool seisab Jumal, kelle suurim igatsus on tuua ta enda juurde. Kas need mõlemad ei võiks teineteist leida, kui nad seda tõsiselt igatsevad? Kas sellepärast, et see väike mehhanism, usk, peab õigesti funktsioneerima, sest ilma selleta ei saa Jumal meid aidata, kui väga Ta seda ka tahaks?

Tõepoolest, kas siin kusagil ei ole midagi valesti?

Olen märganud, et usku käsitlevad jutlused jagunevad kahte suunda. Vanem generatsioon rõhutas, et usk on Jumala and, mille me võtame vastu Jumala poolt määratud ajal.

Jutlustajad rääkisid otsivatele inimestele, et nad peavad ootama, kuni saabub Jumala tund, et nad saaksid usu vastu võtta.

Seejärel tekkis uus suund. Küsiti: „Kus ütleb Piibel, et tuleb oodata enne kui võib uskuda? Mitte kusagil! Otse vastupidi! Piibel ütleb: „**Usu Issandasse Jeesusesse, siis pääsed sina ja su pere**“ (Ap 16:31). Usu nüüd ja sa oled päästetud!“

Selle kooli jutlustajad lisavad vahel veel juurde: „Sa kurvastad Jeesust oma uskmatusega!“ Mõned lähevad veel kaugemale ja ütlevad: „Sa võid olla kindel oma pattude andeksandmises Jeesuse pärast. Kui sa aga ei usu, siis oled juba hukka mõistetud, sest sa ei usu Jumala ainusündinud Poja nimesse!“

Need on kaks väga erinevat seisukohta. Ometi on neil üks ühine joon: mõlemad vahetavad ära uskumise ja kindla teadmise ning esitavad neid ühe ja sellesama pähe.

Kui vanema generatsiooni jutlustajad soovitasid oodata Jumala valitud aega, et otsija saaks uskuda, siis mõtlesid nad selle all kindlat teadmist. Kui uuema aja jutlustajad ütlevad: „Usu praegu kohe ja sa saad päästetud!“, siis mõtlevad nad kindla teadmise vastuvõtmist.

Seega püüdsid igatsevad inimesed kõigest väest saada kätte kindlat teadmist. Nad võtsid arvesse kõiki hästi mõeldud nõuandeid, mida neile jagati. Nad püüdsid paigutada omagi nime Js 53:5 salmi ja teistesse piiblisalmidesse. Aga neil ei olnud edu. Nende koorem muutus veelgi raskemaks.

USKUDA, SEE TÄHENDAB...

„Kui me oma patud tunnistame, on Tema ustav ja õige, nõnda et Ta annab andeks meie patud ja puhastab meid kogu ülekohtust“ (1Jh 1:9).

Siin ei mainita küll usku, aga mulle ütleb see salm selgemini kui ükski teine, mida pean tegema mina, et saada päästetud. Siin on juttu pattude andeksandmisest ja sealjuures on selge, et see, kes on läbi elanud pattude andeksandmise, see on päästetud.

Mida pean tegema mina ise, et saada patud andeks? Vastus on järgmine: „Kui me oma patud tunnistame“. Muud ei midagi! Võib juhtuda, et lugeja küsib nüüd mõtlilikult: „Kus on siin juttu usust? Kas inimene võib saada päästetud ilma usuta?“

Ei, see ei lähe! Ilma usuta on võimatu olla Jumalale meelepärane (vt Hb 11:6). Järelilikult peab selles Johannese kirja salmis kusagil sisalduma usk. Kui meil õnnestub see leida, oleme lahendanud „uskumise probleemi“. Mõtleme veidi selle üle järele.

Ainus asi, mida peame tegema meie ise, et saada oma patud andeks, on pattude tunnistamine. Pühakiri ütleb, et usu läbi saadakse päästetud. Järelilikult peab usk sisalduma selles ülestunnistamises. See heidab kohe uut valgust uskumise probleemile.

Uskumine tähendab niisiis pattude ülestunnistamist Päästjale Jeesusele Kristusele. Päästvat usku omab see, kes usaldab Jeesust Kristust nii väga, et läheb Tema juurde ja tunnistab Talle oma patud.

Nüüd küsin sinult, kes sa pole kunagi suutnud uskuda: kas oled kunagi tunnistanud Jumala ees oma patte? Sa vastad, et oled teinud seda juba tüki aja eest ja pärast seda veel lugematuid kordi.

Tore! Loe seda salmi nüüd veel kord ja sa tunnetad, et oled juba päästetud, et oled Jumala laps. Jumala Sõna alusel on mul õigus kuulutada sulle kõik sinu patud andeks antuks. Ükski inimene ei või andestada, ainult Jumal võib seda — aga inimesed tohivad kuulutada üksteisele andeksandmist, mille Jumal on andnud.

Seega oled sa päästetud, kuigi sa praegusel hetkel veel ei tunne suurt midagi sellest rõõmust, sellest rahust ja kindlast veendumusest, mis on seotud lunastusega. Sa nimelt oled siiani mõistnud usku valesti. Oled probleemitsenud küsimuste üle, kas võid või ei või uskuda, et oled päästetud ja kas tohid pidada end Jumala lapseks või mitte. Kiri ei räägi sellest midagi. Kiri kõneleb ainult usust Kristusesse või — mis on tegelikult seesama — usaldusest Jumala vastu.

Sa oled arvanud, et lunastus toimub sinu sisemuses ja et Jumala lapsena koged imelist rõõmu, rahu ja kindlat veendumust niipea, kui oled vastu võtnud lunastuse. Vale! Andeksandmine ei toimu sinu sees, vaid taevas!

Sinu lunastus ei toetu ju mitte sinu tunnetele, vaid sellele, mida teeb Jumal patuste heaks vastavalt oma muutumatu Sõnale. Sellele, mille saatis korda Kristus patuste heaks oma kannatuse ja surmaga.

KUI ME OMA PATUD TUNNISTAME...

Võibolla ei ole sul ikka veel rahu. Sa tunned piiblisõna, mille alusel Jumal annab meile meie patud andeks, kui me need Temale tunnistame. Sa küsid eneselt: „Kas ma olen tunnistanud? Ma rääkisin Jumalale palves oma pattudest, aga kas ma võin olla päris kindel, et ma olen teinud seda, mida Pühakiri mõistab pattude tunnistamise all?“

Et sind aidata, tahan esitada ühe küsimuse. Sa kindlasti mäletad, kui olid lapsena teinud midagi valesti. Sa seisid vanemate ees ja tahtsid tunnistada oma viga. Kas sa olid kunagi kahevahel, kas rääkida oma pahateost või mitte? Ei. Sa teadsid kindlasti, et räägid igal juhul. Kuidas nii? Sest ülestunnistus on nii lihtne asi — tuleb vaid ausalt öelda, mis juhtus. Seda ootasid su vanemad.

Nad ei tundnud erilist huvi selle vastu, kas sa nutsid või kuidas üldse käitusid. Nad soovisid vaid, et väike pahategija räägiks ära kogu tõe. Kas mäletad veel, kuidas nad rõõmustasid, kui olid kogu loo ära rääkinud? Nad kaisutasid sind ja ütlesid, et nüüd on kõik unustatud ja kõik on jälle hästi. Jumalale ei ole raskem patte tunnistada. Ta ootab vaid, et sa võtaksid oma patud omaks sedamööda, kuidas su südame-tunnistus need sulle teatavaks teeb. Kui sa oled oma patud omaks võtnud, siis oled sa need üles tunnistanud — ja Piibel ütleb, et sul on pattude andustus. Täna Jumalat selle eest! Tee seda nüüd kohe! Rõõmusta Jumalat oma tänulikkusega!

Võibolla sa oled väga tundlik ja kardad ikka veel, et võiksid end petta, ning küsid, kas kõik ikka on üles tunnistatud. Ma mõistan hästi, miks sa seda küsid. Pöördumisest alates on sul olnud teatud kogemusi, mis panevad sind siin kahtlema.

Sa oled olnud mõne aja Jumala laps ja arvasid, et oled Talle juba kõik tunnistanud. Aga ühel päeval või öösel meenus sulle järsku mingi patt, mida sa polnud veel Tema ette toonud. Võibolla hoopis märkasid äkitselt, et oled elanud patust, mida sa varem ei olnud lihtsalt patuks pidanud. Sa olid olnud nii pime! Sa muutusid rahutuks ja küsisid endalt: „Kui ma ei ole oma pattude tunnistamisel pannud tähele niisuguseid asju, kuidas on siis üldse lood minu ülestunnistamisest? Võibolla pole kõik midagi muud, kui enesepettus?“

Luba mul sind siinkohal aidata. Esitan sulle veel ühe küsimuse: „Kas sa mäletad mõnda pattu, mida sa soovisid teadlikult ja tahtlikult varjata? Ehk teisisõnu — pattu, mida sa ei tahtnud tunnistada? Kindlasti vastad sa mulle nii, nagu on juba paljud vastanud: „Ei! kas sa tõesti arvad, et ma võiksin teha midagi niisugust?!“

Ei, ma ei usu, et sa võiksid! Ma tahtsin vaid, et sa saaksid selles suhtes täieliku kindluse, sest igäiks, kes tunnistab üles kõik, mida ta teab, ega taha midagi Jumala ees varjata, on andnud ehtsa tunnistuse.

Hoopis iseasi on see, et sa hiljem märkad ikka enam ja enam oma patte — vastavalt sellele, kuidas need sinu elus päevavalgele tõusevad. Põhjus on selles, et Püha Vaim näitab meile jätkuvalt meie patte. Sa ei suuda ise neid ära tunda ja kahetseda. Püha Vaim on see, kes „... toob maailmale selguse patu kohta“, ütleb Jeesus (Jh 16:8).

Oma ärkamise ja pöördumise ajal me näeme ja kahetseme vaid neid patte, mida meile näitab Püha Vaim. Enamasti töötab Vaim meis nii, et Ta ei näita meie kõiki patte — arvatavasti sellepärast, et meil oleks talumatu näha neid kõiki ühekorraga.

Me ei peaks siiski rahutuks muutuma ega segadusse sattuma, kui me ikka enam ja enam märkame patte, mida me kunagi varem ei olnud tunnetanud. Jumal on meie vastu väga heatahtlik, kui Ta kohtleb meid sel kombel, kuna nii ei võta Ta oma lastelt nende rahu ja usaldust.

Täpselt samuti teeme ju meiegi oma lastega. Me ei tahaks ju, et nad oleksid pidevalt hirmul ja kartlikud. Nad ei pea alatasa endalt küsima, kas nende isal või emal on midagi nende vastu. Me tahame, et nad oleksid kodus rõõmsad ja õnnelikud. Me juhime nende tähelepanu sellele, mis on patune ja väär, et nad seda ka ise oskaksid ära tunda. Me ootame, et nad kuulaksid meid ja märkaksid oma vildakaid hoiakuid.

Nii teeb meie taevane Isa oma lastega. Ta ütleb sulle: „Sa oled saanud kingituseks Kristuse. Ole rõõmus ja vaba! Sa ei vaja midagi muud ei elus ega surmas. Käi oma teed tänuga südames ja ülistuslauluga huultel. Tee oma igapäevaseid töid lootusrikkalt ja rõõmsalt. Patt kleepub sulle külge ja äratav sinus igasugust himu, aga ole rõõmus ja ära karda selle pärast. Minu Vaim hoiatab ja hoiab sind, et sa ei langeks kiusatusse. Ja kui peaks juhtuma, et sa komistad, siis kõneleb minu Vaim sinuga sinu pattudest, kuni sa kahetsed ja neid tunnistad. Siis tuuakse sind jälle tagasi ja sulle antakse andeks.“

Jumal tõepoolest toimib meiega heatahtlikult!

8. Usk ja tunne

Seniõeldu põhjal on kerge järeldada, et usul ei ole mingil pistmist tunnete ega tunnetusega, nagu paljud inimesed ekslikult oletavad. Niikaua, kuni usule vaadatakse peamiselt kui emotsioonile, on see midagi ebapüsivat ja juhusest sõltuvat. See sarnaneb õnnemängule: kui sul on Jumal, siis sa kas võidad suure summa või ei võida, ent igal juhul pole võimalik midagi muuta. Mõned inimesed mõtlevadki nii. See on täiesti vale arusaamine! Usk, niisamuti kui meelega paranduski, on tahte asi. Kiri näitab seda täiesti selgelt.

Eelkõige ilmneb see Pühakirja soovituselt: „**Usu Issandasse Jeesusesse...**“ (Ap 16:31). Iga soovitus on alati suunatud tahte.

Teiseks võis seda ära tunda Pühakirjas nimetatud „**kuulekusest usule**“ (Rm 1:5; 16:26). Kõik, millel on tegemist sõnakuulmisega, on loomulikult tahtega seonduv. Et usk on tahteküsimus, seda kinnitab ka tõik, et Pühakiri suhtub uskmatusse kui sõnakuulmatusse.

Kreekakeelne väljend Uues Testamendis uskmatuse tähistamiseks tähendab sõnakuulmatust. Kui uskmatust on sõnakuulmatust, siis peab usk olema sõnakuulmine. Mõlemad, nii sõnakuulmatust kui ka sõnakuulmine kuuluvad tahte alla.

Kuna usk kuulub tahte valdkonda, siis peab see sisaldama otsustamist. Mida tähendab otsustamine seoses usuga? Seniõeldu põhjal võime vastata järgmiselt: otsustamine on see, kas ma lasen end Vaimul veenda ja tunnistan oma patud, või lahkun Vaimu mõju alt ja seega kaotan võimaluse saada Jumalaga lepitatud.

Võin nüüd kujutleda, kuidas mõni loeb seda raamatut sisemise rahunemise ja küsib endalt: „Kui usk on seotud tahtega, kas ei satu me siis konflikti Piibliga, mis ütleb, et inimene on loomu poolest täiesti võimetu mõistma ja teostama jumalikke asju? Ka Luther on rõhutanud, et me ei saa oma mõistuse ja oma jõu abil uskuda Jeesusesse Kristusesse.“

Esmapilgul paistabki siin olevat vastuolu. Seepärast vaatleme seda veidi põhjalikumalt.

Kui väidame, et usk on tahteküsimus, siis ei taha me sellega öelda, et inimene võib omast tahtest uskuda. Kaugeltki mitte! Kui on üldse midagi, mida inimene oma loomu poolest ei suuda ise teha, siis on see just Jumalasse uskumine. Inimene võib uskuda loomadesse, rahasse, teistesse inimestesse — ja näib, et isegi kuradisse. Aga Jumalasse — ei!

Ükski ime ei ole nii käsitamatu suur kui see, millega Jumal veenab vaenulikku ja mässulist inimsüdan Temasse uskuma. Ta teeb seda loova ime abil, mida me nimetame ärkamiseks. Selle kaudu kutsub Jumal inimest nii, et inimene tunneb, nagu Jumal tõmbaks teda ligi.

Kui see on toimunud, jätkab Jumal tööd inimesega, kelle elu oli senini möödunud tühisuses. Jumal räägib talle patust ja teda ootavast lunastusest ning ütleb, et on valmis teda päästma.

Nüüd seisneb asi otsuses uskuda. Patune kas põgeneb Jumala ja Tema lepituse eest või järgib Jumala kutset ja tunnistab oma patud.

See otsustamine on usuküsimus. See tähendab, et siin on tegu otsuse tegemisega, mis peab toimuma usus ja mis tekib uskumisest. See otsus tuleneb usust ja on täies ulatuses julgustükk.

Norras oli vanadel Hauge koolkondlastel selle kohta ebatavaliselt hea väljend. Nad ütlesid: „Uskuda tähendab tulla oma pattudega Kristuse juurde“.

Lühemalt, lihtsamalt ja sisukamalt on seda vaevalt võimalik väljendada. Selles sisalduvad kõik elemendid, millest usk koosneb. Uskuda tähendab usaldada Kristust. Uskumine on patuse põgenemine kõigi oma pattudega Kristuse juurde. Uskumine on ka tahteküsimus. Uskumine ei ole midagi muud, kui iga oma patuga Kristuse juurde tulemine.

ÜKS PILT

Kristus on see, kes päästab patuseid. Patune ei tarvitse Kristust päästmistööks aidata. Kristus ei vaja abi. Ainus, mida Ta vajab, on juurdepääs, ja selle saavutab Ta usu abil. Kui patune tuleb oma pattudega Kristuse juurde, avaneb Kristusele tee selle patuse päästmiseks.

Lubatagu mul selgitada seda vaatenurka usule ühe pildiga. Oletame, et sa oled haige. Haigus venib pikale ja lõpuks soovib arst sul konsulteerida spetsialistiga. Sa teedki seda. Spetsialist näeb palju vaeva ja uurib sind põhjalikult. Kui ta viimaks lõpetab, on tema nägu tõsine ja ta ütleb: „See on väga raske juhtum ja ma ei ole kindel, kas me suudame teid edukalt ravida. Te peate laskma ennast opereerida, ent ma pean teile ütlema, et see on raske operatsioon. Ma ei saa tulemuste kohta lubada midagi kindlat.“

Mida sa pead nüüd tegema, et saada opereeritud? Kas kirurg ootab, et sa oleksid rahu ise ja et sul poleks operatsiooni tulemuste suhtes mingeid kahtlusi? Või peaksid sina koguni teda rahustama ja ütlema: „Armas doktor, te ei võtma seda nii tõsiselt, küllap läheb kõik hästi!“

Ei. loomulikult mitte!

Või loodab ta, et sa istuksid seal rõõmsalt ja ootusrikkalt, kuna lähed peagi operatsioonile? Ei, ta ei oota midagi muud kui seda, mida on juba harjunud nägema: haige, murelik, võibolla isegi meeleheitel inimene istub vaikselt, pisarad veerevad mööda kahvatuid põski alla... Aga ühte asja ootab ta sinult küll, ja kui sa seda ei tee, ei saa ta sind opereerida. Ta ootab, et sa ütleksid temale: „Jah, tehke seda, doktor!“

Ta vajab sinult usaldust, seda, et sa annaksid oma haige keha tema hoolde. Ja pane tähele: sind opereeritakse. Tema opereerib sind, sina oled vaid objekt. Sa ei pea teda aitama. Otse vastupidi — ta hoolitses selle eest, et sa ei saaks teda vähimalgi määral segada. Sa saad narkoosi ja oled täiesti passiivne. Alles siis hakkab ta opereerima.

Operatsioon on möödas. Sind viiakse palatisse, kus hakkad mõne aja pärast toibuma. Kui kirurg on kõik ära korraldanud, tuleb ta hetkeks sinu juurde. Ta näib rahulikuna ja ütleb: „Olge nii rahulik kui võimalik. Varsti hakkab teil parem!“

Esiolgu on lihtne jääda rahulikult lamama sel lihtsal põhjusel, et sa ei saa end liigutada. Aga et sul hakkaks parem? Võimatu! Enne olid sa vaid haige, ent nüüd tunned sa end veel halvemini kui varem.

Järgmisel päeval tuleb arst ja ütleb: „Kõik on parimas korras!“ Vaata, mida ta veel ütleb! Juba eile oli paha, täna on aga hirmsa öö järel veel hullem! Suur haav hakkab nüüd valutama ja sa tunned end nõrgana.

Järgmisel päeval tuleb kuulus kirurg uuesti ja kinnitab jälle, et kõik on kõige paremas korras. Tõepoolest, nüüd pead sa ka ise möönma, et läheb veidi paremini.

Kui on möödunud nädal või paar, oled sa juba arstiga samal arvamusel. Sinu elu on päästetud. Tema teadis seda kohe, aga sina kahtlesid niikaua, kuni valud hakkasid aegamööda vähenema. Alles siis tundsid sa, et haigus põhjus on kõrvaldatud.

Sa mõistad kindlasti, kuhu ma sihin. Sarnasus operatsiooni ja inimese päästmise vahel on rabav. Ka meie hinged on surmavalt haiged. Neid võib päästa vaid suure operatsiooni abil. On olemas vaid üks kirurg, kes võib seda teha — Jeesus Kristus. Tema teab, kuidas peab seda tegema. Tal ei ole kunagi ükski operatsioon ebaõnnestunud.

Mida siis peaksime tegema meie omalt poolt, et Ta võiks meid opereerida? Eelkõige peab meile olema selge, et oleme haiged ja seejärel peame tulema oma pattudega Tema juurde. See on kõik, mida Ta ootab meilt!

Paljud inimesed arvavad, et nad ei saa olla Jumala lapsed enne, kui neis on õnnetunne ja rahu ja nad on oma lapseseisuses kindlalt veendunud. See on pea peale pööratud järjekord! Selles pole midagi valet, et sa püüad saada rahu ja kindlust. Mõne aja möödudes sa saadki õnnelikuks ja maitsed täit kindlust. Aga alguses on midagi muud!

Alguses on valu, sest kõik algab operatsiooniga. Selle teeb Jeesus niipea, kui me usume. Kõik, mida Ta ootab meilt, on usk — me peame Teda usaldama ja tulema oma haigusega Tema juurde, avaldama oma patud ja andma ennast Tema hoolde, nagu patsient annab ennast arsti hoolde. Kristus tunneb, neid valusid, mis järgnevad sedalaadi operatsioonile. Seepärast ei ole Ta ka imestunud, kui meil ei ole peale pöördumisoperatsiooni rõõmu, rahu ega kindlust.

Ka sina ei peaks sattuma segadusse selle hirmu ja valu pärast, mis sulle osaks saab. Rahulolematus endaga, meeleheide oma südame patususe pärast, tahtejõuetus ja otsusekindlusetus, mida sa nüüd läbi elad, on vaid operatsioonijärgsed valud. Kristus ei saa lahti lõigata patu mädapaiset, ilma et see põhjustaks valusid. Ole rõõmus! Need valud ei ole eluohtlikud — need on elu märgid, mitte surma märgid — niisamuti nagu sünnitusvalud.

USU KASVAMISEST

Siinkohal teeme endale veelkord selgeks, et meil on tegemist kahe erineva mõistega: usuga ja teadmisega. Me nägime, kui lohutav on see, et meid päästeti usu, mitte teadmise kaudu ja et usk ei ole midagi muud kui oma pattudega Kristuse juurde tulemine. Mõni küsib nüüd ehk siiski: „Kas usk ja teadmine ei ole siis üks ja seesama? Kas nende vahel võib üldse vahet teha? Kas Piibel ei ütle, et „usk on loodetava tõelisus“, kindel teadmine?“ (Hb 11:1).

Muidugi! Kui me tahame näidata, mis on usk oma kõrgeimas avaldumisvormis, nagu seda mõistab heebrea kirja autor, siis peame kindlasti ütleva, et usk on loodetava tõelisus, kindel teadmine. Iga terve ja normaalne usk peaks arenema kindlaks teadmiseks.

Sama toimub ka inimese puhul — peame täiskasvanud inimest normaalseks, kui ta on normaalselt arenenud. Keegi ei vaidlusta aga seda, et ta alustas oma elu lapsena. Keegi ei vaidle vastu ka sellele, et ta oli juba lapsena inimolend. Ent ta ei olnud veel väljakujunenud inimene.

Kõige selgemasisulised salmid usu ja teadmise kohta, mida olen Piiblist leidnud, on järgmised: Rm 8:16; Gl 3:26 ja Gl 4:6.

Rm 8:16 selgitatakse meile, kuidas saab patune teadlikuks sellest, et ta on Jumala laps: „Seesama Vaim tunnistab koos meie vaimuga, et me oleme Jumala lapsed.“ See on kindel ja imetore teadmine.

Gl 4:6 õpime, ei me ei saa Vaimu ja Vaimu tunnistust — seega kindlat teadmist — enne kui oleme Jumala lapsed. See salm kõlab nii: „Et te olete aga pojad, siis on Jumal läkitanud teie südamesse oma Poja Vaimu, kes hüüab. „Abba! Isa!““

Kui me ei saa Jumala lasteks mitte teadmise kaudu. Vaimu tunnistuse kaudu, kuidas me siis saame Jumala lasteks? Seda öeldakse **Gl 3:26**: „Nüüd te olete kõik Jumala lapsed usu kaudu Kristuses Jeesuses.“

Nüüd oleme jõudnud selgusele, mis vahe on usul ja teadlikuks saamisel. Usk on tingimus, mille tõttu me saame päästetud, kindlus aga on päästeõnnistuse vili ja tagajärg.

Pangem siiski tähele, et see kindlus on usukindlus. Usu ja kindla teadmise vahel on orgaaniline seos, samuti nagu on orgaaniline seos seemne ja täiskasvanud taime vahel. Usk hakkab patuse südames kasvama nagu tilluke seemnetera. See avaldub kurbusena, murena ja igatsusena. See on seisund, milles me ei suuda enam taluda pattudes elamist, ja see annab meile julguse tulla kõikide oma pattudega Kristuse juurde. Usk koosnebki alguses kurbusest, küsimustest, kahtlustest ja pimeduses kobamisest; kõige enam kahtleb ta eneses ja oma olemuses.

Kui aga Vaimule antakse luba lõpetada see töö, mida Ta on alustanud, siis algab peale operatsiooni paranemine: haav saab terveks. Hing tutvub Jumala Sõnaga ja hakkab mõistma, mida ta on saanud Jumala Poja anni kaudu. Kaob rahunus ja mure usu pärast, tekib kindlus, Teisisõnu: usk hakkab nägema, et kadunuile on olemas pääste, et Jumal mõistab jumalatu õigeks. Usk muutub nüüd rõõmsaks ja kindlaks usuks, on saavutanud täie teadlikkuse, täisküpsuse.

Kui nüüd teie, kes te olete tulnud oma pattudega Kristuse juurde, aga ei ole veel leidnud täit kindlust ja rõõmu, tahate teada, mida te peate tegema, et saavutada teadmist, siis tahan eelkõige öelda, mida te ei

pea tegema: ärge käituge nii nagu te seda võibolla tegite siamaani — ärge püüdke meeleheitlikult kindlust saavutada. Seda teevad paljud, kes arvavad, et nad ei ole päästetud, kuna neil ei ole selle kohta kindlat teadmist.

Kindlust otsida on küll õige, ent te peate seda tegema nii, et palute selle pärast, samuti nagu te palvelate kõige muu pärast, mida vajate ja mida Jumal on töötanud. Palvetage julgesti! Jumal kingib teile kindluse. Mõtelge selle peale, et Vaim on see, kes annab kindluse ja kutsus esile usu. Ta tutvustab teile meelsasti Kristust niikaua, kuni olete kätte saanud täie teadmise ja olete õnnelikud usus.

Vaim töötab abivahendite kaudu. Kui te loete Jumala Sõna, siis paluge, et Vaim avaks selle teile, et valmistada teid ette ajaks, mil Ta võib teile kinkida kindla teadmise. Ütle Issandale, kui väga sa igatsed kindlust ja kui vajalik see sulle on. et võiksid oma igapäevase elu kaudu tuua inimesi Kristuse juurde. Võibolla on su elu praegu kurb ja rõõmutu ja seetõttu need, kellega oled iga päev koos, ei ole Kristusest eriti vaimustatud. Ütle seda Issandale! Ütle Talle, et sa vajad teadmist, rõõmu ja jõudu Tema paremaks teenimiseks. Ta annab seda sulle!

Issand võtab mõne lõigu Piiblist ja teeb selle sulle nagu ime läbi mõistetavaks. Otsekui välgu valgelt muutub see arusaadavaks. Sa näed risti ja Jumala Talle, Jeesust Kristust, nii nagu ei kunagi varem. Siis on sul kõik nii selge, et sa ei mõista, kuidas sa varem ei suutnud seda näha.

Jumal on asetanud mõned asjad nii kõrgele, et me ei suuda neid ise kätte saada. Ainus võimalus pääseda neile ligi on see, et Jumal ise annab need ime kaudu meie südamesse. Siis ja ainult siis saab usust kindel teadmine ning kui see juhtub, saab usk täis rõõmu ja tänu.

9. Kui pimedad näevad

„Mida sa tahad, et ma sulle teeksin?“ (Mk 10:51)

Need sõnad ütles Jeesus Bartimeuse-nimelisele pimedale. Tol ajal peeti endastmõistetavaks, et pime peab ise endale ülalpidamist kerjama. Ta viidi tiheda liiklusega ristteele, kus möödunud talle vahetevahel armuande andsid.

Ma kujutan hästi ette, kuidas mõned parajat peenraha otsides talle ütlesid: „Kuna oled pime, peaksid minema põhja poole Galileasse. Seal liigub ringi erakordne inimene. Tema nimi on Jeesus, Ta pidavat olema pärit Naatsaretist. Räägitakse, et Ta tervendab rikkaid ja vaeseid ilma selle eest midagi võtmata. Rahvas räägib, et Ta tervendab kõiki — pimedaid, kurte, halvatuud ja pidalitõbiseid. Räägitakse koguni, et Ta on äratanud ellu ühe surnu. Paljud usuvad, et Ta on Messias.“

Muidugi oleks Bartimeus läinud heameelega üles Galileasse, et näha seda kuulsat meest — ent kuidas ta oleks sinna pääsenud? Pimedana tuli ta ju vaevu toime sellega, et leida teed linnast teeristile. Ja nii istus Bartimeus päevast päeva pimeduses ja lootis, et see sõbralik mees Naatsaretist läheks vähemalt kordki sealt mööda, et ta saaks Temalt paluda tervenemist.

Ühel päeval see juhtuski. Ta kuulis eemalt kära ja küsis, nagu tavaliselt, mis seal lahti on. Keegi möödajaist vastas: „Sealt tuleb Jeesus Naatsaretlane!“

Bartimeuse suur võimalus oli käes! Seepärast hüüdis ta nii valjusti kui suutis: „Jeesus, Taaveti Poeg, halasta minu peale!“ Teda kästi karmilt olla vait.

Teel lähenes pidulik meeleolus suur rahvahulk, palverändurite rongkäik, kes oli teel Jeruusalemma paasapühale. Jeesus oli nende hulgas. Mõned inimesed lootsid, et Ta läheb pealinna suurele peole ja laseb ennast seal Messias kuulutada. Vaatepilt oli uhke ja pidulik ning seepärast ei tahetud lubada, et üks kaltsudes kerjus seda häiriks. „Ja paljud sõitlesid teda, et ta vaikiks“, jutustab Markus.

Aga Bartimeusel oli vaid see ainus võimalus, seepärast hüüdis ta veelgi valjemini: „Taaveti Poeg, halasta minu peale!“ Ta ei oleks tarvitsenud seekord sugugi nii valjusti hüüda, sest Jeesus oli juba tema lähedale jõudnud. Kui Ta kuulis, et teda hüüab üks pime kerjus, käskis Ta selle mehe otsekohe enda juurde tuua.

Juba Jeesuse sõbralikud sõnad ja mahe hääl tundusid pimedale kindlasti õnnistusena. Ta ei olnud harjunud niisuguse sõbralikkusega. Ta oli nii rõõmus, et viskas kuu seljast, tõusis püsti ja tuli Jeesuse juurde, kuigi ta oli pime.

„Mida sa tahad, et ma sulle teeksin?“ Bartimeus teadis seda väga täpselt ja vastas: „Rabbuuni, et ma jälle näeksin!“ „Mine, sinu usk on su päästnud!“, ütles Jeesus. Ja Bartimeus nägi jälle! Esimene, keda ta nägi, oli Jeesus. Pole midagi imestada, et ta hakkas sealsamas kiitma Jumalat ja järgnes Jeesusele teel.

Tema eeskuju nakatas. Luukas jutustab, et ka palverändurid hakkasid Jumalat kiitma, kui nad kuulsid teel Bartimeuse rõõmu.

Seal, kus Jeesus teeb oma vägevaid tegusid, on kuulda valjuhääelseid kiidulaule ka tänapäeval. Nii mõnigi vana kristlane saab värskendatud ja hõiskab rõõmu pärast nagu laps, kui ta näeb, kuidas Issand avab pimedate silmi ja kuuleb vastpäästetute kiidulaule.

JEEBUS PÖÖRDUB ESMAJOOONES ABIPALUJATE POOLE

Seda lugu armastan ma eriti. Ma näen siin Jeesust Tema täies suuruses ja headuses. Ta on nii vägev, et võib mööda maad ringi käies öelda neile, keda kohtab: „Mida sa tahad, et ma sulle teeksin?“ Ja kui meie, kerjused, oleme siis esitanud oma soovid, võib Ta need täita, olenemata sellest, mida oleme palunud.

Tema kuninglik headus on nii suur, et Ta ei lükka tagasi kedagi, kes pöördub oma hädas Tema poole. Olgu see kõige riivatum valetaja, kõige räpasem hoor, kõige hullem pettur, kõige toorem röövel ja tapja — niipea kui Jeesus ükskõik kellelt nende hulgas kuuleb üht tõsist palvet, pöördub Ta ja küsib: „Mida sa tahad, et ma sulle teeksin?“

Evangeeliume lugedes näeme, et Jeesus pöördus kõigepealt nende poole, kes olid hädas. Tema silmad otsisid kannatajaid. Lugeja pangu tähele, et Jeesus pöördub eelkõige abipalujate poole. Igatühe jaoks, kes on ehk muutunud vaimulikult kerjuseks ega oska enam ette võtta seda ega teist, kehtib suurepärane ja rõõmus sõnum: Jeesus küsib just temalt: „Mida sa tahad, et ma sulle teeksin?“

See, kes pole veel toonud oma koormat Jeesuse Kristuse juurde, ärgu öelgu, et ta ei tea, mida ta peaks tegema. Miks sa ei taha arvestada abiga Temalt, kes on sinu eest surnud? Kas sa kõhkled lasta end Tema poolt aidata? Või kardad sa koguni, et Ta võiks anda sulle tagasi sinu vaimuliku nägemisvõime?

Kahjuks tahab nii mõnigi püsida meelsamini pimeduses, kui saada tagasi vaimulikkude nägemisvõimet. Saada lepitatud Jumalaga ja öelda lahti vanast elust, tähendab tema jaoks niisugust väljakutset, mida peaks iga hinna eest vältima.

IMEDE PALUMINE

Võin korrata ikka ainult seda: Milline rõõm on olla kristlane! Mida kõike see küll tähendab — omada Sõpra, kes võib aidata kõikides probleemides ja hädades ning kes küsib iga päev: „Mida sa tahad, et ma sulle teeksin?“ ja kes annab meile loa alata päeva sellega, et me ütleme Temale, mida vajame sel päeval kõige enam.

Need, kellel on niisugune sõber, ei peaks kurtma, vaid laulma Jumalale kiitust, nagu Bartimeus ja palverändurid teel pidulikule sündmusele.

Me oleme teel suuremale peopäevale kui paasapühapidustused, mida peeti Jeruusalemmas. Me oleme teel igavesele peole taevases Jeruusalemmas. Jeesus on meie hulgas. Ta teeb suuri tegusid täna niisamuti kui tookord. Me tahame kiita Tema nime nii, et taevas ja maa saavad teada, et Tal on väga tänulikud ja õnnelikud sõbrad. Mõned Tema sõbrad ei usu, et Ta teeb ikka veel imesid. Nad ei kahtle, et Ta tegi neid tookord, enam kui saks tuhat aastat tagasi, aga nad ei usu, et Ta teeb neid ka praegu.

Kui jutlustatakse Jeesuse imedest, siis tõlgendatakse neid erakordse teravmeelsusega ainult vaimulikena, kuigi tekst räägib päevselgelt füüsilistest imedest. Kuna see on nii, siis istub nii mõnigi oma pingis, kannatab mõne vaevuse all ja võibolla mõtleb: “Oh, kui ma oleksin elanud Jeesuse päevil! Oleksin jooksnud Jeesusele järele ja püüdnud Teda mõjutada tulema mu koju, kus võimutseb haigus!”

Jeesus pole kunagi loobunud imede tegemisest! Ta teeb neid täna nii nagu varemgi. Vast oled lugenud naisest, kelle Ta käskis tuua enda juurde sünagoogi ja kuidas Ta tervendas naise variseride silme all, kuigi teadis, et nad olid selle vastu. Variserid ütlesid, et Ta oleks pidanud ootama, kuni saba saab mööda. Selle peale vastas Jeesus: „Kas siis teda, kes on Aabrahami tütar, keda saatan, ennäe, juba kaheksateist aastat on hoidnud ahelais, ei oleks tohtinud sellest köidikust lahti päästa hingamispäeval?“ (Lk 13:16).

Jeesus kasutas meelsamini oma imettegevat jõudu kannatavate kaasinimeste teenimiseks. Sageli takistas Teda nende uskmatust. Me loeme juhtumitest, kus Jeesus ei saanud teha suuri tegusid „nende uskmatuse pärast“. Saame teada, et nende uskmatust äratas Temas imestust.

Kui sul on nüüd mõni soov, siis palu Jeesust, et Ta ilmutaks sinu juures oma päästvat ja tervendavat väge. Ütle Talle, kui vajalik on sulle Tema appitulek. Kui sa nii palvetad, mõtle sellele, et Jeesus rakendab meeeldi oma jõu oma sõprade heaks.

Tahaksin lisada äsjaöeldule veel midagi. Me võime vabalt paluda Issandat teha imesid, ent me ei tohiks kunagi neid Temalt nõuda ja Teda käsutada. Ta ei lase anda endale meie poolt ühtegi käsku. Tema ja ainult Tema üksi on Jumal.

Me peame paluma lapselikult ja alandlikult, kui avaldame Jumalale, kui tõsiselt me soovime tema väe ja jõu avaldumist ja sekkumist. Me võime Talle öelda üsna lihtsalt, et Ta tervendaks meid konkreetse ime läbi — kui see teeb au Tema nimele. Kui see aga ei austa Tema nime, palume temalt, et Ta oma armu ja

halastuse pärast teeks meid ime läbi suuteliseks kiitma Teda ka raskustes ja haigustes. Ükski neist imedest ei kaalu vähem kui teine.

MIDA ME TAHAME JEESUSELT?

Ma ei tea, kas oled kunagi imestanud selle üle, et Jeesus küsis pimedalt, mida ta tahab. Kas Jeesus ei oleks pidanud teadma seda ilma küsimata?

Ma ei saa anda nii keerulist vastust, nagu mõned piibliseletajad, kel on rohkem fantaasiat kui Piibli tundmist. Pean hoopis tunnistama, et ma ei tea üldse, miks Jeesus seda Bartimeuselt küsis. Aga ühte asja ma tean. Mulle on selge, miks peab Jeesus küsima oma sõpradelt: „Mida te tahate?“

Tunnen ühte meest, kes on vist küll juba sada korda põlvitanud Issanda ees. Kui ta oleks pärast „aamenit“ andnud Issandale aega küsida: „Mida sa siis tahaksid?“, oleks ta pidanud vastama: „Täna küsimast, ma ei tahtnud tegelikult midagi, tahtsin ainult palvetada!“

Jeesus kohtab sageli selliseid sõpru nende palvekambrikeses. Nende südametunnistus ei ole päris rahulik, kuni nad pole veidi palvetanud, aga tegelikult nad ei taha midagi.

See kurvastab Issandat Jeesust. Loomulikult näeb Ta, et me vajame paljusid asju. Pealegi teab Ta, et Tema käsutuses on kõik see, mis teeb meid terveks, tugevaks ja hästi varustatud kristlasteks. Kas sa saad aru, et Ta tahaks teada, mida sina tahad? Ta küsib: „Kas sa tahaksid minult midagi?“

Võibolla mäletad seda aega oma usuelus, mil sa teadsid, mida tahtsid, kui läksid oma kambrisse palvetama. Kui sa olid kurvastanud oma Issandat, ei leidnud sa kuidagi rahu niikaua, kuni tõmbusid silmapilguks eemale tööst, kärast ja rahutusest ning rääkisid Talle kõigest. Ja kui õnnelik sa olid, kui olid jälle lepitatud, kui kõik oli taas korras sinu ja su Issanda vahel! Ta ütles sinule need õnnistussõnad: „Ole rõõmus, sinu patud on sulle andeks antud!“

KUI NÄGEMISVÕIME NÕRGENEV

Bartimeus teadis, mida ta tahtis. Ta tahtis näha. Meie, inimesed, oleme erinevad ja ka meie soovid on erinevad. Mõned meist paluvad nagu Bartimeus: „Rabbuuni. et ma jälle näeksin!“

Võibolla oled juba mõnda aega tähele pannud, et sinu sisemise nägemisvõimega ei ole kõik korras. Piiblit lugedes mõistsid sa varem paljusid asju paremini. Kas mäletad veel, mida sa nägid, kui lugesid Piiblit lihtsa lapseliku usu silmadega? Isegi kõige tähtsusetumad asjad omandasid sinu jaoks tähtsa sisu ja olid sulle meeltülendavaks ja kosutavaks allikaks, sest sa tunnetasid neis Jumalat. Sa lugesid ja tänasid Teda.

Sa olid eriti rõõmus pühapäeviti, kuna siis jäi lugemiseks rohkem aega. Võibolla istusid sel päeval tundide kaupa, lugedes peatükk peatüki järel, ning tunnetasid loetu ülevust!

Kas mäletad, kui õnnelik olid sa Piiblit lugedes? Võibolla kandsid sa Uut Testamenti taskus, panid selle riulile või lauale käeulatusse, et see oleks alati võtta. Ja kui avanes võimalus, löid selle lahti ja Issand lubas sul näha imepäraseid tõdesid.

Kas sa näed veel nii selgesti, kui loed täna Piiblit? Või ei näe sa enam midagi? Kas Piibli lugemine on muutunud koormavaks? Lihtsalt tehinguks sinu südametunnistusega? Kas loed ühe lõigu vaid selleks, et olla lihtsalt lugenud?

Varem tunnetasid sa ka oma igapäevasesse ellu puutuvaid asju paremini. Kas sulle meenub, kui range sa olid enese suhtes näiteks perekonnaelus? Kas mäletad veel, kui väga tegi sulle hiljem valu see, kui olid olnud ebasõbralik ja järsk mõne vastu sinu armsatest ja kurvastanud Issandat? Kas sa näed seda veel nii selgesti? Kas sa oled enda suhtes ikka veel nii järjekindel ja range kui siis?

Sa suutsid siis veel hästi näha. Kas sa märkad ka nüüd midagi, kui vaatled oma kaasinimesi? Või on sinu sisemine nägemisvõime sedavõrd nõrgenenud, et sa ei taju enam üldse oma ligimese vajadust; õndsaks saada?

Paljud kristlased ei tunnetata enam teiste inimeste hinge seisundit. Nad ei näe enam, et on vaja kutsuda Kristuse juurde pöördumatuid, kellega nad iga päev kokku puutuvad. Ja Jumal tahab selleks kasutada just neid!

MEIE PIMEDUSE PÕHJUSED

Miks me kaotame oma vaimuliku nägemisvõime? Patu tõttu! See nõrgestab meie vaimulikke silmi. Tõsi küll — on tähtis mõista, et mitte patt ise ei halva meie vaimulikku nägemisnärv. Ka kõige hullem patt ei saa rikkuda meie vaimulikku nägemist, kui me tunnistame selle silmapilkselt ja täielikult Jumalale.

Teisalt piisab ka väikseimast patust, et nõrgestada ja lõpuks hävitada meie nägemisvõimet. See juhtub siis, kui tehtud pattu on vabandatud, kaitsstud või varjatud, selle asemel, et seda Jumalale tunnistada.

Siin jõuame nii tähtsa kohani, mis on lausa eluküsimus. Sellest ei olene ainult meie pühitsuses edasi- või tagasi liikumine, vaid ka see, kas me oleme igavikus päästetud või mitte. See on punkt, millest algab

usklike langemine. Ülestunnistamata patt rikub meie vaimuliku nägemisvõime kuni täieliku pimedaksjäämiseni. „Kui nüüd valgus sinu sees on pime, kui suur on siis pimedus?“ (Mt 6:23)

Lubatagu nimetada kahte asja. mis on usklikele eriti ohtlikud.

Esimene on suhtumine rahasse. Kuidas on lood sinu rahaasjadega? Ma ei küsi mitte seda, kas sul on palju või vähe raha. Mind huvitab see, kes on peremees — sina või raha?

Kui Jumal on kord pööranud sinu südame patust, siis ma tean, et oled käinud läbi selle perioodi, kus Jumal tegi sind peremeheks sinu vara üle. Võibolla mäletad seda veel väga hästi. Sa elasid lähedases osaduses Jumalaga ja küsisid Temalt nõu, kui asi puudutas ostmist või müümist, mingi toetuse andmist või Issanda tööd.

Aga ka sinus oli vana Aadam. Tema jääb alati mammona alandlikuks teenriks. Ta tahab saada eelkõige kasutamisoigust sinu raha suhtes. Ta peab Jumalat majanduslikes küsimustes ebapraktiliseks ja saamatuks. Nii sattusid sa kiusatusse võtta oma rahaasjad enda kätte ja andsid lõpuks kiusatusele järele.

Sellega ei tahtnud sa loomulikult loobuda olemast kristlane. Sa lugesid edasi Piiblit ja palvetasid nagu varemgi, ent peagi torkas sulle silma üks muutus. Paistis, nagu oleks võimatu leida osadust Jumalaga. Nii sageli kui sa tahtsid palvetada, tundus, nagu ei suudaks sa mõelda millelegi muule, kui sinu enda korraldatud rahaasjadele.

Jumala Vaim oli see, kes halastavalt püüdis sind teha rahutuks. Sa sattusid ikka ja jälle lugema Piiblist kirjakohti rahast ja rahaarmastusest. Piibel näis ainult rahast rääkivatki. Kui sa läksid kogudusse, tundus, nagu oleksid jutlustajad leppinud kokku, et räägivad ei millestki muust kui rahast.

See olukord sarnaneb kogemusega, kui oled näppu lõiganud. Kuidagimoodi puutud alati haavatud sõrmega millegi külge, ja ei kunagi ülejäänud üheksaga. Muidugi puudutad ka teistega midagi, aga sa ei märka seda. Haige sõrm tunneb aga puudutust otsekohe, kuna on eriti tundlik.

Võibolla on sinu probleem kusagil mujal? Kuidas on lood su perekonnaeluga? Kas kõik on hästi? Kas armastate teineteist? Kas käitute südamlikult?

Need küsimused puudutavad eriti abieluinimesi. Kas elate koos armastavas, lähedases ja andestavas meelsuses? Kindlasti mäletad sa seda aega, kui olite omavahel õnnelikud ja südamlikud. Sa ei suuda kunagi unustada seda sügavat rahu ja rõõmu, milles te tookord elasite. Te lugesite koos Jumala Sõna, palvetasite koos, laulsite koos. Te vestlesite kõige mõeldava üle taevas ja maa peal ja kogesite kristliku perekonna südamlikke rõõme ilma et oleksite olnud rikkad või elanud mugavuses. Kristlik kodu on maa peal kõige sarnasem paik kaotatud paradiisile.

Keegi meist pole aga täiuslik, kõigil meil on teravad nurgad ja päev-päevalt koos elades, näiteks abielus, puutuvad need nurgad sageli üksteise vastu.

Ühel päeval juhtus su naine või su mees ütleva mõne terava sõna. Sinu vastus kukkus välja veel teravam ja suur tüli oligi käes. Siis tuli Jumala Vaim ja ütles sulle: „Palu andeks!“ — „Jah“, vastasid sa, „ma võiksin seda teha küll, aga mina ei alustanud!“ — „Õigus!“, nõustus Vaim, „aga sa oled siiski teinud piisavalt paha, et seda andeks paluda.“ Sa palusid andestust ja mäletad täpselt, kui õnnelikud te seejärel olite.

Enese alandamine on üks hea asi. Me teame kõik, et andekspalumine on eriti alandav.

Teravad ütlemised kordusid siiski ja lõpuks oli su meel nii haige, et sa ütlesid endale: „Seekord on tema kord andeks paluda!“ Sa jäid endale kindlaks, viisid oma tahtmise läbi, aga see ei teinud sind õnnelikuks. Enam ei olnud südamlikkust, ühist palvet, ühist laulmist ega arutlusi Jumala Sõna üle. Jäi veel mingi kombepärane kodune palve, nii lühike kui võimalik.

Sel moel on purunenud paljud kristlikud perekonnad.

TERVENDADA VÕIB AINULT TEMA

Kas sa tahaksid saada tervendatud ja pühitsetud? Vast mõistad nüüd paremini, miks soovitan olla ettevaatlik ja kaaluda asja hoolega, enne kui vastad. Nüüd sa näed, mis kaasneb pühitsusega.

Kui sinu vaimulik nägemisvõime on jälle korras, siis ei saa sa nii edasi elada, nagu elasid siimaani. Sa pead alistuma Jumala Vaimu manitsustele. Ta on sulle kogu aeg rääkinud, et oled kitsipung, aga sa oled end alati kaitsnud, öeldes, et oled tegelikult kokkuhoidlik. Kui sa nüüd Temaga nõustud, pead loobuma oma rahaasjade korraldamisest egoistlikul viisil. Sa annad Issandale loa toimida sinuga nii, nagu Tema tahab. Kas sa teed seda? Kas sa julged?

Sa oled olnud ülekohtune oma abikaasa vastu. See ei jätku enam, kui sinu nägemisvõime on korras ja sa märkad kogu ebaõiglust, millega oled hakkama saanud. Sa pead end alandama selle ees, kellele oled ülekohtu teinud, ja ütleva: „Palun andesta mulle! Mina olen süüdi selles, et me oleme nii õnnatud!“ Kas sa teed seda? Kas sa suudad seda?

On olemas õnnetuid kristlasi, kellel ei ole ei rahu, rõõmu ega jõudu. Need kristlased on käsist ja jalust seotud pattudega, mida Jumala Vaim neile meelde tuletab, aga mida nad ei taha omaks võtta kui patte, vaid püüavad end vabandada ja kaitsta.

Paljud neist õnnetuist kristlastest igatsevad saada oma köidikutest vabaks. Nad meenutavad aega, mil neil oli hea südametunnistus ja rahu Jumalaga. Nende suhe Temaga oli selge ja siiras. Nad võisid vaadata Talle silma. Mitte et nad oleksid olnud patuta, vaid nad ei püüdnud midagi salata ja nende südameigatsus oli rääkida Jumalaga kõigest.

Nad olid siis õnnelikud, sest nad ei kartnud Jumala Vaimu ja tõde, mida Ta rääkis. Vastupidi — teadmine, et Vaim ütles neile kogu tõe, oligi just see, mis tegi nad õnnelikuks ja kindlameelseks.

Nagu juba öeldud, leidub palju kristlasi, kes tõsiselt igatsevad saada vabaks, ent nad piirduvad vaid igatsemisega. Nad ei suuda end ise vabastada. Nad on nagu halvatud — muutunud jõuetuks omaenda patu tõttu. Nad peavad enda alandamist liiga raskeks. Iga kord, kui nad on lähedal patust lahtiütlemisele, kohkuvad nad tagasi.

Neilt küsib Jeesus oma imelised sõnad: „Mida sa tahad, et ma sulle teeksin?“

Sa mõtlesid kaua järele selle üle, mida sina pead tegema. Tulemuseks oli see, et su elus ei muutunud mitte midagi. Oma jõuga ei ole võimalik teha seda, mida sel juhul tuleb teha. Kuula nüüd, mida ütleb sulle Jeesus: „Mida sa tahad, et mina sulle teeksin?“

Siin on pääsetee! Jeesus tahab teha sinu heaks seda, mida sa ise pole suutnud. Ta kuulutab vangidele vabakslaskmist, pimedatele nägemist ja laseb rõhutuid vabadusse, nagu Ta ise ütleb (vt Lk 4:18). Sul tarvitseb vaid Talle oma muredest kõnelda. Ära ütle Talle ainult seda, et sa oled teinud pattu, vaid ka seda, et tahtsid vältida tõe ja veenda end selles, et su pahateod ei olnud patud. Räägi Talle, kui seotud ja rõhutud sa oled, ja et sul on võimatu ennast vabastada. Ta teeb imet ja päästab sinu!

Ei ole kerge öelda, kuidas Ta seda teeb. Me ei suuda alati Tema imelisi teid mõista. Oluline on hoopis see, et meie elus toimub tõesti ime. Ma arvan, et Ta tervendab sinu niisamuti, nagu ta tervendas Bartimeuse — talle anti tagasi tema nägemisvõime ja ta nägi Jeesust. Jeesus päästab ka sinu nii, et Ta teeb sinu imelisel viisil võimeliseks nägema Teda sisemiste silmadega.

Palju aega on möödunud sellest, kui sa nägid teda selgelt. Sa pole teda näinud sellest ajast alates, kui sinus toimus eelkirjeldatud protsess. Kui sügavalt järele mõelda, on sinu pärisõnnetus see, et kogu selle aja jooksul ei ole sa Jeesust näinud! Sa igatsesid ja püüdsid seda, ent tagajärjetult. Mis oli põhjuseks? Sinu ülestunnistamata patt! See seisis sinu ees ja varjas su silmade eest risti. Su vaimusilm otsis risti, nagu alati, aga sa ei saanud seda näha, mis suunas sa ka ei vaadanud.

Sa lugesid vanu ja hästi tuntud töotusi, aga need ei toonud sulle lohutust. Sa kuulasid samu jutlustajaid, keda olid kuulanud varem, ent läksid ära rahutu ja tühja südamega. Sa palusid, et Jumala Vaim aitaks sind, aga Ta ei andnud sulle rahu.

Kui Issand oleks sulle andnud selles olukorras rahu, oleksid sa olnud kadunud! Sinu päästmiseks pidi Ta tegema sinu kurja ning mässulise südame nii rahutuks ja hirmunuks, et sa ei suutnud seda kauem taluda ning olid sunnitud muutma oma patust eluviisi. Nüüd oled sa valmis tunnistama oma patte.

Nüüd võid sa jälle näha Jeesust. Sinu ja risti vahel ei ole enam midagi. Niipea, kui me tunnistame üles patu, mida varem vabandasime ja kaitsesime, kaob takistus meie ja risti vahelt. Jumala Vaim võib sulle nüüd jälle Kristuse oluliseks teha. Ta võib uuesti näidata sulle risti. Ta võib osutada Jumala Tallele, kes on ära võtnud kõik meie patud.

Ta tuletab sulle meelde vanu töotusi, mis nüüd kõlavad uutena ja värsketena. Jumal räägib sinu haavatud ja kartliku südamega sõbralikult. Sul on häbi, nagu kadunud pojalt, kui isa võttis ta vastu, andis parima kuue selga, kingad jalga ja sõrmuse sõrme ning korraldas tema jaoks peo. Tõepoolest, miski ei ole nii mõõtnatult sügav kui Jumala arm!

See arm annab sulle mitte ainult rahu, rõõmu ja pattude andestuse kindluse, vaid ka jõu minna oma abikaasa juurde ja paluda andeks. Ta annab sulle jõu mitte olla enam väiklane. Kõik see on sulle arusaamatu, aga sa teed nüüd kõike iseenesest. See tuleb sellest, et sa nägid Jeesust.

Sa koged nüüd nende sügavate ja saladuslike sõnade tõde: „**Sest Jumal on see, kes teis tegutseb, et te tahate ja toimite Tema hea nõu kohaselt**“ (Fl 2:13). Uus jõud astub igas mõttes sinu usuellu, teenistusvalmis Vaim tuleb su südamesse. Vaevalt on võimalik kirjeldada seda muutust, mis sellest välja kasvab!

Kui vastakas, jonnakas ja moonutatud olid sa kogu selle õnnetu ajajärgu kestel! Sa tahtsid saada osa kristlikust elust ja kristlikust tööst, aga sageli olid hoopis väsinud kõigest sellest, mida sinult oodati. Sinult oodati, et sa ohverdaksid aega, jõudu, huvi ja raha. Ja aina tulid uued nõudmised!

Pane tähele, milline muudatus on tekkinud sellest ajast alates, kui sinu südamesse tuli tagasi teeniv Vaim. Nüüd tahad sa teha kõiki neid asju heameelega. Keegi ei pea sind selleks ärgitama. Sa tahad töötada

ja ohverdada. Kui miski teeb sulle veel muret, siis on see mõte, et sina ja teised teevad liiga vähe Issanda heaks ja inimeste päästmiseks.

Sa hakkasid nägema. Sa näed nüüd inimesi ja nende vajadusi. Sa kannatad ühes nendega ja palvetad nende eest. Sa oled kogu südamega selle töö juures ja sulle teeb rõõmu teha nii palju kui võimalik. Sa tänad Issandat igaihe eest, kes on valmis tooma ohvrit ja kes paneb käe külge tema viinamäe töös. Sa oled paranenud kibedast kritikameelest, mis heitis varem varju sinu hingele ja tööle.

10. Lõppsõna

See juhtus ühe ärkamise ajal Galileas. Igast küljest voolas inimesi kokku. Rahvahulk oli nii suur ja tihe, et tallati vastastikku üksteise jalgu. Seepärast tegi Jeesus inimestele ettepaneku asuda mäerinnakule, mis ulatus laugjalt järveni. Tema ise astus ühte paati ja pidas seal jutluse (vt Mk 4).

Kui jõudis kätte õhtu, soovitas üks Tema sõpradest sõita üle järve ja puhata selle idapoolsel kaldal. Nad vajasid seda puhkust pärast päevatööd. Jeesus jättis sõudmise jüngerite hooleks, kuna nemad ei olnud nii väsinud kui Tema. Jeesus toetus padjale, mille nad olid talle laevapärasse valmis pannud, ja jäi magama.

Jüngerid sõudsid. Ülesõidu ajal vestlesid nad kindlasti elavalt. Neile oli see päev olnud täis uusi kogemusi. Nad olid nii süvenenud vestlusse, et ei märganud tormi lähenevat. Äkki kostus hirmukarjatus. Üks suur laine oli löönud üle paadi nii, et see ähvardas vajuda põhja, aga Jeesus magas edasi. Nad hüüdsid Teda ja äratasid Ta üles. Mitte just õrnalt: „Õpetaja, kas sa ei hooli sellest, et me hukkume?“, hädaldasid nad. Seepeale tõusis Jeesus paadis püsti ja ütles loodusjõududele mõne sõna jüngeritele arusaadavas keeles. Otsekohe lakkas tuul ja saabus suur vaikus.

Kui see oli toimunud, pöördus Jeesus oma sõprade poole ja ütles: „Kas te tõesti kardate? Kuidas te võisite mõelda, et paat läheb põhja, kui mina olen siin?“

Jüngerid ei häbenenud. Neid haaras miski, mis oli palju suurem. Neis tekkis väga suur aukartus Tema ees, kelle sõna kuulasid tuul ja meri.

Jeesusel ei olnud lihtne leida rahulikku paika. Kuhu Ta ka ei pöördunud, ikka hüüdis teda mõni hädasolija appi. Vaevalt olid nad jõudnud teisele kaldale, kui rohtukasvanud künkalt tormas alla kaks hullumeelset, kurjadest vaimudest vaevatud meest. Nad jooksid Jeesuse juurde, kriisates ja röökides koledasti, aga Jeesus ei kartnud neid. Ta astus paadist välja ning käskis rüvedaid vaimu väljuda neist õnnetutest, kes seisid tema ees. Vaimud palusid, et nad võiksid minna mäerinnakul asuva suure seakarja sisse. Imelikul kombel Jeesus lubas seda. Kui nad olid läinud sigade sisse, muutusid need nii pööraseks, et söötsid järsakult alla ning uppusid järves.

Selles loos ei öelda meile, miks lubas Jeesus seda kurjadele vaimudele. Pean tunnistama, et ka mina ei mõista, miks Ta seda tegi. Aga see ei tee mind rahatuks.

JUMAL, KEDA EI SAA MÕISTA

Varem olin teistsugune. Arvasin, et tuleb mõista ja seletada kõike, mida Jeesus ütles ja tegi. Paljud piibliseletajad arvavad seda ikka veel. See on väga kahetsusväärne, sest see viib veidrate ja uskumatute seletusteni. Me kõik sünnime sooviga mõista Jumalat. Paljud lähevad niikaugele, et pretendeerivad õigusele mõista Jumalat. Nad ei oska midagi peale hakata sellise Jumalaga, kellest nad aru ei saa.

Mu elus oli aeg, mil ma jagasin nende arvamust, aga kuna ei ole võimalik mõista Piibli Jumalat lõpuni, siis läksin selliste teoloogide seltsi, kelle südameasjaks oli anda inimkonnale uus Jumal, niisugune Jumal, kellest oleks lihtne aru saada.

Niisiis asusime uue Jumala loomise kallale. Sakslastel oli selles suhtes eriline talent. Nad sammusid ees ja õpetasid peaaegu kõikidele Euroopa teoloogidele, missugune peab välja nägema kaasaegse inimese Jumal.

Ta ei võinud olla tehtud kivist või puust, nagu olid uskunud möödunud aegade inimesed. Mitte mingil juhul! Ta pidi olema jumalikkuse vaimulik mõiste, aga see tegi asja juba keerulisemaks. Uue Jumala üksikasjade suhtes ei olnud üksmeelt, ent ühes suhtes olid siiski kõik samal seisukohal: kaasaegse inimese Jumal peab olema mõistetav.

Pärast seda, kui olime teinud valmis oma vaimuliku mudeli Temast, heitsime maha seda kummardama. Mäletan väga hästi, et sellest hetkest peale sain ma sellelt Jumalalt väga vähe. Teda oli tõepoolest lihtne mõista — me olime ta ju ise teinud! — aga selle Jumala ja meie vahel ei tekkinud imelikul kombel lähedast suhet. Minul kulus alati kogu jõud eneseületamisele, et avaldada talle kasvõi kõige tagasihoidlikumat laadi austust, mida me omas tarkuses pidasime temale kohaseks.

Siis toimus minu elus suursündmus. Ma hakkasin igatsema Jumala järele, elava Jumala järele. Ma ei suuda tänapäevani seletada, mil viisil muutus patt mulle nii talumatuks, et ma ei suutnud enam elada selle süükoorma ja orjuse all.

Siin ei aidanud enam see Jumal, keda ma võisin nii hästi mõista. Ma pidin otsima Jumalat, kelle teed on inimesele mõistetamatud. Ma pidin minema Tema juurde, kes andis oma elu minu pattu lunastamiseks, Tema juurde, kes püstitas risti komistuskiviks siinses maailmas.

Piibli Jumalaga seoses oli rist olnud minu jaoks kõige käsitamatu asi. Nüüd sai see rist minu haavatud ja purustatud südamele kõige kallimaks ja asendamatumaks. Muide, sellest päevast alates pole ei Jumal ega rist muutunud mulle mingil moel mõistetavamaks, ent ometi ei takista see mind Issandat uskumast ja armastamast.

Mida enam ma õpin Jumalat tundma, seda enam mõistan, et Jumal on seletamatu ja peabki seda olema. See Jumala käsitamus, õigemini meie küündimatus Teda mõista, ei koorma enam minu mõistust. Mulle tundub päris loomulikuna see, et Jumal peab olema minu väikesest taipamisvõimest tornikõrguselt üle.

Kahtlemata kuulub see Tema kui Jumala olemusse. Ainuüksi selleks, et luua maailm, pidi Jumal tegema midagi, mida mina kunagi ei saaks teha, veel enam — mida ma ei suudaks isegi mõista.

Mida kauem elan, seda enam tänan ma Jumalat, et ma ei suuda ialgi Teda oma mõistusega lõpuni haarata. Kui Ta poleks suurem minu käsituspiirist, ei oleks Ta võimeline selle maailma üle valitsema ning veel vähem seda päästma.

Paljud inimesed arvavad, et neil on võimatu usaldada Jumalat, keda nad ei suuda lõpuni mõista. Ometi peaks juba kogemus lastega näitama meile, et usaldus ja usk ei olene sellest, kas ma mõistan seda, kellele ma toetun. Lapsed esitavad küsimusi kõige võimaliku ja võimatu kohta. Nii nad peavadki tegema, sest sel viisil õpivad nad tundma ennast ja maailma. Teisalt näevad nad sageli asju, mida me ei või neile veel seletada, kuna nad on nende mõistmiseks veel liiga noored.

Kui keegi mu poistest küsib minult midagi taolist, ütlen ma talle: „Ma ei saa seda sulle praegu seletada, aga oota, kui sa saad vanemaks, siis ma seletan sulle kõik ära.“

Mis sa arvad, kuidas ta reageerib niisugusele vastusele? Kas ta istub nuttes nurka ja ütleb: „Talumatu on elada perekonnas, kus isa ei vasta kõikidele küsimustele, mida temalt küsitakse!“ Ei! ta jookseb tulistjalu jälle õue oma kaaslaste juurde edasi mängima ja tõenäoliselt unustab ka seekord ukse sulgeda.

Kas märkad, et väikese põngerja usaldus minu vastu säilib, kuigi ma ei saa seletada talle kõike, mida ta küsib?

Jah, loomulikult on võimalik usaldada Jumalat ka siis, kui me küsime Temalt asju, mida Ta ei saa meile seletada enne, kui me näeme Teda üleval Tema auhiilguses.

Ma ei ole kindel, et Ta isegi siis selgitab meile kõike. On väga tõenäoline, et Jumala teed ületavad nii kaugelt meie mõistuse, et me ei suuda Temast mitte kunagi lõpuni aru saada.

Teiselt poolt on Ta töötanud meile, et me saame Teda näha. Usun, et kui see toimub, siis terveneme jäädavalt soovist haarata Jumalat mõistusega. Ma usun, et siis tunnetame tõepoolest, kui seletamatult haaramatu Ta on.

JEESUS EI SURU ENNAST MEILE PEALE

Mingem veel tagasi nende sigade juurde. Nad uppusid, nende karjased aga põgenesid linna ja rääkisid seal neist erutavatest sündmustest. Ei möödunud palju aega, kui kogu linn saabus õnnetuspaigale, et näha ja kuulda, mis oli juhtunud.

Seal seisis Jeesus ja küsis rahvalt, mitte sõnadega, vaid sellega, mida oli teinud: „Mida te tahate, et ma teile teeksin?“

Armas lugeja, kas sa mäletad, mida nad vastasid? Jeesus külastas neid ainult sel ühel korral. Ta oli näidanud neile veenvalt, mida Ta võis teha. Ta oli osutanud neile oma armu ja headust, aidates kahte meest, keda kõik pidasid lootusetult parandamatuteks — ja ikkagi oli nende ühine palve, et Jeesus lahkuks nende juurest. See oli ainus palve, mille nad Jeesusele esitasid! Nad olid selles kõik ühel meelel!

Kui me poleks mitte nii väga harjunud seda jutustust kuulma ja lugema, tuleks meil kanahk ihule tõdedes, et neil inimestel polnud Jeesusele, Tema ainsa külaskäigu ajal, mingit muud palvet.

Need inimesed pole ainsad, kes on Jeesusel palunud lahkuda. Sajandite jooksul on see paljudes kohtades ikka uuesti kordunud. Terved perekonnad ja maanurgad on Jeesuse eemale tõrjunud, kui Ta on tulnud oma vägevate tegudega ja esitanud raske saatusliku küsimuse: „Mida te tahate, et ma teile teeksin?“

Armas lugeja, kuidas vastad sina? Kas ka sina soovid, et Jeesus Kristus säästaks sind religioosest rahutusest, sinu südametunnistuse ärkamisest ning laseks sul rahu pattu teha? Jah, vastad sa, täpselt seda olen ma teinud! Kuula siiski! Jeesus on jälle siin ja koputab sinu südame uksele. Ta ei lase end sinu halvakspanu poolt ära ajada. Oma vastupuiklemisega ei suuda sa ammendada Tema armastust.

„On see õige?“, küsib nüüd keegi, „Siis ei saa ma ju kunagi hukka minna! Seda ma arvasin! Kui Jumal on nii rikas armastusest, nagu räägib jutlustaja, ei saa Ta ju kellelgi lasta hukka minna!“

Kindlasti on mõeldud nii ka enne sind, ent sa oled unustanud midagi tähtsat. Kristuse armastus on täiuslik armastus! Ta on meie pärast jätnud maha taeva! Ta läks surma, et meid päästa! Tema on ka see, kes ütleb, et on olemas igavene hukatus, igavene lahutus Jumalast. Ja Ta ütleb veelgi enam Jumala armastus ei saa seda tõsiasja muuta.

Kristus ütleb, et kuna Ta on surnud ja meid päästnud, ei pea keegi enam minema hukatusse, aga Ta ütleb ka seda, et igäüks, kes lükkab tagasi õndsakssaamise, ei pääse põrgust. Isegi Tema ei saa seda takistada!

Põhjus ei ole mitte selles, et Ta enam ei armasta inimesi või et Tal ei ole nende suhtes kaastunnet. Need inimesed on end ise viinud sellisesse vaimulikku olukorda, et isegi kõikvõimas Jumal on abitu ja Tal pole enam võimalik neid päästa.

Keegi ei saa tühistada vaimulikus elus kehtivaid seadusi. Igäüks, kes tunneb ikka jälle tugevat sisemist kutset, ega taha sellele järgneda, kaotab ikka enam võimet lasta end veenda.

Jeesusel on vaid üks tee inimesi päästa — see on neid veenda. Sellepärast on lootusetult kadunud inimene, kes on minetanud oma hinge võime lasta end veenda — Jumala armulist kutset õndsusele korduvalt põlates ja tagasi lükates.

Kui soovid teada, mida tunneb Jumal, nähes inimesi nende lootusetus olukorras, siis loe Luuka evangeeliumist 19:1-44!

Jeesus tuli linna, mis oli keeldunud kõikidest Tema pakkumistest ning oli seega küps tulevaseks kohtuks. Jeesus nägi prohvetlikus nägemuses päeva, mis sai sellele mässulisele linnale raskeks karistuseks vaid mõni aasta hiljem. Ja Jeesus nuttis!

Niisugune on Jumal! Nii käitub armastus, kui on ammendatud kõik katsed päästa armastatuid.

Jumala päästev armastus tähendab meile kõigile kas igavest õndsust või igavest hukatust. Surma tõsidusest kõneldes väljendatakse sageli väga emotsionaalselt. Seda tehakse õigusega. Surm on meile kõigile väga tõsine asi, aga ma imestan ikka jälle, et nii vähesed inimesed mõistavad elu tõsidust. Elu on kahtlemata suurem risk kui surm.

Aga meil on Õnnistegija, kes vabastab meid kõikidest elu ja surma ohtudest. Andes andeks patud meie elus, võtab Ta surmalt tema astla.